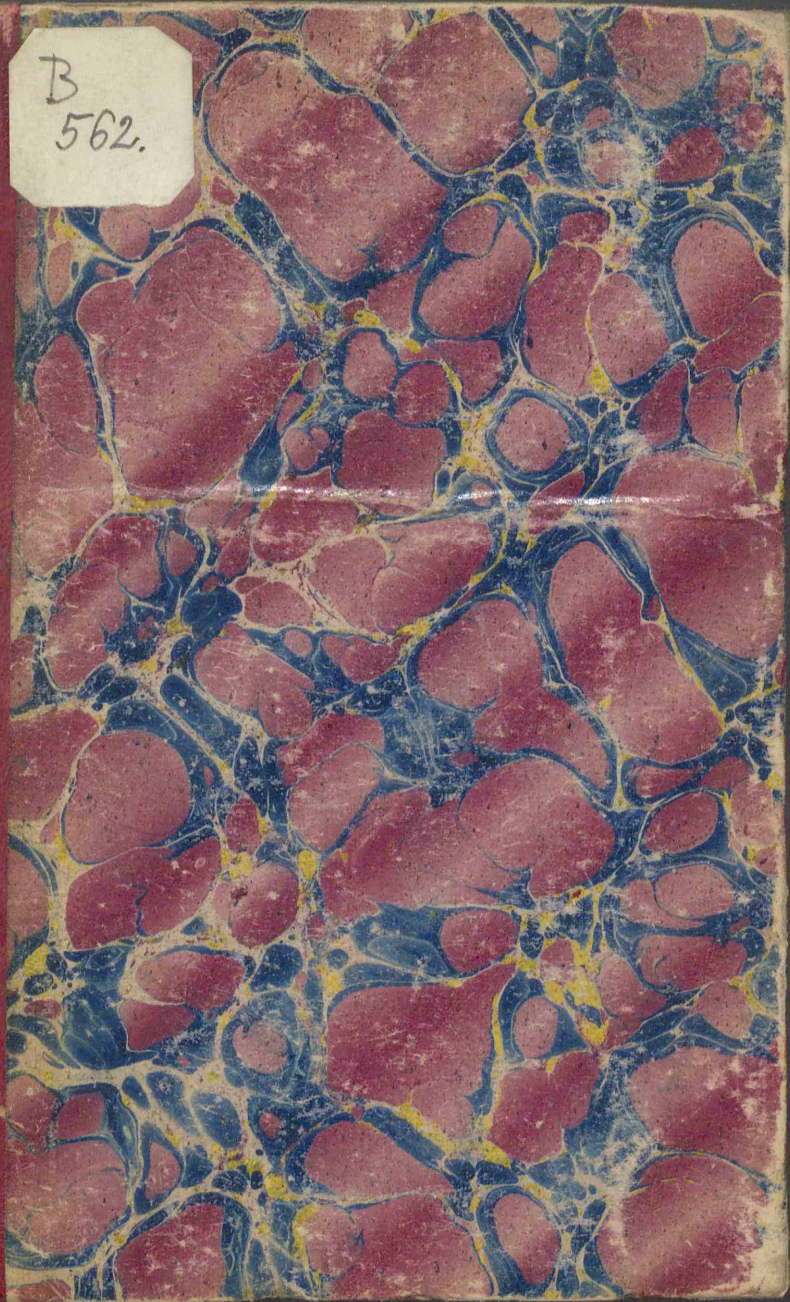
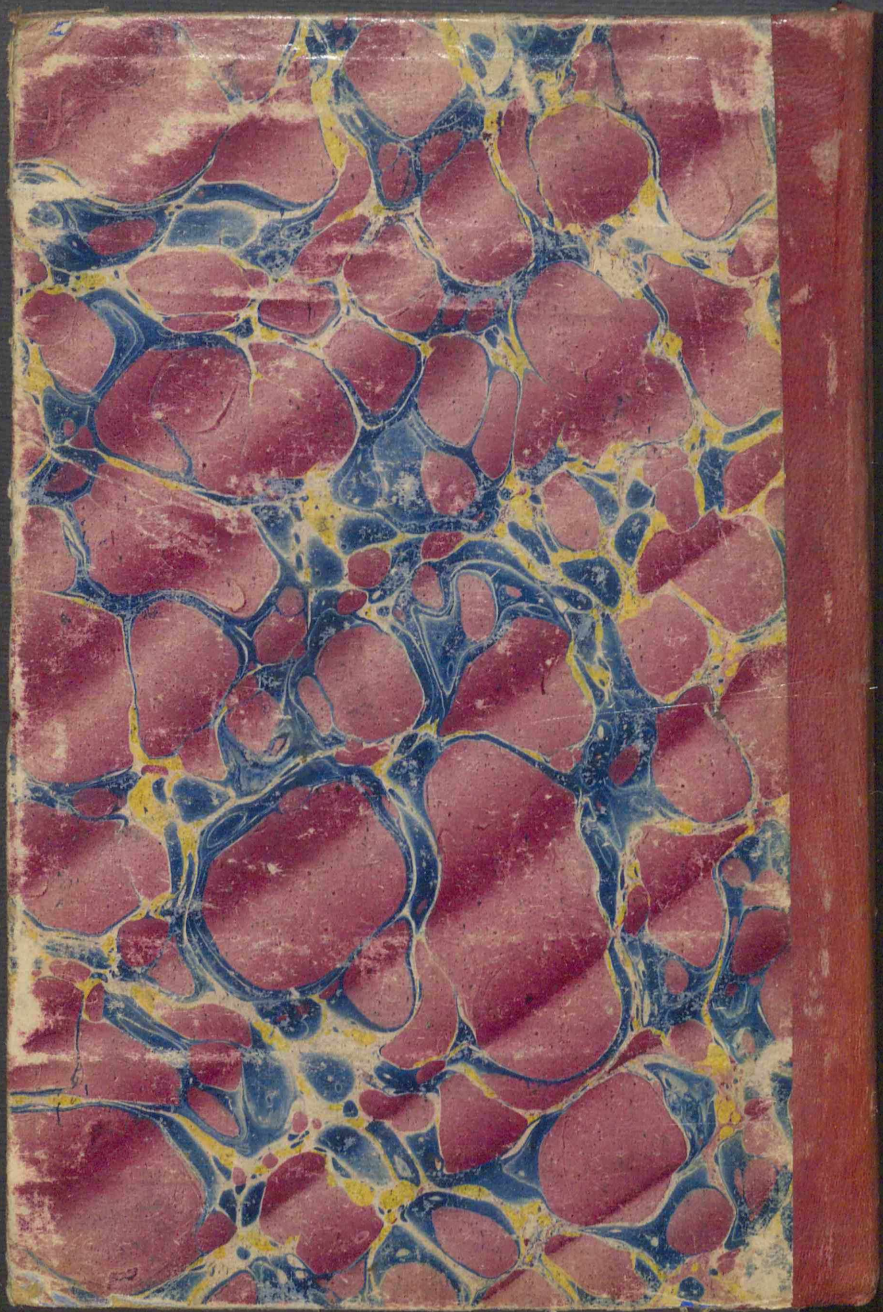

B

562.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 562.

ספר
מרפא לעצם

זה הספר קראתיו צטס ומרפא לעלם יען היותו
שני לראשון אשר מצרתי לשעבר וקראתיו צטס
מחיק לכפס ומרפא לעלם יצא אחריו ככתוב
צומסלי שבמים וואני תפסתי לאל רופא רחמן
וכאמון ישלח צדו וירפאנו רפואה שלמה רפואי
הכפס ורפואת הגוף לעוצדו וליראה אוחו
תניד כל הימים כיר"א :

ליראה תרנ"ב שנת
יע"א בנדאר פה

צדפוס של סמי הדעי"ל
שלמה בכור חוצין סי"ו
במקלת אל תודאת נ"י סנעין

אנטבע מונכ רלצתנאמא נוי מאייתין וסת
עשרמן נלארת אר מעארף אל גריקא :

אנכי צדק נחני הי צלדקתו . אשר הנחני צדק חצת
לאנחו . להיום קוצצ סולך צסליחות מלום חזקה סליח

עושם סליחותו . ויען כי מלום גוררת מלום סחיר סי את עיני
ויעירני כליש אשר יעור משנתו . ויאמר אלי בני מה לך נרדס
צסצלי הזמן אשר נסיתו . קום קרא מקרא מלא כצד את סי מוהוקד
מונה סחכנך סי פרוי יחן צעתו . ואען ואומר . הי אלסיס אתה
ידעת את זדוני ואת רוע לצבי אזי לי מילרי אשר מלא את אשפתו .
וצמת אקדס פניך סי סאקדמנו צעולות אזכיס כרית לי עולם
ומטאס לא סאלת . ואס צוצחיס ומנחות זצח ומנחה לא ספלת .
ואסי משמותם כרגע ומען לי נסמתי ומאמר אלי הכי אחי אתה
למה חסיה כליש נדסס . סי אלסיס נתן לך לשון למודיס . קום
קח את המטה אשר העטה צו את סאותו"ת וכחצ"ה מלילו"ת
והתקן עלמוך מחילס ציראת סי . ואמר כך קסומ אחריס ללמוד
וללמד רציס מעמי סאכץ ספר רפואות לרפאות את סנגע . ומכץ
קומי צסס סי להצר זה ספר וקראתיו צסס **מרפא לעצם**

לצ' קיצות . אי כי ידוע מ"ס רו"ל כי רשע

עונותיו מקוקיס לו על עלמותיו . וצודאי כסירגיל חלס צדצרי
מוקר ימלא חרופס לונתו ועלמותו יחליץ . עעס צ' להודיע סמי
זכנוי כי מרס"א לעל"ס עולם צגייתי **מ** מני **ה** לעיר **יצחק**
פרחי סי"ו והפלתי על חכ"י למען יסיו דצרי חלס

מקוקיס על לצ' כל סימיס . ואמלא חן ושכל עוז צעיני
אלסיס ואלס ויר"מיתי סיכנכו דצרי חלס צלצ הקורא צו וססומע
מסי הקורא ועלינו ועליסס חצא צרכח עוז כיר"א . כ"ד הלעיר
סחותס פה קושט"א רצתי יע"א צסליט ראסון לחדס חסון צסי
וסמרו דרך סי צסני חכונ **ת** פלתי **ק** עונת **ל** פניך **מ** סאלס
ב סי לס"ק .

נאס הנעיר
'נחק פרח'
ס"ט

דבר אל הקוראים מאת המו"ל

הספר המהולל הזה שמו נאה לו . **מרפא לעצם**

הערוך לפניכם היום . הוא נחמד ונעים . וכשמו
כן הוא מהוק נכפש ומרפא לעלם . כי הוא רפואות העלה ושקוי
לעלמות היצויות . אשר חזקה הקוהם ונגזרו מארץ החיים .

והוא מעשה רוקח . מור ניהו רצה הרי המופלא וכבוד ה' מלא
הדרגתן המהולל המוכיח הנשגב כקש"ת **יצחק פרחי** זל"ה
המפורסם לשם עוז ולחסלה במצוריו
הנחמדים מזהב וכופת לופים . והספר הנחמד הזה . נדפס

מקדמת דנא בקמ"ר **קשטנדינא** יע"א . והנה צעפה הוא
יקר במלואו . אי
לזאת נהעוררתי להדפיסו
על הולאותי בצית דפוקי אשר הקיוותי לי פה **בגראד** .

ברקיון ממשלהנו הרוממה . ואני תפלה לא נורח
עלילה . שישלח ברכה והללחה בכל מעשה ידי ואל ילריכני
לידי מהנת צקר ודם . ולא לידי הלוחם . ובפרט לאנשים כלו
אשר עוזם כחדק המלויים כדי לנגוס ולמלוץ את דם הנפש
וינחיני במעגלי לדק למען שמו :

הזא על החתום בט"א לחדש תמוז להאי שחא התרכ"ג לילי"ה

פה בגראד יע"א במדינת בבל רבתי :

שלמה זכור

חולין ק"ט

פרק א אמונה

דוד הונלך ע"ה אונר דרך אמונה
 צחרתי להיות פי כל החורס כולם
 חלויה באמונה . וכן אמרו רז"ל בגמרא צא חזקוק וסעמיד כל
 הסורה באמונה שחאונר ולדיק באמונתו יחיה . ואם כן יס לנו
 להאמין בתחילה וליאורו יהעלה ויתצרך שנו וכי עיניו המס
 ומטענות בכל הארץ . ולא כקצרת האפיקורוסים והענינים אשר
 המס טועים ומדרך הישר והטוב לאורחות עקלקלות ופיהם דבר
 שוא באמנם כי מרוב גדלו יתי' אינו ומסגיה בתחומים כי אם
 השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם והצל יפלה פיהם .
 כי צראותינו בכל עת ובכל רגע כמה ענינים ומטעמים וכן הטבע
 צה כיכר כי פסגתו יתצרך לא זו ועולם התחונן אפי' רגע .
 וכן מלינו באצרהם אציו ע"ה כי זהחילה כס פניו לעצוד את
 צוראו ולא פיה יודע מי הוא זה ואיזה הוא עד שנסא עיניו
 למרס וראה השמש בגבורתו הנאיר לארץ ולדריס עליה מיד
 פחה פיו ואמר זה אלי ואנוהו . ולא זו כל אותו היום מהתפלל
 אליו ומעודו עצודה זו תפלה בכל לבו ובכל כסו בשמחה
 רבה וכן צוקר עד ערב . ויהי לעת ערב וירא והנה חשכו פני
 האדמה כי שקעה החמה . ותתפעס רוחו ואמר דענתו לא
 חלוה זה אשר עצדתי והתפללתי אליו כל היום כולו . וצעודו
 ומטהוים וישא עיניו וירא כוגם הירח לזכה צמלואה ואחרים
 רעותיה עצדיה וספהותיה הככבים ומקלותה . פחה ואמר הא
 ודאי צרוך צוראי צרוך יולרי וכל אלו הלא המס עצדי הונלך
 אשר צטער המלך . ולא זו כל אותו הלילה מהתפלל אל הירח
 צלב שלס וצנטס חסלה עד אור הצוקר . וירא והנה כל חיל
 הכוכבים אחת ושט א' וז' כחצאים וכספרים עד שלא כשאר
 עד אחד כי אם הירח לצדה והיא גם היא נתועטת אורה עד
 שהיחס על פני רקיע השמים כצפרת לזכה . ועוד וועט השמש
 ילא על הארץ חזרה חמה לזהרורה . מיד הבין אצרהם אציו
 ע"ה כי לריק יגע כל היום הסוא וכל הלילה והנה לא אלהים

פּרָפּאָ דעזים א

והחיל וילטער עד שגלה עליו מלך מה"ע הקצ"ה . והודיעו
 כי הוא אל הוא היולד הוא הצורא הוא הענהיג את עולמו
 עליונים ותחתונים אין עוד וולדו כתיב . ונכת השמש כי הוא
 מאפיל ומאיר בכל יום תמיד . ונכאן נודעה רבא כי הוא יתי
 משגיח על התחתונים להנהיגם ולכלכלם ורואה את כל מעשה
 האדם אם טוב ואם רע . וכבר אמרו הנפרסים ע"ה כוונת
 הכהוץ וידעת היום שהוא כנוי לשמש וזה והשמות אל לצד
 בי ה' הוא האלהים אפי' שהוא צמוים ומעל עכ"ז עיניו
 פקוחות על הארץ וההם . ונזה הדע כי אין עוד זולתו יה"ש .
 אם כן כמה לריך האדם להיות אמונה זו הקיקה בלבו אשר לא
 הזו ממנו לעולם ועד כי באמת זהו כלל גדול בהורה צין למות
 עשה צין למות ל"ה . כי ציודעו האדם צנה שהוא עוקק
 באיזה נולה מן המלות כי הקצ"ה חוסף עליו ורואה את מעשיו .
 ודאי כי לובש חרדה באימה ויראה לעשות כלונו יחצרך הגון
 וראוי וטוב ויפה כרלונו יתי . ונכ"ש צעוודו להפלה לריך
 להאמין ומשרז"ל בגויוצ וה"ק כי כל ציערה שכיחא שריא תמן .
 וא"כ לריך לידע לפני נוי אנו עוודים ונהפללים וכל עלמותינו
 יאחזמו רעד ותלחלה וצפרע צזוכרנו שם ה' . וישא האדם ק"ו
 צזוכרו את שם אחד חכם או גביר אם אינו מזכירו צתואר הראוי
 לו ראוי לעוכש וקונסין אותו עד עקרה דגויו . ואם על צן אדם
 יכוד אשה כך . ונה לעשות אלל גדולה אצינו מלכיני מלך מה"ע
 הקצ"ה . והן צעוה"ר ילל לב האדם רע עח ומראות עינינו
 והקשה את ערפנו ואפילו צשעה שאנו עקיקם באיזה נולה מן
 המלות הנגילות בכל יום כמו עליה הפילין וצרכות הראויות
 הילך הרע אשר צקרצנו ונעשה אורה בלא לעשות המלות
 כרקנה . הן צפרע צשעת ההפלה צמקוס שהיה ראוי לנו
 ללבוש מעיל סגירות להודות ולצדק לבנו יתי כי הוא נאמן
 צפקדון אשר הפקד אלו והחזיר נשמות לפגרים מהים לא כן
 לחמו עושים כי הם לוצקים צגזי העללות והעלצות . אמנם

שׁוּמָה הוּא לְאַחַר זְמַן צְבוּאוֹ אֶל צִית הַכִּנְקַת וּנְוֹלָא שֶׁס עֲדַת
 פְּרִילִים יוֹשְׁבֵים וּנְוֹתְלוּלִים וּצְפִירֵי צְרָאוּהֶם אִישׁ חֲקִיד מְעוּטָף
 צְבִילָתוֹ הוּא פּוֹרֵץ וְצוּבָה וְעוֹצֵד אֵת הִי צִירָאָה וְאַהֲבָה וְהוּנָה
 יוֹשְׁבֵים וּנְוֹלְעִיגִים עֲלֵיו וּפִיהֶם נֹלֵא שְׁחִיק עַד שְׁקוּלָס כְּשׁוּמֵע
 לְמַרְחוֹק אֹי לֶכֶס וּלְנַפְשׁוֹהֶם וּלְרֹעַ נְזֹלָס . וְרוּחַ הַקִּדְשׁ לֹחֵת
 וְאוֹמֵרֵת נְיִי צָקֵשׁ זֶהֱא נִידְכֵס רַעוּס חֲלָרִי וּנְוֹדוּעַ צָהֵם אֲלֵי וְהֵס
 שְׁנֵאֲהֶם אֹחֵי . וְאֵלוֹ הִיֵּה חֲקוֹק צִלְצֵס אֲמוּנָה זֹו כִי הַקְצָה
 שׁוֹרָה שֶׁס צְבָה"כ וְדָאֵי לֹא הִיוּ צָאִים לִידֵי נְוֹדָה זֹו כִי נְיִי הָאִישׁ
 הַפְתִּי וְהַקְבֵּל אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנַי הַמּוֹלֵךְ וְגִרְףּ שֶׁל רַעִי צִידוֹ הֵס כִי
 לֹא לְהַזְכִּיר . וְעִ"ז תִּקְנוּ רְצוּתֵינוּ הַקְדְּמוּנִים ז"ל לְוֹנֵד צְפָה וּלְאֵל
 עִ"כ וְלִוְהַ סְעוּסָה הַאֲדָם שִׁיֵּאֲוֹר צִתְחִילָה לְכֵס יִחֹד קְצָה"ו
 הַכֵּה אֲנִכִּי צֵא לְקִיִּים וְלִוְהַ פִּי שְׁעִ"ז יִתְעוֹרֵר הַאֲדָם לְעֲשׂוֹת
 הַמּוֹלָה כְּתַקְנָה צְדָחִילוֹ וְרַחֲמֵנוּ . וְכֵן אֲוֹרוֹ צְגִמֵי חֲקִידִים
 הַרְאֵשׁוּנִים הִיוּ שׁוֹסִין שְׁעָה אַחַת וְכוּ' וְהוּא כְּדִי לְהַעֲנוּיֵק צְשַׁכְלָם
 וּלְצִיר צְנַחֲשָׁצוֹתָם לְפָנַי נְיִי הֵס עוֹוֹדִין לְהַתְפַּלֵּל וְעִ"ז הֵלֵא
 הַהַפְלָה זְכָה וְצָרָה צִלְתִּי שׁוּס מְאֻשָּׁצָה זָרָה . וְהֵנֵס צְדָוֹתֵינוּ
 אֵלֶה הַיּוֹתֵינוּ צְבָה"כ שְׁעָה קֶלֶה נְרָאָה צְעִינֵינוּ כְּמֵשֶׁא כְּצָד
 וּנְפַשְׁנוּ קֶלֶה כְּלָסֵס הַקְלוּקֵל . וּצְפִירֵי אִם עֵלָה יַעֲלֵה לְחִיצָה
 ש"ץ יֵרֵא שְׁוִיִּים וְאוֹוֹר הַהַפְלָה צְנַחֲתָ לְחַת רִיוּחַ צִין הַדְבָקִים
 יִשְׁאֲגוּ עֲלֵיו כְּפִירִי"ס צְאוֹוֹרֵס הַרְאִיֶּהם הָאִישׁ הַעוֹלָה הַזֶּה כְּוֹה
 אֲרִבָּן הוּא זֶה . וְכִי עֵלָה עַל דַּעַתְךָ כִי יוֹס כְּפּוֹרִים הוּא וְכִזְאֵת
 פּוֹעֲרִים פִּיהֶם לְצִלֵי חוֹק עַל שְׁדָקֵק מְעַט מְוַעֵר צְאוֹתֵינוּ .
 וְהַפֵּךְ וְזֶה אִם עֵלָה לְחִיצָה ש"ץ אִישׁ מְהִיר צְוֹלֵאֲחָתוֹ וּנְוֹלֵאֲכַת הִי
 רַעִיָה כְּחוֹתֵה עַל הַגְּחִלִים אַחַת לְוַעֲלָה הִי לְנִעֵה צֵאִין מְצִין
 מֵהַ שְׁמוּלֵא מְפִיר וְכַגּוֹן דֹּא אֲוֹרוֹ צְוֹה"ק הַצְּשֶׁר עוֹדְנוּ צִין
 שְׁנִיָּהֶם צ"ו . וְצִוְלָאֵס מְצָה"כ שְׁשִׁים וְנַהֲפָאֲרִים כִּי הַמָּה הִיוּ
 זְרִיזִים מְקַדְיִמִּין לְהַתְרַמֵּק מִן הַשְׁכִּיכָה וּפִיהֶם וּלְאֵל תְּהַלּוֹת לְאוֹר
 אֲשֶׁרֵינוּ וְהַ עוֹב הַלְקָנוּ שְׁפִי הַחֲזִן עֵלָה צְגוֹרְלָנוּ וְנְיִי יֵהֵן וְהִיֵּה
 כֹּהֵם יוֹס נַחֲר . וְהִיֵּס צְשׁוּמְעוֹ הַש"ץ אֵת קִיל הַסְבָּה מְעַדָּה .

מַרְפֵּא רַעְצִים א

הַפְּרִילִים אֲחַף הוּא עוֹנֶה וְאוֹמֵר לְהֵם יֵשׁ לֵאלֹל יְדֵי לְהִיּוֹת זְרִיז
וְנִהְיֵיר יוֹסֵר וְיִוָּחַר לְנַחֵלֵם לְסַלֵּשׁ וּלְרַצִּיעַ וּמִחַר אַעֲשֶׂה כְדַצְרֵי .
אִוִי לְהֵם וְאִוִי לוֹ לְשׂוֹץ כֹּזֵה הַסָּס וּמִחַפְּסָר כִּי הוּא יוֹדֵעַ לְהַכְעִיֵם
אֶת צוֹרָאוֹ . וְאֵם יַעֲרַב לְהֵם יִלְחָמֵם מִצַּח"כ בְּשַׁעֲה קֹלֵה יוֹסֵר
עוֹב שֶׁלֹּא יִכְנָקוּ כֻלָּל וְכֻלָּל לְצַח"כ וְלֹא יִהְפְּלְלוּ כֹל עֵיקַר . אִוִי
לְנוּ מִיּוֹם הַדִּין כִּי אֵם הֵיִינוּ מֵאֲנִינִים צְלוּנוֹסֵם שְׁלִימוֹה כִּי עֵינֵי
הֵי הַמֵּה מִשׁוֹטְטִים צָכֵל הָאֲרֶץ וְכִי עֵינֵינוּ עַל דְּרָכֵי אִישׁ וְדֹאֵי
הֵיחֵם עֲצוּדְחֵנוּ תַּמָּה צְלִי שׁוֹם פֶּגֶם וְעוֹם כֻּלָּל וְחַפְּלָתְנוּ לְלוּיֵם
לְפָנֵי הַמַּקּוֹם צ"ה וְעַדֵם נִקְרָאֵיִו הוּא יַעֲנֵנוּ צִיּוֹם קִרְאָנוּ . לְאֶכֶן
אֵם הַפְּלָתְנוּ אֵיכֶה אֵלֵלָּא מִן הַשַּׁעֲה וְלַחֲוֹץ וְגַם אֲמוֹנֵה תַּפְּלֵה
הַטּוֹפֵה צַעוּה"ר עַל זֶה אֲנוּ לְעוֹקִים וְאִינֵם נַעֲכִים וְאִךְ יַעֲכֵה
אֲוָחֵנוּ מֵאֲחַר כִּי אֵין פִּינוּ וּלְצַנוּ שׁוּוִין וְהַכְּתוּב אֲנוּר קְרוֹב הֵי
לְכָל קוֹרְאָיו וְאֲנוּר צְבוּי יִכּוֹל לְכָל ת"ל לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ צְאֻמָּה :
וְעוֹד רֵאִיֵה כִי הַקְּצִי"ה מִשְׁגִּיחַ צַעוֹלֵם וְלֵהֵי הָאֲרֶץ וְיִוָּלְוֵהָ
צְרָאוֹחֵנוּ שֶׁהוּא יֵהֵי שְׁמוֹ צַעֲלָנוּ וּצְכָצוֹדוּ נְטַפֵּל עֲוֹנוּ
לְהוֹלִיֵאֵנוּ מֵאֲרֶץ מַלְרִים עִם הַיּוֹמֵה עֲרוֹת הָאֲרֶץ מִלְּאֵה גְלוּלִים . וְעַל
זֶה צ"י הַדְּבָרֹת פִּתַּח צְאֻכֵי הֵי אֵהֵיךְ אֲשֶׁר הֵילְחָתִיךְ מֵאֲרֶץ מַלְרִים
מִצִּיחַ עֲצָדִים וְקִמִּיךְ לִיֵה לֹא יֵהֵיֵה לְךְ אֵהֵים אַחֲרִים עַל פִּנֵי . ר"ל
הֵלֵל תִּרְאֵה כִּי אֲנִי צַעֲלָנִי נְטַפְּלֵהֵי עוֹנֶךְ לְהוֹלִיֵאֵךְ מֵא"מ . וְעַתָּה
אֵין לְךְ פִּתְחוֹן פֶּה לְעֲצוּד ע"י צְלוּנוֹךְ כִּי אֵיכֵי מִשְׁגִּיחַ צַחְחֹתוֹכִים .
הֵרִי לְךְ רֵאִיֵה צְרוּרֵה כִּי אֲנִי מִשְׁגִּיחַ צַחְחֹתוֹכִים . וְכֵן מִלִּינוּ צְבוּי עַל
שׁוֹעוֹן הַעֲוֹנוֹתֵי שְׁאֵחַר שְׁעַרֵם וַיִּגַּע לְדַגּוֹשׁ כֹּל אֲחִינַן שְׁצַחְוֵי כִּיּוֹן שְׁהִגִּיעַ
לְאֵת הֵי אֵהֵיךְ תִּירָא פִּירַשׁ א"ל תְּלַמִּידֵיו ר'י כֹל אֲחִינַן שְׁדַרְשַׁת מֵהַם חֵסֵה
עֲלֵיהֶן . א"ל כֶּסֶם שְׁאֲנִי מִקְצֵל שְׁכַר עַל הַדְּרִיֵּשֶׁה כֵךְ אֲנִי מִקְצֵל שְׁכַר
עַל הַפְּרִיֵּשֶׁה . וְכ"י? הוּא שֶׁלֹּא יוֹנֵלְאוּ מִקּוֹם ח"ו לְעַעוֹת צְצ' רַשׁוּיֹת :
וְעַפִּי"ז כֹּלע"ד כּוֹנֵחַ רִז"ל צִלְקוֹט פ'י צְרָאִשִׁיחַ רִז"ל זֶה קִסְר
הוֹלְדוֹת אֲדֵם מִלְּמוֹד שְׁהַרְאֵה הַקְּצִי"ה לְאֲדֵם הַרְאִשׁוֹן
דוֹר דוֹר וְדוֹרֵשׁוֹ וְכוּ' . וְהַרְאֵה לוֹ אֶת רַצִּי עִקִּיצָא שְׁמַח צַחְחֹתוֹ
וְהַעֲלֵצ צְוִיֵהוּ שְׁכָאוֹר וְלִי וְנֵה יִקְרוּ רַעִיךְ אֵל ע"כ . וְהוּא תִּיּוֹם

דאיך ספסוק הזה הוא ראיה על נ"ט צחילה אונס צו"ט א"ש .
 והוא כי ח"ו הטועה בפסוק את ה' חלטיך לרצות ח"ו צי רשויות
 מה יעשה לצדדו ית' אצד כזה לא יהיה לך חלטים אחרים על
 פני ואיך יונלחו לצו לעבוד ע"ז . אונס ספסוק הזה ג"כ לריך
 דרסה . אונס לריך דרסה שלא לקתור דצורו ית' וזה סלוח לא
 יהיה לך חלטים אחרים ע"פ :

וצריכים

אנו להחזיק טוזה כפולה ונכופלת לר"ע ע"ה
 שלימד את ה' לרצות ת"ח וצזה הוסיצ הכל על
 נוכחו . וכן ונלנו צבריחא דרי נאיר טהח"ח העוסק בחורה
 לשנה זוכה לכונה ונעלות טוזה וגם נקדא ריע למוקם . לא
 כן העבודה זרה נקדחת לרה כו"ט רז"ל ע"פ והעסקה לרה
 כהכנס . ועוד לריך להקדים כי תיצח יקר טייך ציה צי לשונות
 ח' לשון נאה ונחמד כונו ויה יקר חסדך וכיולא . צי לשון קושי
 כונו יקר צעיני ה' הנוחה לחסידיו . ודרשו רז"ל קסה צעיניו
 יחצרך ויחת הלדיקים .

עוד

נקדים וי"ט המפרטיט ע"ה על ויחת רי עקיבא בכלל
 " הרובי נולוכה הוא על עון ויכירח יוסף ור"ע ככנס
 צווקים הסכינה . והטעם כי הוא דרש את ה' לרצות ת"ח והטות
 כצוד ת"ח לכצוד הווקים צ"ה . אם כן לו נאה ולו יאה להכנס
 צווקים הסכינה . ונעשה צזאת הדרסה שדרש ר"ע ע"ה את ה'
 לרצות ת"ח סכיה לנו צזה שלא לחשוצ מחטצות זרות על צי
 רשויות . אונס נפק ויניה טזה גרם ויחת ר"ע טכנס צווקים
 הסכינה . ונה שדרש את ה' לרצות ת"ח זהו טנחה רצה
 טנעסה הת"ח ריע להקצ"ה . אונס ואלד אחר קסה טזה גרם
 ויחתו טהוא עלמו נעשה ריע לאל ע"י טכנס צווקים הסכינה
 נופני שדרש דרסה זו :

מעתי

יוצן כונת הנוי הראש הקצ"ה לאלד דור דור
 ודורטיו עד טהראס לו את רי עקיבא טונח
 בחורחו ר"ל בחורה זו שלימד את ה' לרצות ת"ח וצזה הוסיצ

מַרְפֵּא לְעַצֵּם א

הכל על זכויות ואין עוד ונלחכת ונחשבת על צד רשויות דהרי
כדרך על ה"ח שהוא נקרא ריע למוקוס ועל זה שמוח בתורתו .
אמונה ראה שזה עלונו גרם ויחיתו שהוא עלונו כעשה ריע לאל
צוה שככס צמוקונו ועל זה נחשלב צויותתו . ולזה מציא רחיה
וון הפסוק ולי וזה יקרו רעיד אל . וזהו רחיה על אשר שמוח
ועל אשר נחשלב . על שמוח דריש יקרו כפשמיה שהוא נחשוד
ועוז וסוף וזה יקרו רעיד שהוא ה"ח ולא לדרוש על ע"ז
ח"ו . ועל וזה שנהעלב צויתהו דוש יקרו מלשון קושי . וז"ל
זה יקרו רעיד אל ר"ל כוה קבה צעיני וזה שנעשה רצי עקיבא
ריע לאל שככס צמוקים השכינה . וחיבת ריעד הם צד ה"ח
ורי עקיבא על דרבת לרצוה ה"ח שמוח ועל ויחית ריע נהעלב :
נמצא שהכל חלוי באמונה ועל זה שצח הקצ"ה את ישראל
לנורע"ה ואמר צדי הם ונאמרים צדי ונאמרים .

וא"כ החיוב המושל עלינו לעשות פעולות להודיע תוקף אמונתנו
בהקצ"ה ואם חנו אומרים צפינו שאנו ונאמרים ופעולות הם
להפך זה ענין רע . ומלינו בלאת ישראל ומלרים אעפ"י שהיו גוי
ונקרב גוי וכו' על שהאמינו בה' זכו ושרה עליהם רוח הקדש
ואמרו שירה שכן אמר הכתוב ויאמינו בה' וצושה עצדו אז יסיר
משם וצדי ישראל . וכן איהא צמדרי על פסוק ויאמינו צדצדיו
יסירו מהלתו ר"ל על שהאמינו צדצדיו לצד גרם להם שיסירו
מהלתו ולהפך ח"ו כשהטאו ישראל צמדצר לא גרם להם אלל
חוקר האמונה . שכן כתיב בכל זאת הטאו עוד ולא האמינו
צנפלאותיו . ר"ל מי גרם להם שהטאו עוד ע"י-שלל האמינו
צנפלאותיו . וכן כל וזה שאנו מלפים ונחכים ומקדים בכל יום
חמיד קץ הישועה שלל הוא ע"י האמונה ואם ח"ו אין אמונה
אין ישועה . וז"ש דוד המלך ע"ה לא האמינו צאלהים ולא צטחו
ציסועתו . כנלל שכל התורה כולה היא חלוי באמונה :

ובן אמונה צין אדם לחצרו . כוה לריך האדם להיות ישר
ונאון צפה ובלב . שאם חצירו גלה לו איזה קוד על

שצטח צאחצחו . יזהר הרבה שלא לגלות קודו לשום אדם
 ואפי' אינו יולא לו חזק וזה . וכ"ש אם ח"ו ע"י גילוי הקוד הזה
 יולא לו חזק כונה לריק להיות שליט ברוחו להיות כאמון רוח מוכסה
 דבר כדי שחצירו יהיה שקט ושאקן ולא תאונה אליו רעה ונגע
 לא יקרב צאחלו . והן צעויותינו הרבים צדור הזה אם אדם
 צטח בחצירו וגילה לו איזה קוד שאם ח"ו יתגלה הדבר יכול
 לצוא אותו האיש לידי סכנה . ולא אחר עבור ימים או עבור
 עבר דברי ריחות ואיזה קטעה צין שניהם נמיד אותו האיש שולח
 יד צפקדון הוא הקוד אשר הפקד אתו ונגלה קודו צקהל רב ואז
 ח"ו צא חצירו לידי סכנה וות או מנוון או איזה פגע רע ח"ו .
 וע"ז הזהיר לנו שלמה המלך ע"ה ריבך ריב אמת רעך וקוד אחר
 אל תגל ר"ל אם עבר דברי קטעה צינך וצין חצירך לא ע"ז תגלה
 קודו שזהו דרך איש נסיל וצער אצל אין הכי נמי ריבך ריב אמת
 רעך אצל וקוד אחר ר"ל קוד שאינו כוגע כלל אל המחלוקת למה
 לך לגלות . ומוכל שכן כונה לריק להיות כאמון בדבורו וכבר אמרו
 רז"ל ע"פ הין לך יהיה לך אין שלך יהיה לך לאו שלך יהיה
 לך . וכן צמטאו ומתנו באמונה כי מחלת דינו של אדם הוא
 שגויאים אותו כשאת ונתת באמונה . והנה צעויה"ר רבים וענוי
 הארץ שהו צעומים פיהם לאמר אנחנו יודעים צעויות שאין אנחנו
 נושאים ונותנים באמונה אצל וזה נעשה כי הוא דבר דלא אפשר
 ואין רוב הלבוב יכולים לעמוד ב"ו הוא תקנה חדשה או מילי
 דחסידותא . ולא ידעו ולא יצינו כי עובר על כונה לאוין ועל כונה
 עשין וכ"ז צא להם ומחוקר אמונה כי הנה חוטאים צדעהם כי
 כחם ועולם ידם וערמויהם ותחבולותם עושה להם חיל גדול . ואם
 היו מאמינים בהשגחתו ית' כי הוא אל זן ונפרנס ונקרני ראמים
 עד צילי כמים ודאי היו נושאים ונותנים באמונה . וכמו
 שצעינו ראינו צדור הזה כונה אכסים יראי ה' וחושבי סנו שכל
 נושאם ונותנם צלדק ונשעע ואף כל דבריהם צנאמות גמורם
 ונעולם לא נשעע על פיהם שצועה לא צאמת כ"ש לשוא ולבקר

מִרְפָּא דְעֵצִים א

וְהִי עוֹרֵם כִּי צָבַל אֲשֶׁר הִפְנוּ הַשְּׂכִילוֹ וְהַלְלִיחוּ . וְלִהְפֹךְ צַעֲרֵי־
 רֵאִיו כְּמֵה אֲנָשִׁים עָשׂוּ עוֹשֶׁר וְלֹא צוֹשְׁפֵט וְאִצְד הַעוֹשֶׁר טַהוֹר
 צַעֲרִין דַּע וְלִמְפֹרְקֵמוֹת אֵין לְרִיךְ רֵאִים . וּמְלִיכוֹ צַרז"ל כְּשֶׁהֵלֵךְ
 אֶכְסַנְדְרוֹס מוֹקְדִין לְעַרְי הַגִּבּוֹ וַיִּשָּׂצ אֲלֵל מֶלֶךְ הַעִיר וּצְאוּ לִפְנֵי
 עֲבֵי אֲנָשִׁים לְדוֹן וְהַעוֹעֵן עֵעֵן לְאֹמֵר זֶה הָאִישׁ מוֹכֵר לִי מִרְצָה אַחַת
 וְהֵן קִנְיִתִי אֹתָם לְצָנוֹת לִי צִית כֹּאֲשֶׁר שִׁכְרָתִי פוֹעֲלִים לְחַפְזוֹ אַחַת
 כָּל הָאֲרֶץ עוֹדֵם חוֹפְרִים צַקְרָקַע וַיַּעֲלֹאוּ שָׁם סִינְאוֹ גְדוֹלָה חֲצִית
 מִלְּאֵה זְסוּצִים . וְחִקֵּף הִלְכְתִי אַחֲרֵי הָאִישׁ הַזֶּה מוֹכֵר הַחֹרְצָם
 לְאֹמֵר לוֹ סִיקָם אַחַת רְכוּשׁוֹ וְלֹא אִצְה לְשִׁמוֹעַ לִי . וְהַסִּיב הַנְּעֵעֵן
 לְאֹמֵר אֲנִי מוֹכְרָתִי הָאֲרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עֲלִיה . וְהַעוֹעֵן הִים אֲוֹנֵר אֲנִי
 קִנְיִתִי חוֹרְצָה זְסוּצִים לֹא קִנְיִתִי . מִיַּד שָׂא הַמֶּלֶךְ אֶת אֲחַד מֵהֶם
 יֵשׁ לָךְ צֵן וְהַסִּיב הֵן . וְעָא לְאַחַר יֵשׁ לָךְ צַח וְהַסִּיב הֵן . אֲוֹר לְהַם
 הַמֶּלֶךְ אֲ"כ לְכוּ וְעָשׂו חַתוּכָה לְצַנִּיכָם וְהַנְּמוּן יִהְיֶה לְכֶם . שְׂאֵל
 הַמֶּלֶךְ אַחַת אֶכְסַנְדְרוֹס מוֹקְדִין אֵם הִים הַדִּין הַזֶּה צַעֲרִיךְ מֵהַם הִיית
 עוֹשָׂה . אֲ"ל הִייתִי הוֹרֵג אַחַת שְׂכִימָם וְהִייתִי כוֹטֵל אַחַת הַנְּמוּן . אֲ"ל
 וְהַחֲמַם זֹרְמַת לְכֶם אֲמַר לוֹ הֵן . וְנוֹטֵר יוֹרֵד לְכֶם אֲ"ל הֵן . אֲ"ל
 וְדֹאֵי אֵין זֶה כִּי אֵם צַעֲצִיל הַצְּסוּמוֹת שֵׁיטְ אֲלֵלִיכֶם . הַה"ד אֲדַם
 וְצַהֲמָה חוֹסִיעַ הִי . אֲדַם צָנוֹת צַהֲמָה חוֹסִיעַ הִי . מוֹכֵאן לַיְמוּד
 אֲדַם הַעוֹשָׂה עֲרֻמוֹת וְהַחֲצוּלוֹת לְגִזוֹל אֵם מוֹנוֹן הַצִּירוֹ צַרְמֵאוֹת
 אֲנִיו מְתַפְרָקֵם כִּי אֵם צָנוֹת הַצְּהֲמָה . אֲוִי לוֹ לְאֲדַם הַנְּכַרָא צִלְלָם
 אֲשִׁים וְהוּא מוֹצֵחַר הַמִּין וְנוֹצֵחַר הַצְּרִיחָה אֲבַר הַשְּׂלִיעוֹ הַקַּצ"ה ע"כ
 צַעֲלֵי הִים וְהוּא צִדִּיו יַעֲשֶׂה עֲלֵנוּ מַפֵּל לְצַהֲמָה לְהִיּוֹת כִּיזוֹן
 צַעֲצִילָה . אֲוִי לֵה לְאֹתָה צוֹקֵס אֲוִי לֵה לְאֹתָה כְּלִימָה . כִּי ע"כ
 הַחִיּוֹב הַמוֹטֵל מְלִיכוֹ לְהַתְּעוֹרֵר מִן הַתְּרַדְמָה אֲשֶׁר הַפִּיל צָנוֹ יֵלֵה"ר
 אֲשֶׁר צַקְרָבָנוּ וְלִידַע לְהוֹדִיעַ וְלַהֲוֹדַע שְׁהוּא אֵל הוּא הַיּוֹלֵךְ הוּא
 הַצּוֹרֵחַ הוּא הַמְּנַהִיג אֵם עוֹלְנוּ וְעִיבֵנו פְּחוֹחוֹת עַל כָּל דְּרָכֵי צָנוֹ
 אֲדַם לְתַח לְאִישׁ כְּדַרְכֵנוּ וְכַפְרֵי מַעֲלָלוֹ . וְע"ז אֲמַר דוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה
 דָּרְךְ אֲנוּכָם צַחֲרָתִי מַשְׁפַּעֲיךְ פְּוִיתִי . ר"ל ע"י שְׂדָרְךְ אֲמוּגָה צַחֲרָתִי
 זֶה גֵרָם לִי מוֹשְׁפַעֲיךְ פְּוִיתִי שְׁמֹרָתִי כָּל הַחֹרָה בּוֹלָה :

אין

יאמר צאופן אחר דרך אמונה בחרתי כי ידוע כי המלות
הם נחלקו בג' סוגים עדות חקים ומשפטים . עדות הם
מלות שטעמום מפורש בחורה . ואם לא היה מפורש בחורה לא
היה הסכל מחייב את האדם לקיימן בלתי לווי ית' . חקים הם
מלות שאין בהם טעם . ומשפטים הם מלות שאפי' לא היו
כחובים בחורה הסכל היה מחייבן כמו כבוד אב ואם וכיוצא .
כפקא מנייה כי אהנו ישראל עם קדוש שומרים את החקים דרך
אמונה שאנו מחייבים בהקצ"ה ואין לנו אלא לקיים שפיר גזרתו
אפילו בלתי ידיעת טעמו . כמו כן לריך לקיים המשפטים לדיקים
דווקא לקיים גזרתו ולא מפני שהסכל מחייבן . כנולא שלריך
להשוות המשפטים לחקים וכמו שאנו מקיימין החקים בלתי
ידיעת טעמם כי אם דווקא לקיים דבורו ית' כן לריך לקיים
המשפטים אפי' שהסכל מחייבן . והווי"ש דוד המצ"ה דרך
אמונה בחרתי ר"ל בחרתי לשמור החקים שהם דרך אמונה . כי
כשאקיים אותם ניכר שאני עושה רצונו ית' . ומשפטיך שויתי . ר"ל
ומשפטיך שהם המלות שכליות שויתי אותם לחקים כדי לקיים
גזרת הצורח ית' דווקא ולא מפני שהסכל מחייב אותם . וזה
ראיתי צומי ע"ה שפירשו ע"פ כדל את אציד ואת אונך כאשר לך
הי אהיך . ר"ל כבוד אב ואם שהוא מן המלות שכליות שאפילו
הגויים מקיימין אותם . אהם האיש הישראלי הכה חכמי מלך שלם
העשה מפני שהסכל מחייבו כדרך הגויים אלא כדל את אור"א כאשר
לך הי אהיך דווקא וש"י :

ומינו

נקח לעצוד את הי ולעשות רצונו שכן דרך העצד
לקיים כל מה שרצו גזר עליו ואנו עצדים להקצ"ה
שכן כתיב כי לי בני ישראל עצדים . וכשנחקור עצודתינו אליו
ית' אין אנו עושים למהלך לשלם ולרציע ואפילו אחד מאף
ממה שאנו חייבים לאי ית' על חסדו וטובו העושה עמו בכל יום
תמיד . וכבין קלת מן החקדים שעושה עמו הקצ"ה והוא כי
אנו נחשבים לפני הקצ"ה כדן עצד כנעני שאינו יולא לחרות

מַרְפָּא לְעֵצִים פֶּרֶק א

לעולם כו"ס הכחיצ לעולם זהם העצודו . וכן אנו אי חפשי
 ללכת לחרות וננו ית' כי אם אחר המיתה כמש"ס צמחים חפשי .
 ומאחר שכן הוא ונלינו כדין עצד כנעני שיכול הרב לומר לעצד
 עשה עמי ואיני זנך . ונלינו צהקצ"ס שמונהג אותנו כדין עצד
 עצרי לזון אותנו ולפרנק אותנו בכל וידי דמיצ כמש"ס אם
 צחקותי תלכו וכו' . וכתח' גשמיכס צעתס וכתח' אהיץ יבולת
 וכו' . ואעפ"י שהיה יכול לומר עשה עמי ואיני זנך . ומכלן כלהס
 גדל חקדו וטובו ית' עם ישראל עמו . ואעפ"י שלפי כדין הייצ
 הקצ"ס להקפיק לנו ונזכות אף צהיותינו כדין עצד כנעני כי
 הדין הוא שיכול הרב לומר לעצד עשה עמי ואיני זנך . אבל הכי
 ירלי צסנת שוצע אבל צסנת רעצון יכול העצד לומר לרצו או
 פרנקני או הוליאי לחרות . ואם כן אם אין הקצ"ס מושגים
 עלינו לזון ולפרנק אותנו הים ליה כסנת רעצון ויכולים אנו לומר
 להקצ"ס או פרנקנו או הוליאו לחרות . אבל עם כ"ז הים יכול
 להליל עלמו וון החיוצ לתח לנו לחס לר ומיס צמורה . אונס
 אנתו הרואים כי העדיף טובו עלינו צהת לנו צטר שמן עופות
 ודגים ויין המשווער ופירות מייס מוויכיס פויס ומיני סניס
 וצממים ותענוגות צני האדם שכל זה אינו וון החיוצ . ואם
 היינו עושים רלנו יהצרך לפי החיוצ המוטל עלינו אזי יערצ
 לנו יצוסק לנו כל אלו דצרים שאדם אוכל ופירותיס צעוה"ז .
 אונס צעונותינו הרצים אנתו הרואים כי לענין האכילה
 והשתיה ומיני הענוגים אנו זריון מקדיון ליום הכניסה לאלור
 כל מיני חודה ופינו מלא לאור הצ רב הכסף ודי זהב ולענין
 השורה והעולם צטלה החאה ואין משכיל דורש אח אים על
 מה ועל מה יציא אותנו לעולם הזה . וכי לאכול ופריה ולקצווע
 וטובה והלא צרבות העוזה רצו אוכלים כמה צהמות וחיות וכל
 לפור כל כנף עורפס ואוכלים ולמה נהים כאהד מהס לרדוף
 אחר אכילה ושתיה וצלתו שוס חועלת שהגיע וננו להקצ"ס .
 ומלא צאלו גרועים וון הצהמות כי עקנה הלאן ומקנה הצקר

מִרְפָּא לְעַצֵּם פֶּרֶק ב

אשר צעליו עורח זהם להם להם על הפצח העגיע לו מהם
חנאים וחלצו וצן הצקר ולדה כמות . ולף הצמעות הטמאות
כקוקים כחמורים . ולף צהמות עהורות לכולם יש חועלת מהם .
הסור לעול והחמור לנשאי . ולאו מה כוליך עמנו לעוה"צ אוי
לה לחותה צובה אוי לה לחותה כלימה כי יציא האהים צמספנו
אח האדם . וכי יבא עמנו לאור מה ואלתח מכל אשר יגעת ומה
הסחורה אשר הצחת עמוך . ואם אמור יאמר העצד הרי הצחתי
עמי צקר שמון לעדן צו רימה וחולפה . ודחי יאמר לוי . פקלור
קלרה ידי לפתק עד צילי כנים . וכן משפטו הוא חרץ כי
החולעים יולאים וככנסים צהוך גופו ונוללים את דונו וכצר אמרו
רז"ל קשה רמה למח כוהמו צצקר הוי . כי על כן יכיר האדם
יודע כי אין דיתהו צעולם הזה קצע ואינו כמקמר צלוח . כי אם
כמוץ אשר תרדפנו רוח . ומה לו לאדם מן העוה"צ כי אם עסק
ההורה וקיום שמולה לש"ש צלתי טוב פנים זרה . זהו דבר הנלתי
והקיים כי לעולם לא ימוע :

ובשיסתכל האדם היטב צועטת ה' ידע ויכיר כי

הקדוש צ"ה ונפרסם לדקת הלדיק ורשעת

הרשע חפ"י אם עושים איש כוועטתו צהדרי הדרים . והוא כמ"ט
צזהר הקדוש כי כרוח כריו לפני הלדיק ואומר הזדהרו ציקרח
דפי וכוי . וכן כרוח הילך לפני הרשע ואומר דא איהו עצדא
דמריד צמאריה דא איהו דכויף מואריה כך וכך עצד ווי ליה
ווי לנפטיה וכוי על זאת יחד כל לצ רח"ל . והנה יראת
האדם כי חפ"י שצאזכיו לא שמוע קול הכרוח על לדקת הלדיק
חפ"י ככנס החצת הלדיק צלצו לחין הכלית . וכן להסך כי
חפ"י שלא שמוע קול הכרוח על רשעת הרשע חפ"י לצו
נוקמו וצלתי טוב סיבה שונא אותו לחין חכלית . ואין זה אלא
מקול הכרוח כי רוחו צקרצו שמוע ומרגיש . ואפשר שזם כיון
ההנא צאמורו כל קרות הצריות כוחה הימנו ר"ל אהבם צלי שים
סיבה זה צא אלה הרוח ואין זה אלא כי רוח הנקיים כח"ז

עלמנו רולם באהבת הצירו איו וע"ז איהב את הצירו כדי שצירו
 גם כן יאהב איהו . ובכל אי ואלו לא זו הדרך הנאות לוור
 להצירו תאהב אותי מפני כי צד האדם לצטל הקיצה וכסתחצטל
 הקיצה צטל המקיצה . אמנם לגבי הקצ"ם לא שייך לוור כן כי
 מולדו ית"ש אינו מצטל הקיצה לעולם ועד . ואנחנו הרואים כי
 אעפ"י שאין לנו עושים רלונו ית' כדצעי לוועד אפי' הכי צרעב
 זכנו ובצצע כלכלנו וכו' כמה וכמה נסים ונפלאות שהפליא
 לעשות עמנו עם היותנו בלתי ראוים . וע"ז לו זרוע עם גבורה
 לוור ואהבת את ה' אלהיך . שאלרצח ויה שונקט מאחנו
 אהבתנו איו הוא כדי שעל ידי זה יוקף אהבתו עמנו :

מעשה

נחפסה דרכינו ונחקירה קדר עצודתנו איו כי מן
 הראוי היה שלא ליתן שיכה לעינינו ותנועה
 לעפעפינו לצקס אופנים והנולאות לתת נחה רוח ליול"ינו צראות
 גודל אהבתו אותנו אעפ"י שאינו לריך לנו ואנו לריכים לו
 ואעפ"י כ צעויותינו הרבים זמן עצודה זו חפלה שלא צעינינו
 כושא כד . ובקיץ נפני המונה עללה חפיל חרונה . וכן בחירף
 נפני הלנה ראבו ואצרו עליו כצדים ולא יוכל לקום להשנים
 לבית החפלה . ובאיתו פרק ונעש אס יזנינו אותו לאזה עיול
 או נוקם שהוק וקלות ראש הכף יקום בגבור ואוזר בגבר חללי
 לוור לשים לדך פעמיו ללכת אחרי ההצל ואפילו אס ילך לבית
 החפלה לצו צל עמו כי דעתו וכל מגמתו ללכת א הנוקם אשר
 נטה סם אהלי ונחשבתו צחילה . או לנו אהה עלינו אנת
 כוליק את הרפתינו כי לפחות לא ששונו כצודו ית' א כצוד הגוף
 הכגוף ורוח הקדש לווחת ואוונת ויה מלחמה צי עול וכו' .
 ואיה אהבתנו איו ית' מאחר שהוא בעלמו שא מאחנו אהבתנו
 איו באומרו ואהבת את ה' אלהיך בכל לצבך ובכל כפסך ובכל
 מאלך . ודרשו רז"ל בכל לצבך צבי ילריך צילך הטוב וצילה"ר .
 ובכל כפסך יש לך אדם שחציב עליו גופו יותר ממונוו לכך כאור
 בכל כפסך . ויש לך אדם שחציב עליו ממונו יותר מגופו לכך

מרפא לעצם פרק ב

כאמר בכל מאדך - כמלא שלריך שלא יהשי' האדם שום דבר לא
גופו ולא ממונו ולא זכוו נגד אהבתו ית'. וכמו שכן מלינו באברהם
אע"ה שלא החשי' גופו נגד אהבתו ית' כשאמר לו על המילה
והוא זקן בן ל"ט שנים ולא חשש וכו' שמוא ימות נגד אהבתו ית'
וכן לא החשי' זכוו יחידו נגד אהבתו ית' כשאמר לו ית' קח נא
את זכך את יסידך וכו' תכף ועיד זרו את עלמו והסך את נדתו
חמד לאברהם ומהלגש צמדת הגזירה לעשות רלונו ית' ועל כן זכה
וקראו הקב"ה אברהם אהבי'. ואנו העניים עניי הדעת למת
לא נאחז מעשה אצותינו צדינו לאהוב את ה' בכל לצננו ובכל
נפשנו ובכל מאודנו כאשר יאות לנו. וכבר אמרנו שלריך לאהוב
את ה' בכל דבר החשי' לו :

וזה

שנעתי נפשי קדוש הרצ ההסד המוקובל האלשי ח"ק
לישראל כמוה"ר אברהם מזרחי זלוק"ל. הוא היה אומר
צבונה המי' הכז"ל בכל לצבך צבי ילריך ובכל כפסך ובכל מאדך
הוא פי' על בכל לצבך. והוא כי מדה וטבע הרשעים הוא
שחשי' עליהם גופם יותר מן הנונון וכספם בחולות ישליכו על
הנחיה ועל הכלכלה צער שוון ויין ישן עם פרי מגדים ולבושיהם
כיוולא זהם ואינם נוחשצים ממונס נגד גופם. ונדה הלדיקים
הוא להסך כו"ש רז"ל לדיקים חקים על ממונס יותר מנונס
לפי שאין פושעים ידיהם בגזל. כמלא בהלדיקים שהם נולד
ילה"ט חקים על ממונס והשי' צעיניהם יותר מנונס. והרשעים
שהם נולד ילה"ר חשי' עליהם גופם יותר ממונס. מעשה ז"א
ואהבת את ה' אלהיך בכל לצבך צבי ילריך ר"ל צאלו חשי' מדות
שיש מדה אי' לכל אי'. ועשה מפרש בכל כפסך לפי שיש לך
אדם שחשי' עליו גופו יותר ממונונו והו טבע הילה"ר וכגד
פקב"ה אהה העשה כוועשה ילה"ט שלא לפחשי' את הגוף
כלל. דשיינו לקום באשמורת הבוקר לעציד את ה' צב"כ ולא
יעלרכה הגסם והסלג וכמו שרומזים המפרשים ע"פ צב"כ
חלהים כהלך צב"ש ר"ח ציד רוח ג'שם סילג. וכן לרדוף

אחר כוונה ונלוח שיש בקיומן טורח וביעשה לגוף . וזוהי אהבה
 מלד ילדינו אך על פי טעמנו הוא כילד"ר שחצי עליו גופו
 יותר ממוחו . אזל נגד אהבה ה' יעשה עלמו כמדת ילדינו
 שלח לחוש על גופו כלל . ואם יש לך אדם שחצי עליו מוחו
 יותר מגופו קזהו מדת ילדינו . נגד אהבה ה' אהה העשה
 כמדת ילדינו להוליל מוחו כמלות ומע"ב ולדקא וג"ח ושלח ילדינו
 את המוחו נגד אהבה ה' . כמלא עובד את המקום ז"ה ואוהבו
 צ"י ילדים ר"ל צוהת צי ילדים . ודוק ושי :

ובן

מכינו צוהתו עסיר חסיד שצאו שני ח"ח לציתו לעשות
 גביית מלוא ושעשו ששא המשרת מוחו אם יקנה לו צי
 אגודות ירק צזו מפני שהם לחים או יקנה ד' ומעשה צזו מפני
 שהם כמזקים . ולזה לנערו שיקח מן המזקים על היותם צזו .
 וכמועם החכמים כן הלכו לדרכם ולא שאו מוחו אפי' פרוטה
 קטנה מרוב קטלנותו . וכשילח לשוק נלח את החכמים גבאי
 לדקא ואמר להם צוהי עסקי ח"ל צנשוהי יתום ויתומה ח"ל שילכו
 לציתו זו אשתו והתן להם קאה מלחם זהו צים וכו' . ושאל
 מהם למה לא הלכו אליו ונחילה וקפרו לו המעשה . ח"ל
 ללריך גופי חני מלמלם כל מה שאני יכול . אזל לענין כבוד
 שמים לריך להם צעין יפה כל מה שאפשר לי לעשות . מעשה
 אקרי אנוש יעשה זאה לעשות העיקר עיקר והעפל עפל ולא
 להפך . כי מי הוא כסכל והפתי אשר יאהב את אויבו סוכא לו
 ומצקס רעתו ויטנא את אוהבו . ואין לנו אויב ושוכה גמור
 כילד"ר אשר צקרבנו הוא המעשה אותנו צמוטי עכצים וצחצלי
 השוא . ויציע האדם ויקחכל היטב כי צעבות לכו. הצורה
 חנפי שצחילה נרגיש מעט לער . אזל אחר כך כעה כחח
 דוח יש לו גמחה רבה נכנס צלצו כאלו הרויס ציוס ההוא חלף
 חלפים דינני זהב וכסף . וכן אמר דוד המע"ם שש חכמי על
 אמרהך כמולח סלל רצ . ועל זה דקאה נפשו צחורה ה' כו"ט
 מה אהבתי הוהך כל היום היא סיחתי . וע"ז דוד המע"ם

מִרְפֵּא לְעֵצִים פֶּרֶק ב

נִקְרָא זְדִיחָא דְמִלְכָא כִּי עַל יְדֵי שְׁמֵיהּ עֹשֶׂק כָּל הַיּוֹם זְדִיחָהּ
וּזְמִנּוֹתָ לְעוֹלָם הֵיאֵה שְׁמֹחַ . וְלִהְפֹּךְ נֹזֵחַ הַעֲבֹר עַל רְלוֹנוֹ יִחְזַרְךָ
אֲפִילוֹ כִּי זְהִיִּלָּה יֵשׁ לוֹ נֹעֵט נַחַח רוּחַ וְאִזְזֵה הַנְּחָה . אֲזַל
אֲחִיב מְרִגִישׁ לְעַר וְעִלָּז גְּדוּל . וְזִהוּ דְזַר הַכְּרֵגֶשׁ לְעֵינֵי כָּל זַעַל
שָׂכַל . וְאֲפִסֵּר שְׂזִהוּ מֵהּ שְׂרִוּוֹ אֲחִנָּא זְנוּקֵי אֲצוּת וְהוּי מִחֲשָׁצ
הַפֶּסֶד וְנֹלֵה כְּנֹגַד שְׂכָרָה וְסָכַר עֲצִירָה כְּנֹגַד הַפֶּסֶדָה . ר"ל
לְעוֹלָם הוּי מִשְׂחַכַּל זְאֲחֵרִית דְּזַר כִּי זְאֲחֹנָה לְעִשּׂוֹת הַמְּוֹלֹת
זְהִיִּלָּה יֵשׁ אִזְזֵה לְעַר . אֲזַל אֲחֵהּ הַנְּחָה אֲחֵרִיתָהּ שְׁמֵיִא כְּנוֹפֵת
לְוִפִּים . וְאִם כֵּן רְדוּף אֲחֵרִים מִפְּנֵי אֲחֵרִיתָהּ . וְהַעֲצִירָה אֲחֹנָה
שְׁהִיִּלָּתָהּ שְׁלוֹה . אֲחֹנָס הַזַּיֵּט אֲחֵרִיק וְאֲחֵרִיתָהּ נֹרָה כְּלַעֲנֵה
רַח"ל . וְזִהוּ גַם כֵּן כּוֹנֵת הַתַּנָּח זְנוּקֵי אֲצוּת אִזְזוֹ הֵיאֵה דְרַךְ
עוֹזֵה שִׁדְצָק זֵה הַאֲדָם ר"ש אֲחֹנָר הַרְוֹאֵה אֲחֵה הַכּוֹלֵד . ר"ל
שְׂכַכַּל דְּזַרְיוֹ הוּא מְזִיט וְרוֹאֵה עוֹבֵז אֲחֵרִית דְּזַר מְרִאֲשִׁיתוֹ וְזֵה
תַּמִּיד רֹדֵף אֲחֵר הַמְּוֹלֵה וְזוֹרָה מִן הַעֲצִירָה . וְזִהוּ שְׂאֹנָר דּוּד
הַנְּעִיִּים לְכָל חֲכָלָה רֵאִיתִי קֶץ ר"ל צִין לְמַעֲשֵׂה הַמְּוֹלֹת וְצִין לְנֹעֲשֵׂה
הַעֲצִירוֹת אֲחֵי הַחֲזוֹנָתֵי וְרֵאִיתִי הַקֶּץ וְהַחֲכָלִית . וְאֲפִי שְׂדַרְךָ
הַמְּוֹלֵה זְהִיִּלָּה הֵיאֵה דְרַךְ לָרַךְ מִחֲנוּת אִזְזֵה לְעַר וּיְקוֹרִין . אֲחֹנָס
כִּיּוֹן שְׂאֵי רֵאִיתִי אֲחֵה הַקֶּץ אֲחֵכִי הַרְוֹאֵה בִּי רַחֲמֵה נִלְוִיִּךְ מֵאֵד :
מְצִינוֹ מֵכַל הַאֲנֹר כִּי כְּשִׁיקָהֲכַל הַאֲדָם אֲחֵרִית דְּזַר לֹא
יֵצֵא לְיַד עֲצִירָה . וְגַם יֵהִיֵּה זֵהִיר וְזִרְזוֹ לְעִשּׂוֹת
לְלוֹן הַזּוֹרָא יֵהִי מִכְּלָל אֲחֵצָה הֵיאֵה הוּא אֲחֵצָה הַהוֹרָה וְאֲחֵצָה
הַחֲלֹנִידֵי הַכְּנוּיִם וְנִפְקָא לָן ? וְנִרְצוּיִיא דְּאֲחֵה הֵיאֵה לְרַצוֹת ת"ח .
וְכֵן תּוֹר"ה עַם הַכּוֹלֵל זְגִימְטֵרִיא הַלְּוִיִּדִיִּי הַכְּנוּיִים כֵּן רֵאִיתִי
זְנוֹפְרָשִׁים ע"ה :

וְעִפִּיז כְּלַע"ד כּוֹנֵת הַכְּהוֹב זְנוּעַ יִשְׂרָאֵל הֵיאֵה אֲלֵהִינוּ הֵיאֵה
אֲחֵד . וְאֲחֵצָה הֵיאֵה אֲלֵהִיךָ זְכַל לְצַדֵּךְ וְזְכַל נִפְשֵׁךְ
וְזְכַל מֵאֲדָךְ . וְהוּי הַדְּזָרִים הַאֲלֵה אֲשֶׁר אֲחֵכִי מִלֹּךְ וְכוּי . וְהוּא
כִּי כְּזַר אֲמֹרְנוֹ זְפִרְק הַקּוֹדֵם כִּי לְרִכִּים אֲנוֹ לְהַחֲזִיק עוֹזֵה לְרִי
עִקְבָּא ע"ה שְׂדַרְשׁ אֲחֵה הֵיאֵה לְרַצוֹת ת"ח . וְאִם ת"ו לֹא הֵיאֵה

דרגה זאת היא ח"ו ונקום לטעות על צ' רשויות . אמנם היא קבה דליך יתקיימו חכמי ולא יהיה לך ונאמר שהוא יחזקך בעלמו לזה אותנו לא יהיה לך וכו' . כילד כדורש את ה' לרבות ח"ו רשות אחר . אבל עתה הרחיב לנו ר' עקיבא והדרשה חדרש ולוי חכמי ולא יהיה לך במקומו עונד . באופן שהיא דרשה כאלה ופקודה שאינו סוהר דצורו יה' כי אלו צ' דברות חכמי ולא יהיה לך ונפיו יחזקך שמענו ציוס אשר עמדנו צהר קיני :

מעשה

קרוצ הדבר להצין בונת הכתוב . והוא כי הקצ"ם רלה לזכות את ישראל ורולה ללוות את ישראל והאצת את ה' שהוא אהבת ה' ויסודו . ואגזית צל האת שהוא לרבות וכדי שלא נטעה ח"ו על שתי רשויות על זה נכתב צהחילה שנוע ישראל ה' אלשיכו ה' אחד . נעשה והאצת את ה' אהיך בכל לצדך ולריך אתה לדרוש דצוי את באופן הנאות כי והיו הדברים האם אשר חכמי נוטך היום על לצדך ר"ל הדברים האם חכמי ולא יהיה לך אשר חכמי הוא הנולה היום ר"ל היום הידוע שהוא נעונד הר קיני אלו דברים יהיו על לצדך המיד ולא הטעה ח"ו על צ' רשויות אלא דווקא לרבות ה"ח . טבזה האופן שדרגה הדרש ודצרו יתי חיים וקיימים . ולא נפלאת היא ולא רחוקה להצין הדבר כי איך יתכן שהת"ח יהיה להקצ"ם כי כן הדבר באמת כי טקצ"ם נתן לנו תורה חתונות וסתונות ואו לא היו החכמים מוצאים ונפרשים אותה באר היעצ לא היינו מצינים אפילו דבר וחל' דבר . כנולא טע"ח ת"ח הקיוס תרונס דגל התורה . ועוד צה טעס הגון כי הת"ח צהיותו נולא רוח חכונס כסרואה צחצירו שיולא מתחת ידו דבר שאינו נחוקן על לא הודע לו מעלתו אשר חטא מוכיח אותו ומחזיק צידו לסציאו א דרך העוב וסישר צעיי ה' . ונולא טה"ח נחקן את התורה ומחקן את הצריות גם כן ועל זה יכולים להטוות כצודו והאצתו זינאתו לכבוד אהבת ויראת ה' וח"ו לא יהיה אהבת ת"ח נפני

מרפא רעצם פרק ב

כי אוכל ושותה עונסה ונוספר להם ונהגלי העולם ודברי שחוק
וקלות ראש וליכנות וכיולא . או כי אהבתם אותו על שרואה
בהם חיה דבר אשר לא נכון לעשות כן והוא רואה ושותק שעל
זה אמרו צנז"ה האי לורבא ורצנן דרפתו ליה צני ומאחיה ללא
מוכה להו צנז"ה דמויא . וע"ז שומעתי מפי הנוסרי דבר חריף
ע"פ כי וורככי סיכודי ווככה לונלך וכו' ורלו' לרוב אהיו .
ואח"ל דזה שהיו אהבים אותו ונפני ללא ווככה להו צנז"ה
דמויא לזה אמר דורס טוב לעמו והיה נווכיה אותם והיו אהבים
אהו . ולאסבר לונר צאופן אחר והוא כי הכהו' לונלס ואמר
ורלו' לרוב אהיו ולמה לא לכל אהיו לז"ה דורס טוב לעמו
והיה נווכיה אותם והיו כנה צניאלס שהיו קלם צמוככהו ועל זה
אמר ורלו' לרוב אהיו ולא לכל אהיו :

נמצא

כי דרסה דאח ה' לרצות ת"ח לא כאמר על כל
אדם כי אם על הנושא בעול עם הלבוז להדריכס
צדק הישר והטוב . וכן אמרו רז"ל כל דין טדן דין אונת
לאמתו נעשה שותף להקצ"ה וע"ז וכיולא צזה נדרס את ה'
לרצות ת"ח ולא כל הרולם ליטול את ה' יצול ויעול .
ואפשר לע"ד רנו הכתו' לא השא את שס ה' אלהיך לשוא כי
לא ינקס ה' את אשר ישא את שמו לשוא . ועוד נקדים מ"ס
ציוחוקאל ואחיה צן אדם לופה כתיבך ושומעת נפי דבר והזכרת
אותם מונני . צאמר לרשע וות תמו' ולא הזכרתו ולא דברת
להזכיר רשע ומדכו הוא רשע בעוכו ינות ודמו ויידך אצקס .
כונלל בלריך הא"ס החכס להוכיח את הרשע החוטא ולהסירו
ומדך הרע ולהדריכו צדק הישר והטוב ואם ח"ו לא הוכיחו
ולא דבר אהו לאמר תדוע כמה עשית אזי הוא נענש צעון
חצירו . וכבר אמרנו למעלה כי ה"ח ששים להקצ"ה ומרצו"ה
דאח הוא נפני כי נושא בעול עם הלבוז לדון דין אונת לאמתו
וליישר את העס וכיולא . וזה צא סרנו אל ה"ח צאמרנו לא
הבא את גס ה' אלהיך לקוא ר"ל לא יהיה נושא בעלמך רצו'

את הקנווך לשם ה' אלהיך לא תהא כושא אחו לשוא ר"ל על
 חנם כי לא יקפה ה' את אשר ישא את שמו לשוא ר"ל כי הוא
 בעצם בעון חזירו על שלא ויחם צידו וזה נקרא כושא את שמו
 לשוא . ולא עליו נאמר את ה' לרבות ה"ח . ואם ח"ו לא די
 שאינו נופח כי אם אדרבה אוכל ושותה עמם ויושב עמם
 צמוצב לים צדרי שחוק וקלות ראש אזי אוי לו אוי לכפשו כי
 כדי לנלוא חן בעיני אדם ילוד אשה עפה קרוחה ונחלל את ה'
 ונחלל את החורה ונעשה שונא למקום צ"ה וננלא כותן יד
 לפושעים וחטא הרבים תלוי צו רחמנא לילן . כי ע"כ כונס
 לריך סת"ה להיות זהיר בתכלית הזהירות שלא יחלל ש"ס על
 ידו ואלדרא יסתדל צכל ונאנלי כחו וצכל יכלתו להיות ש"ס
 ונאחזב ונחכצד על הצריות להיות נאה דורש ונאה נקיים
 ולהוכיח בנישור צדברים עוצים צלסון רכס ועל ידי זה ישיב
 רבים נועין וכל האדם ישנעו ולמדו ליראה את ה' ולעשו הישר
 בעיניו ית' . ואם בתחלה יקולו לתוכחתו סוף הכבוד לצא ולא
 יקורו עמנו ונעלמו וע"ז אי' דהע"ה אהבו את ה' כל חסדיו ר"ל
 שחששו צמעטיכס העוצים שיהא ש"ס נאהב צפי הצריות הרחמן
 הוא יעע חורחו ואהבתו צלצכו חמיד כל הימים כיר"א :

פרק ג' אהבה

לרעך כנווך אחי ה' . ואמרו רז"ל
 זה כלל גדול צחורה . ר"ל כו"ס הלל הזקן לאותו גר שצא
 לפניו וא"ל גיירני על ונח שתלמדני חורה על רגל אי' א"ל ונס
 דעלך סני לחצרך לא העמיד זשו כלל גדול צחורה . ופירשו
 הופרי ע"ס כי האמת הוא כי הקצ"ה לוח לנו חרי"ב ונלות
 צחורה שס"ה ונלות לא חעשה ויכול כל אדם לקיימם צשב ואל
 חעשה . אמנם סרנו"ח ונלות שסם צקום עשה אי אפשר לשום
 אדם לקיימם כי ווי שלא נולד לו צן הצבור הרי לא קיים פדיון
 הצן . וכן נלות יצום וחלילה ווי שאין לו את ונח צלא צנים לא
 קיים . וכיוצא צזה כונס ונלות שאין אדם יכול לקיים אותם כי

כרפא רעצם פרק ב

לא צאו לידו וכילד יתקיימו . אוננס כשיש אחדות צין אדם
 לחצירו עי"ז יתקיימו כל היולות בכללות כל ישראל . והוא וזה
 ששאל הגר לנודני תורה וצבצב שלא אלערך לצא בגלגול פעם
 אחר פעם כדי להשלים הו"ע אלא צרגל אי"ל צפעס אי' ונלסון
 לנעם סכיתני זה שלש רגלים . ויפה פשיצ לו הלל הזקן וזה
 דעלך סני להצרך לא העציר ועל ידי שתאהב את כל אחד מישראל
 כגופך אזי כל ישראל כחשצים כגוף אחד ונתקיימו כל המלות
 בכללות כל ישראל . כנאל סכונה גדולה כח ועלה האחדות
 כי היא עיקר ויכול קיום התורה . וצעונוחיו הדצים
 צהעלותיו על לצבנו זאת יחד לצבו ויתר ונתקיימו כי הן צעון
 וזה של פריד"ה הופפת עלינו תמיד . ואיכן ולינו צ' אנשים
 צנוקוס אחד צאהבה ואחות יום אחר יום כי אם יום או יוניח
 יעמדו צאהבה ואחות ויהי ציום הג' אם אחד דצר לחצירו דצר
 שלא כרלונו או עשה לרעהו רעה קטנה או גדולה חכך וניד
 נהפכה האהבה לאיבה . או לנו כי צזה לנו ותישים כח
 התורה שאינה יכולה להקיים כל עוד שאין אחדות ואהבה
 ואחות צישראל . ועוד כי לנו ותישים כח של ועלה כי לא צמר
 הקצ"ה צישראל כי אם על היוחס כגוף אחד . וכן אערו רז"ל
 אונר הקצ"ה איי יחיד צעולנו וישראל איננה יחידה נאה את
 סיחיד ליקח את סיחיד . ואם ה"ו לנו כפרדים ואין צנו אחדות
 לנו ותישים כח של ועלה ח"ו כי על חנס צמר צנו הקצ"ה
 לחלקו וגורלו . וזה נענה וזה נאונר וזה כדצר וזה כלעדק
 כי צעוה"ר אכחנו גורמים הלול ה' צין האוונות כי השטן ונתווד
 סעלום ציניהם וכולם אוהבים זה את זה . ואם עובר
 דצרי ריצות ציניהם חכך וניד צאים רעיהם ונכצים את אם
 סתצעה . וזה היה ראוי לנו עדה ישראל עם קדוש להצבונן
 על צ' צני אדם אם יש ציניהם אפי' איזה תרעומת דצרים ונכל
 סכן אם עלה להצת ונחלוקת ציניהם לכצות את הדליקה מרס
 ינדל ואחר כך לקרצ הלצנות ולהחזיר עטרה האהבה לנקומה .

וסנה צעוה"ר רבים וועני הארץ יטישו כי יונלחו שני חכמים
 עזרים נלים ואם מאליו כצחה אש הנוריצה הם וחדשים אותה
 זה מציא את האור וזה מציא את העלים עד שחגלל השלשצת
 עד לב השמים ואזי גים רבים לא יוכלו לכבות ואשם לא
 חכמה . און להם און לפשם שעושים נחת רוח ליוצרים .
 ונוכעיסים את יולרם . כי צכלל הדברים אשר טנא ה' הוא
 משלח מדנים בין אחים . און לבו שעי"ז נארך גלותיכו וגלות
 השכינה גורם פירוד לנעם וגורם פירוד לנעלם און לנו אהם
 לבו . ואם יסחכל האדם היעב היעב לא ינלא יקוד להחזיק
 צטנאם ונחלוקת עם שום צרים שבעולם כי אם ישנא את חצירו
 על טלא נהג צו כבוד . יציע ויראש כל קהל עדת ישראל כצוים
 וטפלים וגלה כבוד-מישראל וצראות כן לנעם הוא נצקש כבוד .
 ועוד יסחכל האדם כי רדיפת הכבוד יכול לעורדו מן העולם
 צרגע קטון וכמ"ש הנחא צונק' אצות הקנאם והתאום והכבוד
 נוליאין את האדם מן העולם . ואם על דרך נמין ישנא אוחו
 כשיקחכל האדם מ"ש הכחו' לי הכקף ולי הזהב אונר ה' לצאות
 ולנאן די ילצא יתנינה אין נקום לשנאם . ואם על שחרפו
 וגדפו חצירו טונא אוחו הכל הצל ואון שעתידה לשנוע
 חרופין וגדופים . לנאוח ולאלפים . מן השתתוים . וון העליונים .
 וון הנחיים וון החיים על כל וועשיו הרעים וצאוחו פרק יש
 צד וידום ואין פולה פה ואך יקפיד על הרפת אנוש שהוא
 וכל דצרו כלל עוצר ואדרצא מליכו שכל הנועציר על נדוחיו
 וועצירין וווננו ע"כ פשעיו . ואם כן אם צא לאדם יערת הדצט
 לתוך פיו להיות נקי ונכל חטאיתו ופשעיו צרגע קטון אך
 ישליך הטובה וועליו ויוסף על חטאיתו פשע . ווני יאמר לנו
 שון השמים לא שלחו לו את האיש הנקלל לנסותו אם יצול
 וישנוע חרפתו ולא ישיב כדי להעציר וווננו כל פשעיו . וכן
 מליכו צדוד מלך ישראל שצא אליו שנוע צן גרא וקללו קללה
 כנור"ת ושווע חרפתו ושהק ואנרו עצדיו לסגיע צו ולהנחיתו

מרפא רעצם פרק ג

הוא חמר אליהם הכיחו לו כי ה' חמר לו קלל . ואנורו רז"ל
שצאחה טעה ויכו את דוד רגל ד' צמרכזה . אם כן ישא ק"ו
כל אדם ואיך יסגל האדם את חצירו על שחרפו וגדפו . ואלרצא
לו נאה ולו יאה להסויף אהבה על אהבתו נושם שזל ידו
נתקן גופו ונפשו רוחו ונשמתו וכל מעלתיו וכל אשמותיו כלו
צעטן כלו :

והנה הדרך יטכון אור לצלהי יסיה שגאה ותחרות צין איש
לרעהו הוא להיות טוונע חרפתו ואיכו נוטיצ והוא
טוב לגופו טוב לנשמתו . צדרך שכל וקרוב אליך הדבר מאל
להציו . כי אם ישונע האדם חרפתו ולא ישיצ מרויח שלעולם
ידו על העליונה . וכל העם יתנו עדיהם וילדיקו אותה והרטיעו
את הרטע הנחרק וגם הנחרק עלמו ישצע צחרפה וכסחה
כלימה פכיו . וצא יצא כעני שואל על פתח לשאל ונחילה ע"כ
וה שחמט לו . וצראות האדם כי נצצר לצו צקצרו וכיחם על
הרעה אשר עשה ונחל לו מלצ ומנפס ונראה לו פנים להוצות .
ואזי צראות אותה האיש נודת טוונע שהפליח לעשות עמו לנחול
לו כל ונה שחרפו וגדפו ודאי נעשים ריעים אהובים זה לזה
טוניד כל היעיס ואהבתם לא הקור נהם לעולם . ומי גרם
זאת כ"א יפה שתיקה שעה אי של קורת רוח ונחלל קנה עולמו
צשעה אי . וגם שאר הגוף לא פלע ונחיות שקט ושחן וגם
חשש כח השגחה וגדל כח האהבה . לא כן אם טוונע חרפה
ונחצירו ושואל לא שהק ואלרצא החזיר לו שלו"ם חרפה וצו
וכדי צזיון על אמת כונה וכונה . אזי כל העם עוונדים מנגד
מירחם פן ידבק צידם מאונס ונן חחרם . וכי ישאלו אותם
הדיינים לאמר אתם הרואים את כל העעשם האמרו על מי
משניהם אטם תלוי . וכולם יסיצו פס אחד זו כצלה זו ערפה
הנה האש והעלים ואזי הדיינים יענישו את שניהם . ועי"ז
תגדל השגחה עד לצ הסנויף ואין חרופה לנכחם כי אין אדם
צוט ונחצירו על שחרפו וגדפו כי כגר פרע לו השליוני כפל .

וגם כמה היזק לבוף שעל ידי זה גורר עליו כמה מיני חילאים
 ה' ילילו. ונוי גרם לו זאת על שלא האריך אפו טעה א'
 בלבד. והטובה יראה דברי אלה כי אין לריך לזה לא הכונה
 ולא חכונה כי אם צעיריו יראה ולבדו יצין כי הם דברים הכבדים
 והנראים לעין כל. והנה הדבר ידוע כי נודת הכעס פועל כל
 זאת שלא להיות סבלן וארך רוח. ובגנות נודת הכעס כבד
 הפליגו בחורה ובנביאים ובכתיבים ויותר מהנהם רז"ל ע"ה בגמ'
 ובמד' וגם חכמי המוסר האריכו הרחיבו דבריהם בחכמות
 אשר לא הכירו לנו ונקים לדבר. ואני צעירי כבד בחבתי ונעט
 בגנות הכעס צפי קטן הכונה **מתוק רנפ"ט** תראנו
 נוסס. אבל זו בלבד לריך האדם לתת אל
 לבו כמה היא גרועה הכעס כי אפילו הכועס עלמו חכף אשר
 נח ונרגזו הולך ומלטער והוא צעלמו ונעיד שרע צעיריו ונה
 טכעס. ואף על פי שכבר אמרו רז"ל על כל העצירות רשעים
 ונלאים חרמות אינו דוונה חרעת הכעס. שעל כל העצירות
 מהחרט בלבד ואינו נודה צפיו ואדרבא ונקט תואנה לזכות
 את עלמו אעפ"י שבלבו ידע כי חטא ואשם. ואינם צודת
 הכעס הוא צפיו וצפתיו ונכריו על נדתו כי רעה היא. ומאחר
 שכן הוא למה ילא לריב ונהר ולא יזכור הימים הראשונים אשר
 עבר עליו רוח הכעס וחכף נחם על הרעה. ואין זה כי אם
 רוע לב וזדון לבד וילה"ר אשר בקרבו עולם עיניו ונראות ברע
 אשר הוא עושה בכל פעם שהוא כועס. וכל הרואה אותו
 צטעה כעסו יכיר צורתו ויראה שמוסחלק ומונו ללם אלהים
 מעל פניו ועל זה אמרו רז"ל כל הכועס כאלו עובד ע"ז. אוי
 לאדם כי צטעה קלה ונצחית ונעל פניו ללם אלהים ונשרת
 עליו רוח המנוחא אל זר. כי על כן נני הא"ש הירא את ה'
 אימות מוח יפלו עליו ויזכור יום הניחה שהשטן כועס עליו
 ובאותו פרק אין לו פה להשיב ולא נולח לסרים ראש. זה יתן
 האדם אל לבו הנעיד ובע"ה ינלא ונרגוע לבו ונשמחו להיות

מרפא רעצם פרק ג

סגלן וארך רוח ונוחל על עלצונו :

ומכל שכן שלא ידבר עם חצירו בקושי ועוזת . וגם לא יחפך את שום אדם אמילו עשה לו רעה . כי עיקר ונה שלים הקצ"ה ואהבת לרעה ונה שטינה להגר הלל הזקן צאוונרו ונה דעלך קני לחצרך לא מעציד . הוא כי יחסוב שהוא עשה לרעמו רעה ואף עפ"כ לא כיהא לים שחצירו יצנה אותו ויחמסו . ונה גם כן אמר התנא ישי כבוד חצירך חציב עליך כסלך . וכספיו גאם הדברים סקוקים על לב האדם תמיד ודאי יאסב את כל אדם וישראל כגופו וירצם האהבה צין איש לרעהו . וגם רוב הסגולה צא לאדם ע"י שראה בחצירו דבר שלא כרלונו או דבר דבר שלא כרלונו . וחצירו לא צונד ולא צועל עשה או דבר כי אם כונתו לטובה . והוא חפך דן את חצירו לכף חוצה ואומר בלבו ודאי כי להכעיסני פחיון . ונאותו רגע ככנס הסגולה בלבו כארס הנחש וכעשה אויב לו ונזקק רעתו וחופר חפירות להפילו לטובה ענוקה שלא ינאל ונכות לכף רגלו על לא חנוס בכפיו . ואם היה דן אותו לכף זכות לא היה צא לכלל זה . ואפי" חס דן אותו לכף חוצה . וני יתן והיה שעם אותו איש ישראל יחוכה וכה יאמר אליו ונה זאת עשית לי ולמה דברת לי כדברים האם והכף אותו האיש יטעים דבריו לי ויאמר חלילה לי נעשות כדבר הזה . וישיב לו מענה ונספקת להכלל עלמו ונן החמד ואזי יענה לבו ונחשבותיו נחצירו ולא ישאר שום תלונה ואיש על נקומו יצא צללים . ונה כלל גדול לקיום האהבה מ"ש התנא והוי דן את האדם לכף זכות . וכן אל הדין את חצירך עד שחגיע לנוקמו . ונה טוב ונה כעיס לפילו חס דן את חצירו לכף זכות עם כל זה יתבדד עם חצירו בהלכע וכה יאמר לי איש עידעתי בודאי כי הועשה הזה אפר עשית לי או הדברים אשר דברת לי לטובה היתה כונתך אמילו הכי הוי זסיב צוהך שלא העשם כן לאדם אחר שלא כל אדם דן אותך לכף זכות . והרחק עלמו ונן החמד כדי שלא ירבו עליך שונאים . ואזי חס אמילו הוא

לרעה נחכוון צראות גדול אהבת חזירו ליו ואשר דן אותו לכף זכות אזי צוט וכלם על מה שעשה או דבר שלא כראוי וקדמה לו אהבה רבה ועזה די לא העדי ונייהו לעולם ונני יתן והיה שכפה יעשו כל איש ישראל להסתהג בדרך זה שזמו הדרך הראוי לנו עדה ישראל וצוה אהבתו נותנים עוז ל'איים אשר נחר צנו וכל העוים מפני האחדות .

ועיין אהבתו וקרבנים את הגאולה . כי הן צעון לא נחרצו הנית כי אם על שנאת חנם וכל עוד שצון זה חוסף עלינו אי אפשר שיצנע . אונם כשנקרב את לצננו להיות אהבה שלום ורודפי שלום באהבה ואהבה איש את רעהו יעזרו אזי נרפא הנגע וקרובה ישועתנו לצא במהרה צינינו אמן . גם דרך אחר לקרב את האהבה ולהרחיק את השנאה והוא כי ירגיל האדם להיות דבורו צנחת עם כל אדם ואפילו עם צני ציתו . שכאשר יסתכל האדם יראה קרוב המחלוקת והנריצת צאים מפני קושי הדבור והעזות ואף על פי שמוליא נופיו דברים נובים ונכוחים כיון שהם צעזעו וצקושי נכאים לעין חזירו כחופים וגדופים ונזה יצא השנאה והמחלוקת . ולהפך וזה המודבר צנחת וצלטון רכה אף על פי שהדברים עליוס קשים כגידים כיון שהם צנחת וצלטון רכה נעשה נוצר מחוק ונזה חחרצת האהבה והשלום . וזה היתה נודהו של אברהם אבינו ע"ה לגייר גיורים ולקרצן תחת כנפי השכינה ע"י נודה השלום . כו"ט צנוד"ר אחות לנו זה אברהם שאימה את כל צאי עולם כזה שהוא נאמה את הקרע . קענה שעד שהיה קטן היה נוסגל מלות ונע"ט אז ה"י צעינו כמולאת שלום שנכנס צטלוס וילא צטלוס . והכוונה הוא שאימה את כל צאי עולם ר"ל שצתחילה היה מלמוד אוחס מדת האחדות ועל ידי מדת האחדות היה נוכיסקן תחת כנפיו יתצדק והכחוצ מעיד ואת הנפש אשר עשו ר"ל כל הגרים שגייר עשה אוחס שיהיו באחדות כנפש אחד . כנולא שהוא נכנס עם הגרים צנודה השלום ועל זה גם הוא ילא וכן העולם צטלוס כנפש"ה ואחם

מרפא לעצם פרק ד

תצא אל הצותק בשלום . וזכנ לריכס אנו להחפלה לפני אהינו
שקטמים לנען יתן בלצנו אהבה ואחוט שלום וריעות ופי יצרך את
ענו בשלום אכ"ר :

פרק ד במהון דוד המע"ה אונר צטחו צה' עדי עד כי
ציה ה' לור עולמים . האונת כי יקוד

גדול הוא ודת שבטחון לכל התורה כולם . כי עיקר עולות עשה
חלום בחקרן כים . כמו עלית חם לין קוכה לילב לילית וחוחה
וכיולא . ואם אין לו לאדם עד ככר לחם יחיאם מלקנות הפילין
וכיולא באונרו סייד קודמין . וכשיס צו ודת שבטחון יצטח בשם
ה' וישען באלהיו ויקים המצוה כאשר ליהוה ה' . ונוי שגיה אוחו
על הגלות ודאי הוא יעריעזו לחם חקו ואין מוצור לה' להושיע
צרב או צנועט . ורואים לזה כי הקצ"ה צרא את עילמו צה"א
שהיא מעוטה בחשבון וכל האותיות כשהמלאה שה"א אשילו ציו"ד
ס"ה שילה ט"ו ועולם הצא ככרא ציו"ד שמקשרס ד' . ולא על
חכם צרא הקצ"ה צ' עולמות צצ' אותיות או אלא להורות נתן
כי ציד הקצ"ה לצרך הרצה צנועט . אם כן ודאי ווי שאמר
והיה העוה"ז צה"א . ועיה"צ ציו"ד ודאי צידו סיכולת לפיכס
את האדם אשילו צנועט אשר צידו . וה"ש דוד המע"ה צטחו צה'
עדי עד ר"ל צין כשיס לך ויוון צין כשאין לך ויוון ואין מוצור
כה' להושיע וכיו ורואים לזה כי צ"ה ה' לור עולמים . גם תועלת
גדול ודת שבטחון לדברים טצין אדם לחצירו . כי על ידי שבטחון
כילול מן הגזל ומן הגנבה ומן האונאס ומן פשעוה צסס ה'
אשילו צחומס ומכ"ס לשאו ולסקר גם כילול נהשגת גבול . כי
צעוה"ר כי כל אלה והדומים לאלה העוה צחיס נחוסר שבטחון .
גם תועלת גדול מן שבטחון כי עבודתו תמה ותפלתו זכה . והכה
צעוה"ר מכל אלו האמורים הצחיס נחונת חוסר שבטחון . על
איה נהס נככה תחלה אוי לנו אוי לנו תחלת כל גולה וגנבה
כבר אמרו רז"ל קאם נאלא עינות אין נקטרג צהס אלא הגזל
ועל זה לא כחמס גזר דיכס של דור המבול אלא על הגזל שנא

קץ כל צשר צא לפני כי ונלחה הארץ חנוק וכו'. וכמה לער מוניע להקצ"ה וזה כוונ"ש הפציה הכיהי כפי על צלעך. ואחוסול לך ונשל לונה הדבר דוונה לנולך חדיר וכיהא אשך ציהו פתוח לרוחה וכל אדם ודי עזרו יקור שונה לאכול לחם וחיני ועדמים לרוב והיו אוכלים ושותים לשוצע והולכים לרכס. ואם זה הוא לעוצרים וקצ"ה נכ"ש לצני פלעין שהכל צידם ולא חשך מהם. והים לנולך שהוא עצה אחד אשר נזגרו רע וכל יום ויום היה העצה שהוא נשכים סולך לבית הפלעור והיה גופו צי או ג' ככרי לחם וכן היה גופו צשר מן הטבח והיה אוכל. וכשמוע המלך את הדבר הזה ודאי שנתמלא עליו עצרה וזעם צאנרו המוצלי אין לחם ואין צשר צציהי שהלך לגנוב מן השוק ולמה יאנרו העם לחזור ונבלתי יכולת המלך לזון את עזרו וע"ז הילך ומתפרנס מאחס גזלות אשם גכנות. וע"כ ראוי הוא העצה להיות אקור צכצלי צרול צרגליו ויום ולילה לא יצבות ומלאכה צזויה וכצדה. וכל נזונו לא יהיה כי אם מעט לחם לר ומים להץ. וגם זה אינו נאכל כי אם לשני ימים ולילה אחת. זה הוא המשל:

והנמישר מוצן מאליו. מלך חדיר שוא מלך מה"ה

הקצ"ה צרא את עולמו מכל טוב וכיזוכים נמתו כל צני אדם גוים ערלים. וצבמות וחיות וכל מיני רועס הרומש על הארץ. וכונ"ש רז"ל מיינוי לא ראיהי ארי קבל ודוב קיין וסועל חנוכי ועכ"ז מתפרנסים שלא צלער אחי שכר אחי לשונש את קווי אינו דין שמתפרנס שלא צלער אלא מעשי הרעים קפחו את פרנסתי. והוא כי נתחלה צועת האדם צחריכותו ומריפותו צומשאו ונחטו. וילפ"ר אשר צקרצו מעשה אוחו צאנור חליו פי גזל אינו נקרא אלא הככס לבית חצירו וגזל מנחו או ממון או חפץ וכיוצא. אבל אם רינה את חצירו וכתן לו דבר השום עשרה פרועות צוואה מנה אין זה גזל כי כצר נשא ונתן עמו. ואי לאדם הנהפס צרעת זו עומן לו הילפ"ר ללכדו כי צעורה"ר דבר זה וכיוצא צזה הוא יותר ממור וגזל כי צזה כחלא

מרפא רעצט פּרק ד

חובצ צדעהו כאלו אין עין כל נשלה רואה וכאלו אינו יודע
ערמותיו ותחבולותיו . וכמו כן הנוסיג גבול רעהו אוי לו אוי
לנפשו דקאי בחרור . ואס היה צועת צהי ודאי לא היה צא
לידי מדה זו . ועל זה ככה הם עושים וון השמים וויליין מזה
וכיחין לזה והוא נשאר בערוס ובחוקר כל וכל ערמותיו
ותחבולותיו לא יועילו ולא יליבו כי תוכו הנות . ואדרבא אס
היה לו נקודט מנוון ציושר ע"י שהוא עירב רע צטוב צא זה
ואצד את זה אמנס העון עלמו לרור צשנלתו על שכנו . גם
ע"י חוקר הצטחון צא יצא האדם לידי שצועת שוא וסקר ווי ווי
כונס חמור עון זה אשר אין לורך להציא ראיות על זה כי אפילו
תיטיק צן יומו יצין את זאת . ויקח האדם ראיה ונעלמו כי יחד
גאיש וילפת כשנצצע צחיי אציו או צחיי צנו . ומה יעשה על
צצר כצוד שווי יאי כי צעוה"ר רצים מעוני הארץ על צצר וועט
ועל צצר קל קופלים וכשצעים צבס הי ונעשה להם הרגל
וצצע כסתס צצור של חיל . וצעוה"ר עח ונראות עיניהם וי"ס
רז"ל כשילא וופי הקצ"ה צצור לא תשא את שס הי אלהיך לטוא
כזעזע כל העולם כולו פליונים ותחחונים . ואכן ונה נענת
ומה כאונר וס נצצר ומה כלמדק כי אין אנו ונטינויס צדעתנו
גודל עונכו וכי גדול כיס שצצנו כי להרויס צצר וועט לא
כפלאת היא צעיננו שצועת שוא וסקר . ואס יסתכל האדם
יראה גודל השגחתו על צריותו וצפרט על וין האדם . וכונס
פענויס יולא צידים ריקניות אין כל מאוונס צידו לתת ערק
לציתו וצאותו פרק יזמין לו הי פרכתו . ומונקוט שחשצ שונסס
היה לו השועס כל השערים ננעלו . ווונקוס סלא חשצ דלא
עלה על דעתו שונסס יצא לו תועלת ונסס יולא השועס . ואין
זה כי אס להודיע לאדם כי ויידו יחצ' הכל והכל צהשגתס
גוורה וואת הי וון השמים . ועפ"ז שונעתי עהרצ וור ונחהכי
כמוה"ר צנימין ארוואץ זל"ל צועשה שאידע לו טיוס אי כחן
עיניו צכיקו ולא וולא צה אפילו פרועה קטנה וציתו יליף ריקס

דיקס אין להם ואין וניס . ותכף נהן צדעתו ללכת אל אחד וון
 הנדיצים ליקח צהלוואה סך ונה לכחיות את כשאו ואת כפס
 ציתו וצכל פתחי הנדיצים קרא ולא נענה . ויקס וילך אל בית
 וודרשו והנה איש אחד צינוני עצר אללו ויאמר אליו אני רואה
 לאדוני שהוא צדוק וצלער כי כלתה פרוטה וון הכיס . כי ע"כ
 יקח אדוני הסך הכז' וירחש ה' כפיהו לאדוני ונעות צריות
 יפרע לי ותחי רוחו . ותכף פתח פיו ואמר שזאו מה שרנוז דוד
 הוולך ע"ה צנועס דצריו אל הצטחו צנדיצים צצן אדם שאין
 לו חשיעה . ר"ל אל הצטחו צנדיצים כי אם דוקא צה' כי הוא
 יזמין לאדם ונוקוס שלח עלה על דעתו וז"א צצן אדם שאין לו
 חשיעה ר"ל ונשס יונלא חשיעה . וזה ודאי כדי שידע האדם כי
 לא צחיל ולא צכח כ"א צרוחו ית' הוא זן ונפרנס ונצביע רענים
 ונולצים ערוויס . וכשיהן האדם צדעתו כל זה יהא כילול ונכל
 העצירות האנוורות ויותר מהמה על אחת כנוה וכנוה . וצפרע
 כי וני שחקר ונונו מרת הצטחון חייו איכס היס ועליו כאמר
 כל יוני עכי רעים . כי לעולם דואג ונולטער ולצו צל עמו צחוטצו
 על הפרנסה על תנוסיה ועל הכלכלה וקרוב הדצר חק ושלום
 לאצד עלמו לדעת צ"ו . וננלא מאצד עלמו וון עולם הזה
 ונעוה"צ רחמנא לילין ווני גרס לו זה חוקר אמונת הצטחון .
 ולכפך מזה וני שיט לו אמונת הצטחון לעולם הוא שס ושנוח
 ועליו כאמר ועוב לצ משחה חמיד אסריו צעוה"ז ועוב לו
 לעוה"צ . גם וני שחקר ונונו אמונה זו עצודתו ותפלתו איכס
 חפלה . כי צעוה"ר עיניו הרואות כי אשכיס האדם צצוקר לצית
 הכנסת להחפלל חפלתו אהרה . לנוסר ללכת אל חנותו . ואם
 יאחר ונעט כנוה ונלטער על שכאצד ונונו אוחו רגע שחוסצ
 צדעתו כי זריותו גורס לו הריוס . ואם היס צועת צה' היס
 עוצד ונאסצס חפלה זכה ואחר החפלה היס קוצע עלמו לדצרי
 חורה כפי ונה שחננו ה' ואח"ך הולך למשאו ונחכו צאמונה .
 וגם הקצ"ס וזמין לו צרכה צשעה ה' ונה מלא הרויח אוחו

מרפא רעצם פדקד

האיש שהכבדים והיה צמלכתו מן צוקר עד ערצ . וזהו
בהשגחה גמורה :

וצריך לידע כי עיקר הצטחון הוא שיצטח צהי בכל לצו
ובכל נפשו ויגיל וישמח צמנעה הי אס לטובה אס
להפך חיו . ויילכ צכל מה בגזר עליו הי צרלון גמור וכלס .
ואס צלו על ו חזיה יקורין או צגיפו או צמוותו יקבלס צמנעה .
ולא יצקס להכלל ונהס צחכמהו וצהצולותיו כי אס יצקס
להכלל ונהס על ידו יהצרך . דהיינו לפשפס צמנעסיו צחכלס
ולקטוב צחטובה ונעצירות כצידו . ואח"ך ונמילא כל היקורין
הולכים ומוטו צלי כוס ערונה והחצולה :

ודרך זה מלאנו ראינו צאצותינו הקדושים . וצפרט
אצרהס אע"ה שנתנסה צעקר נסיונות ועמד צכולן
ולא צקס אופנים להליל עלמו ונהס כי ידע כי זה היס רלון
הצורה . ונה האדם שלא יתפון צרלון הצורה . וזה ראינו
ציעקצ אצינו ע"ה צחיר שצאצות על צציקס ליש צשלוה קסן
עליו רוגזו של יוכף . כי לא נכון לאדם גדול כמורה לצמור
דרך לעלמו לפי חמלו וכלונו כי אס אה אכר יצמר הי . ועל זה
קרא הקצ"ס לאצרהס אע"ה אצרהס אורצי . וכן לפי ערכנו
לריך לקבל היקורין צאהצה וצמנעה כי ע"י היקורין עחכפרים
כל עונותינו כו"ש צגמורא יקורין ונורקין עונותיו של אדם .
קל וחומר נשן ועין . ונה סן ועין שהוא אחד ונאצרו של אדם
עצד יולא לחרות . יקורין שמונרקין כל גופו של אדם חינו דין
וכו' . והיינו דאמר ר"ל נאמר צריח צמלח ונאמר צריח ציקורין
ונס צריח הנאמר צמלח ונלח מנהק אה הצצר אף צריח הנאמר
ציקורין יקורין מנהקין עונותיו של אדם . ולכאורה י"ל צמאמר
סזה כי נאמר כי כולס עוידס כי יקורין ונורקין למה כל אחד
צמר לו דרך לעלמו אי נק"ו ואי נגזרה שום . וכראה וזה דהס
חלוקים . ואס כן הוס ליה לנומר ור"ל אמר נגזירה שום צריח
צריח וכו' . ולא כלה לנומר והיינו דאמר ר"ל ככראה שבראיה

להד היא . יחס הכדון הוא אחד אבל הראיה יש הפרש ציניהם :
ונרעד כשנדקדק עוד דמי שלמד ונק"ו אמר ומוניין ומי
 שלמד וגי'ט אמר ומהקין . אמנם יצא על ככון
 צהקדים וי"ט צגמרא אמר ר"ל גדולה הסוצה שזדונות נעשים
 לו כשגגות . איני והאמר ר"ל גדולה הסוצה שזדונות נעשים
 לו כזכיות . לא קשיא כאן ונאסרה כאן ויכאס . כי אם שצ
 וייראם היקלו עונותיו ונעשים שגגות . אבל אם שצ ונאסרה
 לא די שמוחלין לגמרי כי אם נעשים זכיות . ועתה הוא הדבר
 עלמו ציקורין אם נקבל חוהם על כרחו שלא צעוזהו ונקילים
 ומוטו הזדונות ונעשים שגגות . ואם נקבלם צהסרה אזי
 הזדונות עלום הם שרים לזכיות . ונוער ילא נחוק :

מעשה זה כ"ל כונת הנוי דמר אמר חדא ומר אמר חדא
 ולא פליגי . כי הראשון חדם דריש על נוי שקבל
 היקורין על כרחו ולא ונאסרה לזה הציא ראייה ונקל והווער ר"ל
 כי מן היות עונותיו זדונות שהם חנוור נעשים קל ולזה אמר
 ומהקין ר"ל והיותם גסים ועצים נעשו דקים . אמנם ר"ל דריש
 על נוי שקבל עליו היקורין צשנחה ונאסרה כי לזה הזדונות הם
 שרים לזכיות . ועי' דריש ונגזרה שיה ר"ל שהזדונות נשתרו אל
 הזכיות ועי' אמר ומהקין כי והיותם וגרים כלענה נעשו ונחוקים
 מדבש . וועי' ילא נחוק . אם כן ונאסר ראייה שקבל האדם
 היקורים צשנחה . והדעת נועה כן כי צשלוח הי' על האדם
 יקורין צעוה"ז : זהו אות ונופת כי הי' אהצו כו"ט שסנע"ה כי
 אם אשר יאסר הי' יוכיח . והעעם כו"ט צגמרא על פקוק רק
 אהכס ידעתי מכל השפחות האלמות וכו' אהצו כפרע ונוטו
 ויעט ויעט :

ועי' אמרו צגוני אשרי נוי שיקורין צאין עליו ונציא ראייה
 אשרי הגבר אשר היקרנו יה . והנה צעוה"ר אכחמו אם
 פה הימלא אי עעיר השנחה ציקורין כי עיכנו רואות כי צצוא
 אינו לזה יקורין אפילו קלים אכחמו צועעים והי' קורין הגר

מרפא לעצם ברקד

כלפי מעלה צאמרס על מה עשה ה' ככה לסציא עלינו הרעה הזאה ומה פשעינו ומה חטאחינו . כאו לנו צטוחים על רוב לדקותינו ומעשינו הטובים . וצוקום אשר היה לנו לחשוב מ"ש רז"ל גנירי קצה"ו לא עמיד דינא זללא דינא ואלדרכא לא כחטאחינו עשה לנו וכו' כ"א היה דן אותנו כמעשינו אוי לנו אהה עלינו ולא היה נשאר מוננו ומחוננו . לא אצרים ולא גידים לא צטר ולא עלמות . והיה ראוי לנו לדעת כי לא צאו היקורין אלא לצורך אותנו ומשנת אולתינו צאהצחו אותנו כאז אח צן ירלה ועל ידי זה נחפשה דרכינו ונחקורה ונסוצה אל ה' בכל לבנו וצכל כפשינו . וכונה ראוי לנו לשמוח על היקורין שהציא עלינו כנוו ומשנה טובה ונרגלית ואזן יקרה . מפני שעי" יקורין אלו נטהר גופינו רוחינו ונשמתינו ומנוחלת העצירות צעוה"ז ומעונטי גיהנם צעוה"צ . ולאחנו צעווחתינו עח ומרחם עינינו וצקרתינו הגר על היקורין אכחנו מוקיפין על חטאחינו הרבה פשעים חנם אוי לנו צעוה"ז אהה עלינו צעוה"צ כי היקורין לא הועילו כלום למרק את החטאים . כי על כן לריך האדם להח אל לבו כי מעולם לא שלח לנו הקצ"ה לרעתינו היקורין כ"א דוקא לטובתינו :

ובשיכתכל האדם ציקורין שצאו על אצרהם אע"ה

צ"י נסיונות שנסקהו הקצ"ה ועווד צכולן צהיותו איש לדיק המים ישר ונלאמן ולא דצר רע כ"א טוב וקבלם צשמה וצטוב לצצ צהיותם יקורין קשים ומורים . אשר אין שום אחד מאלו שולח לנו הקצ"ה כי יודע לדיק נפש צהמהו . ומוק חזי מ"ש בצמורא ה"ר הנעלצים ואינם עונצים טוועים חרפחם ואינם מוקיצים עושים ומאהבם ושומחים ציקורין עליהם הכחוצ אומר ואוהציו כלאת השונש בצורהו . ואמר עי"ס מאהבם ר"ל לא די צעושים המלות מאהבם ואין צהם עון אשר הטא ואפי" הכי אם יצא עליהם יקורין שנוחם צהם . לזה נקראו אוהציו כנוו אצרהם הצגו ע"ה שקראו אותו הקצ"ה אצרהם אוהציו .

כאלא שזו עיקר הצטחון שיטונה האדם ויחללה אל כל אשר
 יחפון ה' ועליו נאמר צרוך הגבר אשר יצטח צה' וסיה ה'
 מצטחו . ולכאורה י"ל שנראה כפל הענין מאשר דכבר אנני
 צרוך הגבר אשר יצטח צה' וזהו הכפל וסיה ה' מצטחו :

ונלע"ד דרך נוטל כי דרך הקושרים כשפולחים ממוון
 מעיר אל עיר או דרך ים או דרך יבשה ופסחם

ופני גויס ופני לקטים או משאר סכנת דרכים יס צני אדם
 שלוקחים פנים או ג' למאס מן המוון אשר פולחים הקושרים .
 ונחמים שטר הצטחה אל הקושרים שאם יארע איזה נזק במוון
 עליהם לשלם ע"ס פדוטה קטנה . וזה נקרא צנטון לעז
 סיגורטא"ד . ואלל צני אדם דרך העולם הוא כ"א ראובן הקומר
 רולס להצטיח ממונו ושמועון שהוא המצטיח אינו רולס להצטיח
 מפילו שיהן לו למחלית שכר מפני כי פעם אחד צרה ממונו
 והלך אלל מצטיח אחר . ועל כי ראש כי אותו האחר אין צו
 הועלה אלל אדרכא מלא ממונו נזק ע"כ הזר אל וקומו הרחשון
 אל שמועון . ומעשה שמועון אינו מקבלו על כי מהחלה צרה
 ממונו . והוא באשר אנני יפחה אל זקני גלעד הלל אחס שנחאס
 אחי וכוי ומדוע צאהס אלי עתה כאשר לר לכס . ועל זה
 אינו נעשה מצטיח שלו שצלוסונו נקרא סיגורטא"ד . ומעשה
 הקצ"ה לא כן מפילו שהאדם צעוה"ר הפתיר פניו וסיה ונטה
 אחר הצלי העולם מפ"י הכי רס צח יצא לחקות תחת כנפיו
 הקצ"ה מקבלו . וז"ש צרוך הגבר אשר יצטח צה' וחס ח"ו
 הקהיר פניו ממונו וכוי ורולס לחזור אליו יח' ויירא שונא לא
 יקבלהו ה' לז"ל וסיה ה' מצטחו :

ואם אנני יאמר האדם הכי כל יוני שתי צה' מחקי וצו צטח
 לצי וח"ו לא נעזרתי וכל סיוס אחי עיף ויגע על
 המחיה ועל הכלכלה . וע"ז כונה קתירות יס אחת ושתיס .
 וז"ש רז"ל מפני מה יס לדיק ועוצ לו לדיק ורע לו . רשע יטוב
 לו רשע ורע לו . וחי' לדיק ועוצ לו לדיק גמור לדיק ורע לו

מִרְבֵּא דְעַצְמָא פְּרִיקָא

לְדִיק שְׁלִיכוּ גְמוּר . רִשְׁעָא וְטוֹב לֹא רִשְׁעָא שְׁלִיכוּ גְמוּר רִשְׁעָא וְרַע לֹא
 רִשְׁעָא גְמוּר . חַיִּיב הָרִי לְפִסְכִּי צִי לְדִים שְׁלִשִׁי צִוְעָא צִי יֵהִי
 רַע לֹא אֶחָד כִּי הוּא לְדִיק שְׁלִיכוּ גְמוּר . צִי כִי הוּא רִשְׁעָא גְמוּר חַיִּי
 וּמַה יַעֲמִיל לֹא הַצְטַמֵּן וְאַחֲרַי כִּי הוּא רִשְׁעָא גְמוּר . זֶה כִּינּוּהַ
 הוֹרְחִינוּ הַקְדוּשָׁה צְלוּ לֹא צְלִקְחָךְ וְצִוְסָךְ לְצַךְ אֶחָד צֹא לְרִשְׁתָּ
 אֶחַ אֲרַלִּים כִּי צִרְשַׁעְתָּ הַגּוֹיִם הַאֲלֵהֵם הִי אֲלֵהִיךְ מוֹרִישָׁם וּפְסִיךְ .
 וְהוּא כִי דוֹר הַמְדַבֵּר הִיוּ לְדִיקִים שְׁלִיכֵן גְמוּרִים כְּמוֹכָא וּן
 הַכְּתוּבִים . וְהַבְּנֵי אֵלֶּה צְאֲרָךְ הַמַּה הִיוּ רִשְׁעִים גְמוּרִים . כְּמֵלֵךְ
 שְׁשִׁיטָה כְּאִי הִיוּ רְחוּם לַהֲיוֹת רַע זֶהִם . זֶה צְלִקְחָךְ וּפְסִי
 שְׁלִיכוּ גְמוּר זֶה צִרְשַׁעְתָּ הַגְמוּר . אֲמַנְסָה הַקְּבִיִּים הַעֲדִיק טוֹבו
 עַל יִשְׂרָאֵל עָמוּ לְדוֹנָם כֹּלִיק גְמוּר לְטוֹב לַהֵם וּפְסִי רִשְׁעָה הַגּוֹיִם
 שְׁכַתְּוֵלֵךְ קִאֲתָם וְזִי לֹא צְלִקְחָךְ וְצִוְסָךְ לְצַךְ אֶחָד צֹא לְרִשְׁתָּ
 אֶחַ אֲרַלִּים . כִּי אֲלֵהֵם הִיוּ רְחוּם לְצֹא עֲלִיךְ רַעַם חַיִּי כִי הִיִּית לְדִיק
 שְׁלִיכוּ גְמוּר . אֲמַנְסָה צִרְשַׁעְתָּ הַגּוֹיִם הַאֲלֵהֵם הִי אֲלֵהִיךְ מוֹרִישָׁם
 וּפְסִיךְ וּכְעַשְׂתָּ צֶהֱם כְּאֲשֶׁר הִיוּ רְחוּם . וְחַיִּית מִשׁוּא פְּסִים יֵשׁ
 צְדָרָה לְמַה לְיִשְׂרָאֵל הִיעִיב לַהֵם מְאַחֲרַי שְׁהִיוּ צָקוּ לְדִיק שְׁלִיכוּ
 גְמוּר . לֹזֶה כִּהֵן עַעֵם אֶחָד וּלְנוֹעַן הַקִּים אֶחַ הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
 הִי רַיִל נִשְׁתַּחֲוֶה הֵא וְשֵׁא וְעִיז זֶהוּ וְרָקוּ אֶחַ הַאֲרָךְ הָרִי צִי
 קַחֲרֹת לְנוֹעַן כִּי צִוְעָא צִי וְאֲפִילוּ הַכִּי יִגַּע עַל הַנּוֹחִיָה וְעַל
 הַכֹּלְכֵלֵה וְאִין יָדוּ מִשְׁגָּה . וְעוֹד צֶה עַעֵם גִּי הוּא הַמְּכַרֵּעַ :

וְדָוִד כִּי יִצִיעַ וּיקַחֲכֵל הַאֲדָם הִיעִיב כִּי אִין שׁוֹם אֲדָם
 צְעוּלִים צֹא לִיָּדִי לְעַר פְּרַנְקָה עַל פֶּת לַהֵם וּקִיתוֹן
 שֶׁל מַיִם וְכִיּוֹלָא לְלוֹרֵךְ הַגּוֹף . אֲמַנְסָה מְלִיכוּ צִי קוֹגִים הַצְּחִים
 לִידוּ לְעַר עַד בְּכַר לַהֵם . לְדִיק גְמוּר וְרִשְׁעָא גְמוּר . לְדִיק גְמוּר
 כְּדִי שְׁחַנְן זְכוּתוֹ עַל כֹּל הַדּוֹר כְּנִישׁ עַל רְבִי חֲכִיכָא בֶן דּוּקָא
 כֹּל הַעוֹלָם כּוֹלוּ כִיזוֹן צְשָׁבִיל חֲכִיכָא צְכִי וְחֲכִיכָא צְכִי דִי לֹא צָקָב
 שֶׁל חֲרוּבִין מְעַכְצָב שְׂבַח לְעִישׁ . כְּמֵלֵךְ עַל הַיּוֹתוֹ לְדִיק גְמוּר יֵשׁ
 לֹא לְעַר פְּרַנְקָה עַד בְּכַר לַהֵם וּבֶן רִשְׁעָא גְמוּר כְּמֵשִׁיל . אֲמַנְסָה
 חִין מְאַלּוּ הַנְּי קוֹגִים אִין שׁוֹם צְכִיָּה צֹא לִיָּדִי לְעַר פְּרַנְקָה אֲלֵהֵם

הם צידם מושכים לער עליהם והוא רדיפת המותרות . והוא
 כי הקציה נזמין לכל אדם איש לפי אוכלו לחם לאכול וצגד
 ללבוש . וגם חלק נכבדו עושר וכספים לאשר ישר צעיניו
 יחצי . וגם הזמין עניים בעולם כי צין פניהם מחקיים העולם .
 ואם היו כל העולם עניים לא היה קיום העולם . ואם היו
 כולם עשירים לא היה קיום בעולם . כי מי היה חורט ומי היה
 זורע ומי היה צונט ומי היה עושה כל המלאכות . אמנם על
 ידי שיש עניים ועשירים יש קיום העולם . וא"כ כל אדם לדיך
 שינסה וידריך את עלמו כפי השפע אשר חלק אליו ה' והאיש
 החכם ענהיג את עלמו בצמות ולא יחד וזשו ללורך גופו .
 חבל ללורך מליה עושה יחד מערכו :

מעשה

עיניו הרואות את כל מעשה האדם ההולאה
 יתירה על השבח . כי אם יש לו סיעור לאכול
 ירק דוקא רולה לאכול דגים ומי שיכולתו לאכול דגים רולה
 לאכול צמר . וכן על זה הדרך צמלצוסים וצניני צתים ומכשעיי
 כמים . כי החורט והקולר רולה להשוות את עלמו כשרים ויועלי
 ארץ ע"ז יש להם לער להסיג את מצוקתם ואין ידם נשגת ואלו
 הן הנשרפין צצית הדק"ן . ואם היו עשירים את ערכם והיו
 מדריכים את עלמם צחכילתם ושתיחתם ונולצושיהם וכל
 חשמישיהם לפי ערכם ודאי לא היו צאים לידי לער כלל ואדרבא
 לעולם היו שומעים וטובי לב . וע"ז כיון החכא צאומרו אזשו
 עשיר השמח צחלקו . ר"ל השמח צחלקו דוקא שהזמינו לו מן
 שמונים . ולא צקט מותרות לשנות את עלמו צחלק שאינו שלו
 כי שונחם כזו אחריה חוגה . חבל השמח צחלקו זשו שונחם
 אחייתו ולא יוסיף עלצ עושה . מעשה לונה יתרעם האדם
 צלער הפרכסה ומחר כי הוא הגורם לערו על היותו מפץ
 להשתמש צוה שאינו שלו וצוה"ר כוה רעה הוא עושה .
 גורם לער לעלמו גורם רעה לעולם צ"ו :

והוא

כי כדי לנשות חפלו לוקח ממון נחם ונהו צסלולת

מרפא לעצם פרק ד

ללמים ורצות . ועושה קחורה צפנתו של חצירו
 ממון כזה עניים ויתומים ואלמנות וכיוצא וחושב דעתו כי על
 ידי זה עלה יעלה צועלות עשירים אשר דורו . והואיל כי לא
 מהי ילא הדבר שיהיה הוא עשיר כל יגיעתו לריק ואצד העושר
 שהוא בענין רע . ואזי צראות שאין ידו מושגת לפרוע חיובותיו
 קרוב הדבר ח"ו שיחנק את עלמו צידיו או ישחה קס המות וילא
 מן העולם הזה בחושבו כי ביון שמוות את עלמו ינוח . ולא כן
 הוא כי מרעה א רעה ילא רעה מן המות אף פעמים . ולא יסקוט
 ולא ינוח מוקול לעקת עני ואציון שאכל את ממונס והס נשאר
 כודדים ללחם רחמנא לילן . א"כ זה די שישים האדם דעתו ולא
 יטה לבו לרדוף אחרי ההבל לבקש מותרות וזה שלא לזה הי
 עליו . ואפשר שזה בא הרמז צחורתינו הקדושה והנוהר צצטר
 וצלהם באש חשרופו . ר"ל מי שהולך אחר בתוהרות צצטר וצלהם
 והוא הדין לכל דבר סופו יורש גיהנם . וה"א באש באשה של
 גיהנם עתיד לישרף צ"ו ונוכל שכן כי צומן הזה נאה לנו עדה
 ישראל להיות מכלכלים דצרינו צודה וצושקל . ואפי' האיש אשר
 חלק לו הי עושר וכספים לרוב לריך שילמלס עלמו כל מה שיכול
 ללמלס לעיני האומות החושבים עלינו רעה . וצעות"ר בקולים
 לנו צעיניהם ועיניהם לרה צמונוכו באומרים כי להם לדס נאה
 העושר והכבוד . וע"ז הטוב והישר שלא להתראות לעולם צודה
 גדושה כי אם צודה ומחוקה . וזה מלינו ציעקב אצינו ע"ה שלוה
 לצינו למה התראו לא תראו את עלמוכס שצעים צעיני האומות
 וצעות"ר צעינינו ראינו אנשים חכמים וכצונים צעלי עושר וכבוד
 כדי צי עמים גותלי הקדים לעתות צלרה . היו לנו לעזרה . ועל
 ידי שלא נזהרו צלמה התראו נתקנאו הגוים והוליאום מן העולם
 וכטלו ממונס וכטעו המה למונסות . אצל עזבו אותנו לאנחות כי
 גלה יקרנו ונוטל כבוד מצית חיינו . אוי לדור שכך עלה צימיו :
ולפי האמת הראוי לנו עדה ישראל צמוקס צגדי משי ורקמת
 והכריך צון וארגמן ללבוש סחורים ולהתעטף סחורים

בראות שכינת עוזיכו אם הצמים כעט וכדס גולה וקורה וצלי
 צניה היא יוסנת וראשס חפוי כאשס עקרה שלל ילדס . ולמה
 לנו עוסר וסיאך אנו יגעים לבקש מעדנים לנפשו ושלל די
 לעצד סיהל כרבו . ואלדנל לן יאיה למצכי וכוי על כי חסך משחור
 תאריכו ולא נסאר צנו חמונה . לא משען ולא משענה . ואין לנו
 להשען אל על רחמי אביכו שצטמים הוא ברחמייו יסוד ירחמינו
 ויריס דגלכו ע"כ הגויס המס יראו ויצשו ויחמו ומגבורתס :

א"כ הטוב וסישר ללמלס האלדס את עלמו וצאכילתו וסתיתו
 ומלצושו וכל כלי תשושיו . ויש לנו ראה ברורס וכלמוד
 וק"ו כי מלוח הלדקה רצה היא כי כנה פעמים כתיבה בתורה .
 ואעפ"כ אמרו רז"ל המוצצו אל יצצו יוחר מחומס . אם זה הוא
 לענין מלוח מכ"ש וק"ו לענין הגוף כי לריך לנלוח רב יען שעי
 אכילה ושתיה טובה ומלצושים כלים וכיולל מולל מקום הילכ
 הרע להתברוח צו . כי אין ארי כוהס מחוך קופס של חצן אל
 מחוך קופס של צטר . וראה לזה כו"ש רז"ל על יוסף הלדיק ע"ס
 כי צהיותו צציה אדוניו הולרי הים וקלקל צשערו וסיה מחקן
 צגדיו ויך ותשא אשת אדוניו את עיניה אל יוסף . וכבר אמרו
 צומפטיס כונה הכחוצ ותתפסהו צצצדו לאמר שככה עמי ר"ל
 שתפסו את יוסף צצגדו שיהס מחקן ליסוה את עלמו וזה מה שאהס
 עוסה ודאי כדי לאמר לי שככה עמי . כמלל שסילכ הרע ברלות
 את האלדס כי ערצ לו עיכי הגוף חכך ומיד כעסה לו ריע אהוב
 ואומר לו צל עמי ומלל כל הפלך ומשאותיך כי יש לי רצ . כמלל
 כי האלדס צידו מנרס עליו את הילכ הרע על ידי רוצ אכילה
 ושתיה וכוי :

והוא מדרכנו אמרתי דרך רנו המוצצו אל יצצו יוחר
 מחומס כו"ש המפי דרך רמו ע"פ וסיה בתצולות
 וכמהס חמיסיה לפרעה ודי סידות יהיה לכס וכוי . והוא כי
 ידוע כי ילס"ר צל לאלדס חכך צללחו ומרסס אמו לפתח חטאת
 רוצו ויושב הוא לבדו עם האלדס עד אור לארבעה עשר שצל הילכ

מִרְפָּא לְעֵצִים פֶּרֶק ד'

הטוב . וידוע שימי שנותינו עי' שנה והס' ה' ה'ידות כי ה' פעמים י"ד עולה עי' . אם כן זה ח'ו' ונתחם חנונית לפעמים והוא היל"ה ר' ה'ידות יס'ה לכס' להנחמם ולעוצמם לשמוע צקול יל"ה ט' . וגם ח' זה שנועתי נחמד נח"ר הרב הכולל נסגן ל'יה כמ"ה ר' אשר הלוי כר"ו כונח הכחוצ לכו צכ"ס שמוע לי ירח"ה ה' אלמדכס' דהול"ל בואו צכ"ס שמוע לי . אמנט צ'ה הרמוז בחיצת לכ"ו מעולה כ"ו פס' ד' ה'ידות וזסו אומרו לכ"ו צכ"ס שמוע לי . ושפחים יסק :

וזה

כלע"ד הוצצצו ר"ל שהולך אחר האות ילר הרע על כל פכ"ס אל יצצו יותר נחומש . כי אם חכך ומיד יתגבר כארי להצריחו ונעל פני ילר הטוב כי חין אלס דר עס כח"ש ואי אפשר לדור פכ"ס צמקיס אחד :

ועפ"י

דרכנו אמרו רז"ל המצצצו אל יצצו יותר נחומש ללמד לאלס דעה כי אעפ"י שאמרו כי נעלח הצטחון רצה ויקרה ה'ה מפניכ"ס עס כל זה אל יאמר האלס נחמד כי נולות הלדקה רצה ה'ה ויש לה עושר צעו"הז כמ"ש רז"ל על פסוק עשר תעשר עשר צטציל שתעשר ח"כ ח"י אפזר כל ממוני ללדקה ומן השנויס יריקו לי צרכס עד צלי די וגדולה הצטחס . ע"י הזהירונו רז"ל אל יצצו יותר נחומש ואין קומכין על הסכ :

ויתכן

שזה כיון שלמה המלך ע"ה בחכמתו נח"ליו צאמרו צמח אל ה' צכל לצד ר"ל יה'ה הצטחון נולצ ומנפס . ועכ"ז ח"י נזהירך אל צינתך אל חשען לצצו כל נמוכך צהצטחה או לעמוד צמקוס גדודי חיות צהצטחה . שחרי אמרו רז"ל על אהו שאל"ל אציו עלה לצירה והצא לי גוזלות וכו' וצחזרתו כפל ונת וכו' אלל קולס רעוע הוס והיכא דשכ"ח ה'זיקא לא הוס ל'ס למקוץ ח'קא :

ואם

זס נח"נו לענין מל"ה . וכל שכן וק"ו לענין הגוף כי יזהר ויסמר האלס שלא יציא עלונו לידי סכנס ולא יסמוך על הסכ . ועי' לנו גדול נחצתס ח"ש"ה כי כ'ה

למלכים נתיירא שלא יהרגוהו מפני אשתו כי יפה היא ואלד ע"כ
 ליה עליה אשר לא חגיד חלל אחרי נא אחותי. אח וזה עשה
 מפני שלא יהרגוהו ולא קמוץ על הנכס. ומומנו נקה חף חנו
 לעלמונו שלא להציא עלמונו לידי סכנה ולא לקמוץ על הנכס
 אפילו לדבר ווליה נוכ"ש על דבר הגוף. ואף ע"ז כבר חקרו
 המופרי ע"ה דלמה עשה הצרםס א"עם ככה לשרה אשתו כי
 נוקר אותה צפני אחי ולא חס נור פן יקחנה פרעה וישכב אותה
 ויענה כי כן היה שלקחה. לולי הי' שהלקה את פרעה נגעים
 גדולים ועל זה לא הועמאה. ואם כן איך קאך על הנכס:

אמנם כלע"ד צמ"ש רז"ל דכל מה שאירע לאצרהס אע"ה
 צדחת ומלרימה הכל היה סימון לזכרים. ויהי רעב
 צארץ. וסרעב כבד צארץ. וירד הצרם ומלרימה. ויעקב וצניו
 ירדו מלרימה. לגור עם. לגור צארץ צאנו. וסרגו אחי ואוחך
 יחיו. כל הבן הילוד וכו'. וכל הבת תחיון. הא לנדה שכל
 מה שאירע לאצרהס אירע לישראל. ואצרהס אע"ה ידע
 שעתידים הולכים לכבוש את ישראל לעבדים והיה דואג ומלטער
 שווא ח"ו ישלמו צנקותיהם גם כן ופ"ו יסיה זרע יקראל פגום
 ונוערוב דהצא צחקף טינא. וגם ידע שכל מה שאירע לו היה
 סימון לישראל וע"ז עשה את הדבר הזה לומר עליה אחותי היא
 לידע את הדבר העתיד לצא והי' עזרו וצפרו כי לא יוכלו המלכים
 לשלמו על נקותיהם. וסרי שרה אמונו סיתה סימון טוב
 לצנות ישראל:

ועפ"ז כלע"ד כונת רז"ל צמד"ר וז"ל ואצרהס כבד ואלד
 צנוקה צכקף וצוהב. סה"ד ויוליאס צכקף וזהב
 ואין צשצטיו כוסל. והוא כי אם ח"ו היה נחשב לאצרהס אע"ה
 עון מה שקמוץ על הנכס ומוקר את שרה צפני אחי לא היה ראוי
 לנכס שיתן לו סקצ"ה עושר ונכסים לרוב כי לא עבד. ניקא
 לשקרי. ומכאן מודעא שלא עשה אלל על נשי צני ישראל כונס"ל.
 וזה כונת סני ואצרהס כבד ואלד צנוקה צכקף וצוהב ומכאן

מרפא לעצם פרקה

לחיה שמה שעשה הים קיוון לבנים ויוליאם צכקף וזהו . ואין
צצצטויו כוסל . ר"ל לידע ולהודיע טאין צצצטויו כוסל . כי אם
צני ישראל עאלו צני ישראל נפקו :

וע"כ לא יחשוב ה' לו עון אשר חטא ס"ו על אשר עשה
כי כונחו לעוזה . או יאמר צאופן אחר כי אצרהם
אציו ע"ה כבר הוציאו צורע רצ צו"ט לו הקצ"ה ואעשך לגוי
גדול . וכבר הצין צחכמותו ששרה אמונו עקרה היא וצדין קוטה
הוא ונקתה וזרעה זרע כו"ט צגו"י אמרה חנה לפני הקצ"ה
אם ראש מוצב ואם לאו אלך ואסתחר וכו' ואין אהם עושה
הורחק פלסחר שהרי כתוב צתורה ונקתה וזרעה זרע . ואצרהם
אע"ה חסב צדעתו שנה שהצטית לו הקצ"ה ואעשך לגוי גדול
עמיד להיותי זרע זה שתסתחר שרה ונקתה וזרעה זרע וע"ז
אמר אמותי היא . אבל צאמת לא זו הדרך אשר צחר ה' כדי
שתפקד שרה אלא הוהין הקצ"ה עד שינוול כדי שלא ילחק
אציו ע"ה ונטיפה קדושה וטהורה זכה וצרה :

מערתה נחזור לעניינינו כי לריך האדם לפנות מחשבתו
מוצוה צאדם או לצווח צחכמותו או צקום קיצה
מן הקיצות כי אם דווקא להשליך על ס' יאצנו והוא יכלכלנו .
כי הוא צראנו ודאי הוא יזון ויפרנס אותנו וצלצל שלא יגרום
אחר להשליך המוצה מעלינו צידינו . ואצרהם אכחנו גורמים לער
גדול לאציו צצצמים שמדתו להטיב ולהטפיע שפע רב .
וכשאכחנו צעוה"ר גורמים קלקול ליטורית השפע כמה לער
מוגיע להקצ"ה מזה :

וכבר נשלו ונשל רז"ל על מדותיו יהי שהם דיונים א שדי
האשה . שצוון שההיכוק צריא וכמו יפה יש כמה רום
לולד ולחם חיכוק יונק מטדי אנו ואם הצנים שמחה . לא כן אם
הולד חולה ואינו יכול לינק אזי יש לער לילד שרובא לינק ואינו
יכול . ויש לער לחם מצוי החלב דנופקנא לית לה . כמו כן אם
ישראל עושים ללונו של מקום אזי ששים ושמחים צרוו השפע אשר

ונשפיע להם הקצ"ה . וגם להקצ"ה שומחה לפניו כי הולך השפע
 צדק ישר והגין א' ונקום הקדש . לא כן א"ס צעוה"ר קלקלנו
 לטורות השפע והפכנו אותם לצורה נצורים כלשר לנו רוחים
 לבינינו העמלקי והכנעני יושבים צנחה ושלוח צתיהם מלחים כל
 טוב כסף וזהב לרוב והחטה והכקמת לא נוכו מהם דגנס ותירוסם
 דבו מארצה עובדי פקל מתהללים צאילים . והעם אשר צחר ה'
 צבי ליון היקרים הענוקים מני צטן הנשיאים מני רחס נחשצו
 לכצלי חרש דווים וקחופים נעים ונדים על פת לחם יפס"ע גצר
 מן צוקר עד ערצ ואין ידם נושגת אפי' פח צמלה ומים צמורה אוי
 לעינים שכך רואות ואין זה אלא כי עוכותינו הטואה והטאחיתו ונענו
 הטוב מוננו וכמה לער נגיע אל אצינו שצשמים צראות השפע
 הולך א' ארץ ליה וללמות כי על כן נחמה ראש לשצו א' ה'
 להתחנן איו לנתן יחוס וירחס עלינו לא לנענינו אלא ע"ד כבוד
 שמו ית' ולצ טהור צרא לנו אסינו ורוח נכון חרש צקרצנו כיר"א :

פירא ה' ברכה

עת תמיד תהלחו צפי . ר"ל צכל עת
 תמיד הים נורגיל את עלמו לצרך את ה' אשילו הים סוגע צו איזה
 חזק או יקורין הים ונצרך על הרעה ונעין הטובה וכן אוננו בגמורא
 כוס ישועות אשא וצטס ה' אקרא . הכי לטובה לרה ויגין אמלא
 וצטס ה' אקרא צין כך וצין כך וצטס ה' אקרא . וידוע כי כ"ח
 עתים אחר בלמה המולך ע"ה צקהלת י"ד לרעה וי"ד לטובה וז"א
 הצרכה את ה' צכל עת צין עת האנור לרעה צן עת האנור
 לטובה . וזה שומעתי צטס הוסי' ע"פ צידך עתוהי הליכני וי"ד
 אויצי ר"ל צידך עתוהי צי עתים עת לטובה ועת לרעה חמתי
 היא הליכני וי"ד אויצי ר"ל מן הי"ד טהם לרעה ושי"י . והנה ציד
 האדם להכלל מן הרעה . ואת הטוב נקצל מאת האסים ואת
 היע לא נקצל . והוא צהזמר האדם שלא ליכנות שום הנאה מן
 העולם הזה בלא צרעה . ולא די צזה כי אם לונר הצרכה צכוונה
 צידע מה שמוציא נשיו ולא כזורק אצן ח"י . וסן צעוה"ר כי כל

מִרְפָּא לְעֵצִים פֶּרֶק ה'

מִגִּמְתֵּינֵנו אֵינוֹ אֶלָּא לְהַנְחִיחַ גּוֹפֵינוֹ וְהַעֲיִקֵר שְׂסוּחַ הַצִּרְכָּה וְשִׁלְיִים
 אִוְהֵה אַחֲרֵי גּוֹיָנוּ . וְגַם הָאִישׁ אֲשֶׁר יִכּוֹל לְהַתְּפַאֵר וּלְיִוָּר כִּי הוּא
 זָסִיר בְּכָל צִרְכּוֹתָיו לְאוֹמְרֵם צְבוּנָה . וּצְפִרְטוּ צִרְכּוֹת הַשְּׂהַר כִּי
 יוֹן הַרְאִוִי הוּא לְיִוָּר כָּל צִרְכָּה וּצִרְכָּה צְחַשְׁקֵי רַב וּצְחִיצָה יִתְרָה .
 וַיִּדְקֵק הַיֵּטֵב צְאוֹנָו הַמַּחֲזִיר נִשְׁמֹת לַפְּגָרִים וְנָחִים לַחַת
 הַגּוֹדֵחַ לֹא הַנְּחָמֵן בְּפִקְדוֹן אֲשֶׁר הִפְקֵד אֹתוֹ . וְכֵן צְאוֹנָו מִקַּח
 עוֹרִים וְכִיּוֹלָא כָּל הַצִּרְכּוֹת לְאוֹמְרֵם צְבוּנָה גְּדוּלָה וּצְשִׁמּוּחָה רַבָּה
 שְׁעִי זֶה יִתְלַחֵצ לִצְ הַאֲדָם בְּכָל הַהַפְלָה לְיִוָּר אֹתָהּ כְּחֻקְהָ חוֹת
 צְאִוֹת . אֲוֹנֵם אֲנוֹ צְעִיָּה"ר כִּי צְרָאָשׁוּ נִגְעוּ אַחַר קוֹמֵינוֹ מִשְׁנֵמֵינוֹ
 צְעֵלְלוֹת וְעֲלָצוֹת וְאֲנוֹ אֲוֹנֵרִים הַצִּרְכּוֹת כּוֹנֵי שֵׁם לֹו מִשָּׂא כַּד עַל
 כְּהֵמוֹ וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ וְנָחִי יִגִּיעַ עַתָּה הַמְּנֻחָה וְעַל זֶה אֵין אֲנוֹ יוֹדְעִים
 וְנֵה שְׂוֹלָא מִפְּעוֹ . וְלִרְכִיבִים אֲנוֹ לְהַחֲזִיק עוֹצָה לְפִינוֹ וּלְשׁוֹנֵנוֹ כִּי
 גּוֹמְרִים וְנִלְאֲחֲתֵינוֹ בְּלַחֵי יִדְעֵתֵינוֹ . וְלִנְפֻרְקָמוֹת אֵין לָרִיךְ רִאִים
 כִּי צְעוּה"ר עֵינֵינוֹ הַרוֹאִית כִּי אֵין אֲדָם כִּיּוֹל צְכָל יוֹם מְאִיזָה
 מִקְרָה וּסְגַע אִוֹ מְעַצִּירָה אִוֹ מְהַרְהוֹר עֲצִירָה אִוֹ אִיזָה מְוֹלָאִים
 רַעִים צ"ו . וְאֵם הֵינֵנו אֲוֹמְרִים הַצִּרְכּוֹת וְהַתְּחִינּוֹת הַקְּדוֹרוֹת
 יִסִּי רְלוֹן שְׁתַּלְּלוֹ הַיּוֹם וּצְכָל יוֹם וְיוֹם מְעַזִּי פְּכִים וְכוּי . אֵם
 הֵינֵנו אֲוֹמְרִים אֹתָם צְבוּנָה וְדָאִי לֹא הִיָּה קוֹלְטוֹ צְנוֹ שׁוֹם צְד
 רַע חָה רִאִים כִּי אֵין אַחֲנוּ יִכּוֹלֵת לְהַתְּפַאֵר כִּי אֲנוֹ אֲוֹמְרִים
 הַצִּרְכּוֹת צְבוּנָה וְכֵן שָׂאֵר הַהַפְלָה . אִוִי לְנוֹ כִּי זֶה מְוֹרֵה הַיּוֹתֵינוֹ
 כְּפִוִי עוֹצָה לְמִקּוֹם צ"ה . וְאֵם אִיזָה אֲדָם עֲשֶׂה עִם מְצִירוֹ אִיזָה
 עוֹצָה כָּל יַמֵּיו כְּפֹךְ תַּחֲתָיו וְאֵינוֹ מְסַפֵּיק לֹו ק' צִרְכּוֹת וַיִּתְפַּלֵּל
 כְּנִגְדּוֹ תַנּוּיד כָּל הַיּוֹם יִצְרַכְהוּ . וְהוֹ לְאֲדָה יְלוֹד אֲשֶׁה אֲשֶׁר עֲשֶׂם
 עוֹצָה אַחַת כָּל יַמֵּיו . וְנֵה לְעִשׂוֹת עַל כְּצוֹד יוֹלְרֵינוֹ הוּא אֲצִינוֹ
 הַמְּוֹתָן לְנוֹ חֵיִים צְכָל יוֹם כְּוֹו שְׁתַּקְנוֹ לְנוֹ אֲנִסִּי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה
 צְחַמִּי ח"י כּוֹדֵה לָךְ וְנִקְסֵר תְּהַלַּחֵךְ עַל חֵינֵנו הַמְּקוֹרִים צִדֵּךְ וְעַל
 כְּשִׁנּוּתֵינוֹ הַמְּפִקְדוֹת לָךְ וְעַל כְּסִיךְ שְׁצַכָּל יוֹם עֲוֹנוֹ וְעַל כְּפִלְאוֹתֶיךָ
 וְטִיבוֹתֶיךָ שְׁצַכָּל עַתָּה וְכוּי . אִ"כ כְּוֵה לָרִיךְ לְהַדוֹת לֹו וּלְצִרְכוֹ
 צְאֲשָׁה רַבָּה וּצְחִצָּה יִתְרָה וּצְחִדוֹת וְלִהְלֵה עַל שְׁזָכָה לְכָל הַכְּצוֹד

הַזֶּה שֶׁהַקְצִ"ה רִוּחַ לְשִׁמּוֹעַ צְרִיכָה וּפְסִי . וַיִּשָּׂא ק"ו אִם אִדָּם אַחַד
וּנְלָא חַן צְעִיכֵי הַמּוֹלֵךְ וְעַרְבַּ לּוֹ שִׁירֻתָיו וְהַמִּירֻתָיו וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא
גָּדוֹל רַם וְכֶסֶף מַעַל כָּל הַסָּרִיס . וְכָל עֲצָדֵי הַמּוֹלֵךְ וְהַעֵם אֲשֶׁר
צָטַעַר כּוֹרְעִים וְנוֹשֶׁה־תּוֹמִים לּוֹ וְאַחֲרַי כִּי יוֹדְעִים כִּי הַמּוֹלֵךְ חֶפֶץ
צִיקְרוֹ . וְהָיוּ לִפְנֵי וּמִלֵּךְ צָטַר וְדָם יִלּוּד אִשָּׁה עִפְפָה כְּרוּחָה הַיּוֹם
כִּאֵן וְנוֹחַר צָקָר וְעַכ"ז הָאִדָּם שֶׁסּ וְנוֹחַפְאָר עַל שְׁמֹלֵא חַן צְעִיכֵי .
וְצָבַל יוֹם וַיּוֹם הַמּוֹלֵךְ וְמוֹקִיף כּוֹתָן צָקוּלוֹ קוּל עוֹז כְּדִי שִׁיעַרְבַּ יוֹחַר
לְמוֹלֵךְ וּמָה עֲלִיכּוֹ לַעֲשׂוֹת כִּלְפֵי הַקְצִ"ה אֲשֶׁר יֵט לּוֹ כּוֹס חַיִּילוֹת
וְכָל לְצַח הַטְּוֹמִים חַיּוֹת וְאוֹפְנִים הַבְּלָגְלִים וְהַשְּׂרָפִים כָּל הַיּוֹם וְכָל
הַלֵּילָה הַמּוֹיֵד לֹא יִחַשּׁוּ וְנִלְהַלְלוּ וְנִלְצַחְוּ כּוֹס וְיִי הַלּוֹלִים
וְצָחִים נְאִים וְנוֹחֻקִים וְכוֹלֵם פּוֹהַחִים אֵת עֵינֵם בְּקְדוּשָׁה
וְצִיְהִרָם צִאִינָה וְצִירָחָה וְצִרְעָשׁ גָּדוֹל כְּשֶׁמַּכִּירִים אֵת שֶׁסּ הָאֵל
הַמּוֹלֵךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַכּוֹרֵחַ קְדוֹשׁ הוּא . וְנִפְרַע הַיּוֹהֵם הַצָּל
שְׂאִין צוֹ חֶטָּא מְנוּים וְנוֹחֶמֶת יֵלֵךְ הַרַע כּוֹלֵם קְדִישִׁים כּוֹלֵם עֹהוּרִים
וְעַכ"ז וּנְיִיחָה הַקְצִ"ה כָּל זֶה וּמִמֶּה אֲזַנּוֹ לְשִׁמּוֹעַ קוֹלָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל . וְלֹא
עוֹד אֲלֵא שֶׁצָּטַעַם שֶׁהַלְצוֹר וְנִחַפְלִין קְדוּמָא שְׂכִינְתָא וְאַחֲרָיָא שְׂכִ"כ
עַרְבַּ לְהַקְצִ"ה שְׂצַח הַעוֹלָה לּוֹ וַיִּשְׂרָא :

מַעֲרָה

וַיְהִי הָאִישׁ הַיּוֹדֵעַ זֹאת וְלֹא יָקָרַע קַגּוֹר לְצַצוֹ לַשִּׁיחַ
כּוֹדֵד שִׁינָה וְעֵינָיו וְחַנוּמָה וְנַעֲפַעֲפִיו לְקוֹם כְּגִזְרוֹ
לְרוּץ אֵל צִיחַ הַכְּנַסַּת לְקַצֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה וְכִדִי לַחַח נַחַח רוּחַ לְהַקְצִ"ה
כִּי זֶה חֶפְזוֹ וְרָלוֹנוֹ . וְלִמָּה נִצְקַס וְנוֹחַחָה אֵל הַגּוֹף הַכְּגוּף גּוֹשׁ עֶפֶר
דִּימָה וְחוֹלְעָה הַצָּל הַצָּלִים שְׂאִין צוֹ נוֹשׁ . וְח"ו אֹתוֹ יִחַצְרֵךְ
הַסְּלַכְנוֹ אַחֲרֵי גוֹיְנוֹ אִוִי לְנוֹ אַהֵם לְנוֹ . עַד וְנָחִי יִהְיֶה זֶה יִלְהִ"ר
לְנוֹ לְמוֹקֵשׁ . עַד וְנָחִי לֹא נַחֲעוֹרֵר וְנַחֲרַדְמַחֲיֵנוֹ וְנַעֲכַנַּת אֹלְחֵינּוֹ
לְקוֹם לְהַקְחוּסָף צָלֵל כְּפִיּוֹ יִתִּי לְהַלְלוֹ וְלְצַחְוֹ וְלַשְׁשׂוֹת עַלְנוּיְנוֹ
לְמַלְאכֵי אֲדָרָם . וְהֵן צְעוּהִ"ר אֲנַחְנוֹ צַעֲלֹחֲתֵינוֹ גְּרוּעִים וְנִן הַצְּחֵמוֹת
וְנִכֵּל צְעֵלֵי חַיִּים אֲפִי סְקָלִים וְרוּמָסִים וְאַפִּי' וְנִן הַלְּוֹנָה אֵילְנוֹת
וְדַשָּׁאִים וְאַפִּי' וְנִן הַדּוּמָם אֲזַן מִקִּיר וְעַפְרָן וְנִן הַאֲדוּמָה . שְׂכוֹלֵם
אוֹמְרִים שִׁיר וְשָׂצַח לְהַקְצִ"ה כָּל אֵהָד שִׁיר הַרְאִוִי לּוֹ כְּדִאֲיִתָּא צְבִירָקִי

מרפא רעצם פרקה

שילה . וכולם נזכרים אח זוכאס צלתי דעת ותזונה . ואס כן
למה נגרע אמתנו ווכל אה . וואחר שהקצ"ה חנן אמתנו חכמה
ציתה ודעת ונחן לנו שלמים על הכל . ואיך ולמה צדינו נהיה
נרועים אפי' נוצריה קלה בצקלות . ואס אמור יאמר האדם ונה
אעשה כי יל"ר אשר בקרבי פעל כל זאת לא כן שאר הצרות
אין בהם יל"ר :

אמנם

יש לזה כמה בחירות . אחד כי אמת שלא יתן יל"ר
לשום צעל חי . אבל לא יתן להם גם כן לא דעת ולא
הזונה . ולמה הצדיל אמתנו הוצ"ה מהם כי אס שפ"י דעתנו
ושכלנו נהגבר ללח"ס אה ונשל זה יל"ר . ואס לא יועיל דעתנו
ואבונתנו לזה למה יועיל . ועוד כי אס נחן הקצ"ה לנו יל"ר
נהן לנו הגדו יל"ר זה כנגד זה ואשכל נזכריע ציניהם . ועוד
טענה חזקה כי כל ונה שהקצ"ה ונחאה לחפלה האדם ונזכיר
כל לבא המרום שרפים ואופנים לשמוע קול הפלה עמו ישראל .
כל זה הוא נפטי שהם צעלי חומר צעלי יל"ר . ונה שאין כן
ונלכחי מרום כי הם אש להצח שלהצח צעלי לורה . וכבר נשלו
ונל נאה לזה לנולך אדיר ונורא אבר ונרתיו הנה צעלי שכל
צעלי מדע ולשונ' המהרנה לדבר לחות וקולם קול ערב ושירם
וזוגם חלצו הלצות והנולך היה שם ומהפאר צהם . ויהי היום
הצ"או נאלץ נרחקים א הנולך ההוא עוף אחד הנקרא צלשוכי
פסגא"ן וטבע העוף הזה לטרוף טרף הדבור מאשר ידבר איו ואף
הוא עונה ומדבר כמו האדם עלמו . ויהי כאשר ראה הנולך העוף
הזה קס נעל ונשצו כפעם צפעס ואפילו צעעה שהיו עומדים
לפניו שריו ועצדיו וכל משירריו היה נניח אחס וסיה סולך אלל
העוף לכמוע נפיו אמריו כי נעמו וישרו צעינו . ויאמרו לו
חכמויו אדוכיני הנולך הלא קו"ל האר"ש לפניך אר"ש חמדס .
ואיך אמה נזכיר אה הדברים נחוקים מדצס ונזכיר לופים לשמוע
נפי העוף דברים שאין בהם ננוס . ויען להם הנולך לאמר הלא
אהם יש צכס שורס פורה הדעת וההזונה והרגל נעשה צכס

עצו כי ידעתם לפני נני אחס עיוודים צאור פני מלך . אונס
 העוף הזה כי חין צו דעת וחצונה ועס ג"ז לקונו חדבר זהו
 חדיק גדול חללי . וע"ז יק לי כחה רוח ונמו יותר מכם :

וזה

הדבר עליוו שקצ"ה ונחאוס לחפלתן של ישרא מפני
 שהס בעלי חוור ויל"ה"ר . ועס כל זה טיחדים סמו זכל
 יוס חמיד . על זה ונכח העליונים ונשרה שכינתו צחהונים . ואס
 כן לא נשאר לנו קוס חרעוונת על שנתן צנו יל"ה"ר שאלרצא זהו
 הסנה . וזה רנחו לנו רז"ל ע"פ והנה טוב מאל . והנה טוב זה
 ילר הטוב . מאל זה יל"ה"ר . כי יותר מרוח חלדס על ידי יל"ה"ר
 שעל ידי זה זוכה להשראה שכינה . ואס לא היה יל"ה"ר לונה ישרה
 שכינהו צחהונים ומחר כי כל לצא השמים ונחללים ונשקבים
 לפניו חמיד צלי הפסק רב :

ואפי"ר

שעל זה הוסייל שלונה המלך ע"ה אח ישרא צשיר
 השירים ליונה אחת היא יונתי תונתי וכו' . וכן
 יונתי צחגוי הקלע צקתר הוודרגה הראיני אח ונראיך השמייעני
 אח קילך כי קילך ערצ ונראיך כאוס . והוא כי נוהן טעס הקצ"ה
 למה צוחר צחפלת ישרא ומחר כי שרס"ס ואופנים אונורים לפניו
 סירה . לזה חוור יונתי ר"ל על העוף הסז"ל . צחגוי הקלע ר"ל
 היותה בעולם השפל . צקתר הוודרגה ר"ל עם היותה גם כן בעלי
 ילר הרע היא יושצ צקתר הלב . על כן חני חוור הראיני אח
 ונראיך השמייעני אח קילך וכו' :

מכאן

נראה גדל חצחו יתי עונו ומחאות לצו רולה שרחה
 לאו ונשמייע לו אח קוליכו היס לנו חך מחיק וזה .
 ח"כ ראוי לנו לצכות ולהחאוקן על כונה יונים ושנים שילא ונפינו
 כמה צרכות צלי כוונה וצרכות לצעלה צין צצרכות החפלה צין
 צצרכה הכהנין כי צעופותיכו הרצים כחשצ לנו כאו גילכו להקצ"ה
 וכנסת ישראל . ונכאן וחילך כחן לצ לשוצ לדעת אח הי וליזהר
 מאל מאל לדקדק סיטצ ככל ומכל אשר יאכל לצרך אח הי צרכה
 ראוייה צכוכה גדולה מאל להצין ולהסביל ויה שחני ונוליאוס

ברפא לעצם פרקה

מפינו . וכן בצרכות תפלה י"ח להחצותן סיטב ע"כ צרכה שאנו
שומעים מפי הש"ץ לעשות צ' אחינו כאפרכת כדי לענות אמון
צדיעה הצרכה . ופ"ו לא לענות אמון יתונה וכתופה וכו' . וכיון
שאנו עיטים זה גם מן השמים ירחמו עלינו וילו ה' אהנו את
הצרכה . ויפתח לנו את אולתו העוז מן השמים לצרך את כל
מעשה ידינו ומכה ונחיה וכירש טובה וצרכה כ"ר אמון :

פרק ו בושת צושה פנים אמרו רז"ל וצעזר הסיס
יראהו על פניכם לצלתי החטאו זו

הצושה וכיון שיש צאדס צושה פנים לא צמכרה הוא חוטא .
וכן אמר ההנא צווקכה אצוח עז פנים לגיהנס וצושה פנים
לג"ע . ואמה כי דצר הניכר לעין כל . כי מי שיש לו צושה
פנים ניכר בפניו ללס אלהים וגורס לו סימלא הן ובכל עויצ
צעיני אלהים ואלס . וכל הרואה אורה יוקף לו אהבה על
אהבה . וראיה לזה מיוכף הלדיק ע"ה פע"י שהיה לו צושה
פנים היה מולא הן צעיני כל רואיו . וסיון לוי שיש לו צושה
פנים הוא שועולס אינו הולך צקונה זקופה כי אס עיניו לומטה
לארץ . וכן מלינו ציוכף הלדיק שאמרו רז"ל על פקוק והשא
אבה אדוכיו את עיניה אל יוכף . היא נשאה את עיניה אלכל
הוא לא נשא את עיניו ונהנס לו מוקור תחה לוארו ואף על פי
כן לא נשא . וזה היה לו מכה הצושה שהיה לו . וזה גרס לו
מליאות הן מכה ללס אלהים והשראה שכינה שעליו . וזה אפשר
כונח הכתוב וירא אדוכיו כי ה' אהו וכל אשר הוא עושה ה'
מלליה צידו ויוולא יוכף הן צעיניו וכו' וי"ל דמליאות הן לא
יתכן אללא למי שאינו ראוי ואין צו מנוש וכונ"ס רז"ל הן מוקוס
על יוסציו הן מוקח על מוקחו וכו' . אמנס אס הוא מולד עלמו
מלא רוח חכמה והן ומקד לפניו וגם הוא עוז תואר
מאל לא יתכן לומר עליו מליאות הן . ואס כן מאלר שהכהוב
העיד עליו ויהי יוכף יפה תואר ויפה מאלה . וגם קודם לכן
כאמר ויהי ה' את יוכף ויהי אים מלליה וכו' א"כ כילד סידך

לַוּוּר וַיּוֹלֵא יוֹקָף חָן כְּאֵלּוּ לֹא הִיָּה רַאֲוִי . אַחֲנֵס כִּפִּי מִיֵּשׁ רַז"ל
 כִּי פוֹטִיפֶר לֹא קִנְיָה אֶת יוֹקָף אֲלֵא לְמַשְׁכַּב זְכוּר וְהַקְבִּי"ה עֲשֵׂה
 אֹתוֹ קָרִיִם צֶה שְׁעֵתָא שְׁקִינָא . וַעֲתָה וּן הַרְאִי הִיָּה שִׁישְׁנָא
 אֹתוֹ וְלֹא יֵשָׁא עֵינָיו לְרַאֲוֹתוֹ כִּי עַל יָדוֹ נִסְתַּרְסָה וְלֹא יֵלֵא
 מַחֲסַבְתּוֹ הַרְעָה לְפֹעַל . וְעַל זֶה אַחֲרֵי הַכְּתוּב וַיּוֹלֵא יוֹקָף חָן .
 כִּי וּן הַרְאִי לֹא הִיָּה רַאֲוִי לְנֹזְיָאוֹת חָן וְאִפִּי הִכִּי וְנֵלֵא חָן וְדֹאִי
 כִּי אֵין זֶה אֲלֵא כִּי הִיָּה אֲחֵר וְהִיָּה וְיֵרָא אֲדוּבִיו כִּי הִיָּה אֲחֵר .
 וְאֵת אַחֲרֵי וְהִיָּה רַאֲהַ וְנִחָן יָדַע כִּי הִיָּה אֲחֵר . לְזֵ"א וְכֹל אֲשֶׁר הוּא
 עוֹשֶׂה הִיָּה מְלִיָּה צִדוֹ . ר"ל כִּי הִיָּה מְלִיָּה צִדוֹ דוֹקָא כִּי לֹא
 הִנִּיחוֹ הִיָּה לְצַח לִיְדֵי הַקְלָה . וְגַם רַאֲהַ שְׁלָף עַל פִּי בְּנִסְתַּרְסָה עַל
 יְדֵי יוֹקָף רַאֲהַ כִּי וַיּוֹלֵא יוֹקָף חָן צַעֲיָיו וְזֶה רַאֲהַ וְהוֹכִיחַ כִּי
 הִיָּה אֲחֵר וְדֹאִי וְנֵלֵינוּ וּן אַחֲרֵי כַּוְנָה גְדֹלָה מְדַת הַצְּבוּעָה כִּי עַל
 יְדֵה כְּשׁוּר הַאֲדָם מְכַל מְכַסּוֹל עוֹן . וְעֵי מְדַת הַעֲזוֹת פְּנִים
 מְזוּמָן הוּא לְכֹל פְּגָעִים רַעִים עוֹנוֹת וְהַטְּאִים וְכַוְעֵי חִ"ו קְרוּב
 הוּא לְעֲבוֹר עַל כֹּל הַתּוֹרָה כּוֹלֵה רַח"ל . וְצַעֲוִה"ר וְדַת זֹאת הִיא
 צֹאֵה וּן הַאֲדָם עֲלֵמוֹ יִרְעָה הִיא מְאֻצְוִתִּינוּ מְחַנְתִּי הַכְּסָגָה רַעֵה
 אֲשֶׁר הֵם מְדַרְכִּיכִים אֶת צְנִיָּהֶם צַקְטוֹתָם כִּי מַעֲשֵׂה שְׁפוֹתָם פִּיו
 לְדַבֵּר אֲצִיּוֹ וְאֲמוֹ מְלֹנְדִים אֹתוֹ לְאֲחֵר דְּצָרִי צִיּוֹנוֹת וְהַרְפִּין
 וְהוֹמְרִים לוֹ פֶּתַח פִּיךָ וְאֲמוֹר לְפִלּוּי צָן כַּעֲוֹת הַמַּדְרֹחַ וְכִיּוֹלֵא .
 וְצַעֲוִעֵם דְּצָרִים כְּאֵלּוּ פִּיהֶם וְנֵלֵא שְׁחֹק וְנוֹסְקִים אֹתוֹ וְנִחְבָּקִין
 אֹתוֹ כְּאֵלּוּ דְרוֹס דְּרַעַשׁ צַקְסָל רַב . וְעוֹד מְלֹנְדִים אֲצִיּוֹ אֹתוֹ
 לְהַזִּית אֶת אֲמוֹ וְאֲמוֹ מְלֹמְדָתוֹ לְצַוֹת אֶת אֲצִיּוֹ וְלִקְלָלוֹ וְכֵן לְזָרִים .
 וְצַרְחָוּהֶם מַעֲשִׂיו וְדְצָרִי הַצְּלִיּוֹ שְׁמַחִים אֲלֵי גִיל וְנוֹחֲמִין לוֹ מִיְּמֵי
 מַגִּידִים כְּפָרִים עִם נַרְדִּים לְהַעֲוֹת לְצַוֹ אֲלֵיהֶם לְשִׁמוּעַ וְנִחְמוּ
 שְׁחֹק וְקִלְיָה רַאֲשׁ . וְזֶה יַעֲשֵׂה אֹתוֹ הַבֵּן וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם כִּי
 מְכַל הַלְדָּיִם קָטִיף . וְהוּא מְקוּבָצַ מְבִית וּמְחֹץ הַלֵּא הִלְכַ הַרְעַ
 הוּא דַשׁ וְנִבְפָּנִים צַבֵּל כְּחוֹ . וְאֲצִיּוֹ וְאֲמוֹ מְבַחֲיָן הוּא עֲזָרוֹ לְרַעֵה
 וְזֶה יַעֲשֵׂה הַבֵּן וְלֹא יִחַטֵּא . וְצַפְרַעַ בִּי הִילָה"ר כְּרַאֲוֹתוֹ כִּי לֹא
 עֲלִיו הַמְּלַאכָה אֲלֵא לְגִיּוֹר כִּי רַאֲהַ כִּי מְלַאכְתּוֹ כַּעֲשִׂית עִ"י אֲחֵרִים

מרפא לעצם פרק ו

ואין לו אלא הדבר הקשה . כי אם לפעמים לא יעם הזן אזור
לקבל דברי אביו ולא יקיצ על דברי העתועיו אזי הילכה"ר אשר
בקרבו אומר לו כדל את אביך ואת אונך ולא הקור מכל
הדברים אשר יגידו לך וכו' . ושכרה בלדה נעוה צעין ונגדוה
לרוב . ואזי שונע בקול דברו ועוסה רלון אביו ואמו :

א"י להם על סדרם ורוע מולם כי צנוקס סיהיו לו לילה"ט
ללמדו דעת חכמה וניסר ויראה ה' ונקטוהו . נעשו
דעים לילה"ר להקל מעליו את עול ואלאכתו . ואביו ואמו לא
ידעו כי כוסת הטופנה טפתי זרה וחלק משונן חכה ואחריהם
מרה כלענה מדה כחוצ פיוה . כי אחר שכבר הורגל הזן בשפתי
חלקות לסין מדברת גדולות גם כי יזקין לא יקור מונכה . ואם
לפעמים יסאל ונאדם איזה חפץ ולא יתנו לו או לא יעשו רלונו
פוער פיו לבלי חק בדברי חירופים וגדופים ונקלל אביו ואמו
בלב שלם . ואזי באותו פרק הפלים אביו ואמו להסיר מוננו רוע
וועלליו ולא יועילו ולא ילילו אותו ונדרכו הרעה כי כבר הוסר
בו נה שלימדוהו כבר . ואותו הזן הולך וגדל ברוע וועללים
עד שכל העולם הם וחרעמים מוננו בדאוחם עזות מלחו וקוסי
ערפו ופתחו בארור שזה ילך ארור שזה גדל . והם צפיהם
ילעקו לאור כננו זה קורר ונורה איננו שונע בקולנו ואם
יגענו בו הוא יתנולל עברה עליהם ויקלל אותם ונעוה לא
יוכל לתקן . וזה אפשר בא הרנו בתורתנו הקדושה כי איש
איש אשר יקלל את אביו ואת אמו נות יונת אביו ואמו
קלל דוניו בו :

ר"ר כי איך יעלה על הדעת כי זן יקלל את אביו ואת אמו
ואדרכא הדעת נוטה שיצרך אותה ולעשות אם לא
יצרך גם לא יקלל . אמנם ברור הוא אם הורגל ונקטוהו על
ידי זה נעשה לו טבע . והוא איש איש אשר יקלל את אביו ואת
אמו נות יונת . וזה בא לו כי אביו ואמו קלל כבר וע"י שהורגל
נעשה לו טבע . והמה בעלנוס גרמו לו ולעלנוס רעה צפיה"ז

וצעוה"צ צ"ו . ומי ט"ס לו נוח בקדקדו י"ס עין השגחתו על
 צניו כשהם קטנים ללודם דרכי ה' ויראה שמים . וכשפתח
 פיו לדבר ילודתו דברי קדושה . שמוע ישראל תורה לוח לנו
 משה . וכשאוכל דבר יגילתו לומר אמן וביולח :

ודרך

לחות אונרו הנפרי כונת התכל חיזוהי דרך טוזה
 טידצק זה פחדם ר' שונעון אומר הרואה את הכולד
 ר"ל את צנו הכולד לו משעה שכולד הוא רואה אותו צען יפס
 להדריכו בדרכ ישרה . והטוב טוב קלא יקציר לו פנים יפות
 כ"א מעט ונזער לפרקים ולא יחצק ולא ינשק אותו שעי"ז
 יתגדל ויתחבא ונוזה יצא לעזות מלח וקלות ראש . ואם תאזה
 נפשו לנשק אותם צרוב אהבתו יעשה זאת לנשק אותם כשהם
 ישנים ולא יראה אהבתו אותם בגלוי כי אם צנולפוני לצו . ואם
 ככה יעשה צודאי יגיל וישמח בהם צעולם הזה וצעולם הצא :

ואפשר

לומר דרך הלל"י אומר ר' יהודה אשרי מי שצנולו
 בחורה ועושה נחת רוח ליולדו גדל צסם טוב
 וכשער צסם טוב מן העולם . והוא כי המדריך את צנו מקטנותו
 בחירת ה' זה נקרא משונה את הנוקם ונשמה את הצריות .
 משונה את הנוקם נקרא כי ידוע מ"ש רז"ל צבעה שאמר
 הקב"ה נעשה אדם חסד אומר יצרא לך אומר יצרא . והאמת
 והשלום אונרו אל יצרא אם בן אם ח"ו רשעים צעולם האמת
 והשלום יש להם פתחון פה לומר רצון העולמים הלא אונרו
 לך אל יצרא וח"ו יש לער להקב"ה על זה . אמנם כשיש לדיק"פ
 צעולם שם ומתפאר צונעשה ידיו . והוא אומר למדת השלום
 והאמת הביעו וראו עם זו ילתי לי תלמידי והנענינים . ויש
 לו נחת רוח כי ילא מתשבתו לפועל טוב ויפה . וגם נקרא
 משונה את הצריות כי אם ח"ו אינו מדריך את צנו בדרכ ה' ישר
 והטיב ומניחו לעשות מה שלצו חפץ סיפו ללקטם את הצריות
 ומחרק אותם ומגדף אותם . וכולם אומרים צפיהם ארור שזה
 ילד ארור שזה גדל . לא כן המדריך את צנו מקטנותו בחורה

מרפא לעצם פירקו

וזיראח הי . כל העולם כולו שומעים ובהכין ממנו עלה ותושיה
ואומרים צרוך שזה ילד צרוך שזה גדל :

מעטה

זה אפשר כונת רי יהודה אשרי וני שעמוליו
צחורה ר"ל שנגדל אח צניו צחורה כמ"ס רז"ל
ואת עמלקו חלו הצבים . וצזה שנגדל צניו צחורה עוסה כחת
רוח ליולכו שעלחה נחשצתו לפועל ולא יוכלו האמה והסלים
לדבר נעווב ועד רע . וגם גדל צקס טיב נפי הצריות שאומרים
עליו צרוך שזה ילד צרוך שזה גדל ואין לך שם עווב גדול וזה .
וגם ונפטר צקס טווב וון העולם שע"י צנו הסכס ונחרוונס
ונחצקר צעולם הצא :

וכר זה מריח המיישר אח צניו נקטוחס אשריו צעולם
הזה וטווב לו לעוה"צ . לא כן הרשעים המלונדים אח
צניהם נקטוחס אורחות עקלקלות רע להם צעוה"ז ואוי להם
לעוה"צ . וכצר אמרו רז"ל כי לעוה"צ כפרעים וון האדם על
יד צניהם קהס צעלומס יענישו אח אציהם וכו' . כי הם היו
צעוכרו גרונס צמעסיו הרעים ע"י שגדלו אחו צחרצות רע . וחס
כיון הכציו יסעיה צאוורו צנים גדלתי ורומנתי דין ברמא וחס
פסעו צי רח"ל :

והיוצא לנו ונזה כי כזה לריך האדם שיזהר מאלד מאלד
צכל דצרו וצכל מעסיו שנדצר ועוסה צפני צניו
הקטנים שיהיו ככוחים ועבורים ולא יהיה צהס שום לד לריעוהא
כדי שלא יעשו צניו אחרו . וצעוה"ר וזה שיעוסה סנן חטאות
ואשמות חיון לא מנה שלמד מאלציו . ואח"כ חס ירלה אציו
לגבור צו ולמונעו וון הדרך הרע אף היא יסיב אמרו לאמר ובלא
מונך למדתי . ואס הדרך זה הוא דרך רעס מודע הלכה צו
וצודאי כי לא יהיה לו פה להסיב ולא מלח להריס ראש וחס
צפני צנו הקטן . וזה יענה וזה יאמר לפני מלך מס"ו הקצ"ה
צהציו צנפסע ע"כ בעלס אזי לה לאוהס צוקס אזי לה לאוהס
כל"ס . כי ע"כ חס אדם חטא צימי כעורו הוא יסווב מדרכו

הפצה וישגיה צען יפה על צביו שיהיו מיראוי ה' וחושבי סגור
 וסגור דרך ה' ליראה ולאשגה איתו וזוה ירחא ליה צבלי
 עולמות . ועיקר הכל הוא לשמגילם צבוסת פנים כי זה כלל
 גדול לכל יחטא האדם . ומודת הצבוסת צערי"ב היא צאה מרת
 הלכיעות כי יקרה היא נפשיים וכן אמרו רז"ל על פסוק ומה
 ה' דורס ומנך כי אם עשות מעשע ואהבת חסד ושלמע לכת
 עם אלסיך . הדברים ק"ו ומה דברים אלו שהם צקולי קולות
 כאמר צהם והלמע לכת דברים שהם לריכס לכיעות לא כל
 סכן . ופוק חזי כזה מאמרי רז"ל מפליגים במדת הלכיעות
 והיולדה ומחזיקה היא מרת הצביעה וכמה מעלות עובות נבררים
 אחרים כפתורים ופרחים מונחה יהיו :

כ"י אם יסיו צאלם מרות אלו צודאי סגמור כי אין חטא
 צא על ידו . כי כצר אמרנו כי מיי ססוא צוס פנים לא
 ירים ראש לילך בקימה זקופה וגם עיניו תחזקה מיררים . ולא
 יציע ולא יראה ערות דבר ושום דבר חסור ועיי זה לא יצא
 לדי הרבורי עבירה שהם קשים ועבירה . כי צעוכותיו הרבים
 אין נקי מזה כי על ידי הרבורים רעים ומעמא את עלאנו צעומא
 קרי ורע לצעלה צין צמלום צין צסקיץ . ועון זה אינו כמסק
 צנקל כי אם על ידי חסונה גדולה וצכי גדול . והלואי צזה
 יתנו חטאים כל ילדי פסע אשר סוליד מדעתו ושלל מדעתו .
 ואם יתעלל האדם מלסוצ צחצובה ולתקן את אשר פגם צרית
 סקדס . וגם כי צעונו גרם פגם ומום צעולמות הצליונים
 והתחחונים וגרם פיזור ופירוד צאותיות סמו הגדול יתי וית"ש .
 ומה יעשה ליום ספקודם כאשר יקוצצומו ילדים אשר ס"ן צהם
 כל מום והם נקראים נגעי צבי אדם . וכולם יתשקומו צנגדו
 לאמר אצינו חתפ ויעשו צו נקמות ומשפטים מייכס מוניכס
 פונים והוא ילעק לאמר מיי ילד לי את אה . והם עונים אליו את
 ילדחנו . אוי לה לאותה צוסה ומזכירין לו כל סמחצות זרות
 אשר חסצ וכל סהרהורים רעים אשר סהר סמס ומסיצתה

מרפא רעצם פרקו

זא לדי חמוס ונספך כקיסון . אוי לה לאותה כלימה . על
זאת יחרד לב האדם ויחר ומקומו ויחלוקן אדם הי גבר על
העליו ויתן את קולו צבכי ולעקב כי השחית את דרכו וקלקל
למנוח השפע והולך מקור מים חיים אל מקום העומאה . אוי
לנו אהה עלינו . מה נעשה בי יקום אל וכי יפקוד מה נשיבנו .
כי ע"כ לריך האדם שיזכיר כל אלה חטאת נעורים ויתן אל לבו
לשוב בתשובה שלמה צלוס וצכי ועספד . ובמקום אשר חזס
גופו בצבירה יחזס גיפו בתענית . ובמקום אשר סוליא מגופו
כמה טיפות טבחת זרע לצעלה ע"י הסתכלותו צעיקו יוריד
כנחל דומע . ותחח אשר ערצ לו קול שרים ושרות וסירי עגבים
ישמיע לאזניו כזי ומעפד כתים . וכל אשר יוסף האדם לעשות
צמיכי סגיפים על עון גדול מה הלל מלעי היא נגד מה שראוי
לעשות ועם כל זה אל יתיאש אדם מן הרחמים כי ידו יסתרך
פשוטה לקבל תשובת השמים . ואעפ"י שאנחנו הרצינו פשעוועצירה
נבואה למעטנותיו נפתחום להדום רגליו נספך שימה נדרוש
סליחה בלב נסבר ורוח נכאה . והוא אבינו אב הרמין וכרחס
אב על צמים הוא ירחמנו יכבש עוונותינו . ויפתח לנו שצרי
תשובה לתן את אשר עווננו ולגדור כל אשר פרלנו וכסוב
ונכנה חרבות אשר הרקנו והוא רחום יכפר עון ובלבד שלא
כשוב עוד לכפלה . כי על כן שמועו אחי ורעי כי אפילו אם
חזר האדם בתשובה שלמה מלב ומנפש . עם כל זה לא יאמר
האדם עשיתי תשובה ונתכפרתי . אלא תמיד ישו נגד עיניו
לב יטבח מהס . וכן אמר דוד הונלך ע"ה כי פשעי אני אדע
ומטאתי נגדי תמיד . ואמרו רז"ל כי דוד המע"ה כתב בכל כותלי
ביתו מעשה זה שצב אעפ"י טבבר אמרו רז"ל כל האומר דוד
הטא אינו אלא עושה . אפילו הכי היה נגד עיניו תמיד
כדי להטער תמיד :

וחוץ ודרכו אפטר לומר כי פשעי אני אדע ומטאתי נגדי
תמיד . ונקדים מ"ס הרב אליהו הכהן זלוק"ל והציא

ונאמי תיזם וז"ל גדולה תשובה ששגגות נעשים לו כזדונות ע"כ
 וסוף תנוה . והוא פירש כוזה אופנים ואחד מהם מה נחוק
 לחבי . והוא כי בעצמות אדם איזה עין חמור ודאי לא ישכה
 ונמנו לעולם . אונס העצירות אשר אדם דם בעקציו נשכחות
 מלב אדם . ועל זה אמרו חז"ל על פסוק כי עוני אגיד ר"ל
 עון שהוא חמור אגיד כי הוא כגד עיני פמיד ויכולתי לשו
 בתשובה מהם . אונס אלא מחשאתי כי החטאות שהם השגגות
 נקשרים מעיני וע"ז אלא מהם . אונס כבר אמרו רז"ל כי
 שאל ליעהר מקייעין אותו ונחו הסיוע ויזכרם הוא שנגלין לו
 כל הנשמות דומיא לנגלות . וזה פירש הרב ז"ל גדולה תשובה
 ששגגות נעשים לו כזדונות ר"ל גלויות כזדונות שהם גלויות
 וס"י ודפח"ת . ועי"ז ללע"ד כינת הכחוב כי פשיי אבי אדע
 ומחשתי כגדי תמיד . כשפשיי אבי אדע ואבי כותן לב לשו
 בתשובה מהם אזי מקייעין אותי מן השמים כי ומחשתי כגדי
 תמיד אזילו שהם נקשרות ומתגלות כדי שפשיי וזה לגמרי .
 הרמון הוא צדמתי ירחם עלינו ויטהרנו מטומאות עונותינו
 ויסי בלבנו אהבתו ותהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא עוד .
 ומה שחטאנו לפניו ינחו על קדושת שמו יתברך . ויתגבר ירכו
 הטוב עלינו להיות עו כחמר וקל ככסר רץ כלבי וגבור כארי
 לעשות רלון אבינו שבשמים בן ימי רלון אמן :

פרק ז' רחמנות כך אמר דוד המלך ע"ה כרחם אב

על צנים ריחם ה' על יריאיו . זא

ללמדנו כי אם אנו רואים לפי דעתנו איזה רעה שאל עלינו
 הק ושלום שלא נבענו ושלח נחרעם כלל . כי אין אדם יכול
 להשיג דעתו של מקום . ועל הרוב המעשה אשר חושב האדם
 שהוא רע לו וחס יבא לו טובה . וכונ"ש רז"ל על פסוק אודך
 ה' כי חנפה צי ישוב אפך והנחמני . צום הכחוב מדבר צסני
 בני אדם שרלו להפליג צדק ים צקורה . אי מהם נכנס צספיקה
 וסזי ערס שיכנס לקפיקה נכנס לו קיץ צרגלו וכשאר צודיקה

מרבא לעצם פרק ז

שק ונחירעם על רוע מזלו שבער זמנו למכור קחורתו ואחר
זמר אחז ימים שמוע שנטבעה אותה הקפינה צים והחמיל
לסודות לה על תנן שנטעשה לו . כמלא שאין אדם יכול להשיג
ולידע הדבר הבא עליו אם עוז ואם רע ואם כן החיוב המוטל
על כל אחד וישראל על כל דבר הבא עליו לצדק את ה' . וכמו
הרב מדרש שמואל ז"ל על פסוק לה' הישועה על עונך צרכתך
סלה . ר"ל לה' הישועה הוא היודע דוקא מה הוא הטוב יכו' .
וא"כ על עונך צרכתך סלה . וידוע כי בכל מיני וסוגי האהבה
אין האהבה כאהבת האב על הבן . וכמו שמופ' על פסוק ותאמין
בקה את אברהם נקה את יצחק מצעי ליה שהוא הכשחש אלף
זה בא ללמדנו שיותר יש לער לאב צדקה צנו יותר ולער עלונו
וע"ז אמר נקה את אברהם :

מעשה

אם אדם אחד יש לו בן והוא חילם כמה לער יש
לו ומה הוא עושה אם כהלה מחמת גילו
האזינוכא . כוחן לו מיני קמים וזריקות כדי לשלשל הגוף וכל
הקמים וזהם זורים צחכנית הנוריות . ומהם צעלי רוח קשה
שאין הוסף יכול לקבלם כי אם צקושי וצלער . ואם החולי מחמת
דבוי שליחות כוחן לו קם המריק והוא לער קשה מאל . ומפני
שאביו רולה צחיות וצריחות צנו ולער את צנו מצע כדי שאחר זה
יהיה חי וצריא . וזה גם כן מחננה הקצ"ה עם ישראל עמו וז"ל
כרחם אב על צנים . ולפעמים ולער אותם והוא לטובתם . כן
ריחם ה' על יריאיו שמלער אותם לטובתם . כמלא שהקצ"ה עין
השגחתו על ישראל עמו כאב את בן ירלה :

ועפ"י

הקרתי הקירה אחת כי ידוע כי ילך הרע כצד
באדם כדי להקית ולהדיח אותו לעבור על מלות ה'
גדולה או קטנה והנה ראו ראינו כי יש מלות שמושים היל"ר
עליו כסור לעול וכו' לפחות את האדם שיעבור עליהם כנו גזל
ועריות שנתפ' של אדם מחלואה להן ומחודתן . וכל החודת
סזחח אינו לא מלך פתוי יל"ר ויש מלות אשר אינו נשגיח

הִלְהִי"ר לַפְתוֹת אֶת הָאֵדָם כְּמוֹ לֶאֱכֹל חֶלֶב אִו כְּצִלָּה וְעֲרֵפוֹת
 שְׁקָלִים וְרֵמְשִׁים וְדָם וְכִיּוֹלָא שְׁנַפְסוּ שֶׁל אֵדָם קָלָה צְהַן וְנִיָּה שְׁקָץ
 צְהַן הָאֵדָם הוּא וְנַפְיָ בִּי אֵין וְנִסִּית וְאֵין וְנִדִּית וְאֵם הַעֲלָא לְוֹנֵר
 כִּי הֵם דְּצָרִים וְנִחוּסִים וְנִחוּסֵי הַנִּחוּסִים כְּפִשׁוֹ שֶׁל אֵדָם קָלָה צְהַן .
 זֶה אִינוֹ כִּי אֵם יִקְהַל הָאֵדָם הֵיטֵב יִצְעוּ וִירְחֹא כִּי עֵינֵי הַעֲרִיּוֹת
 אֵין לָךְ נִיחוּסֵי גְדוֹל וְנִחוּסֵי וְאִפְּלֵוֹ הֵכִי כְּפִשׁוֹ שֶׁל אֵדָם וְנִחוּדָתָן
 וְכִנְיֵי רַז"ל אִשָּׁה חֲנוּת וְנִלָּא לֹוֹא וְפִיָּה וְנִלָּא דָם וְהַכֵּל רִלֵין
 אַחֲרֵיהֶם וְאֵין זֶה כִּי אֵם וְנִחוּסֵי פִתּוֹי הִלְהִי"ר . וְאִפְּ לִמָּה אִינוֹ
 וְנִפְתַּח עַל הָאֵדָם וְשְׁקָלִים וְרֵמְשִׁים וְכִיּוֹלָא כִּי גַם אִו צִלָּא חֲנֵסָה :
וְנִלְעִ"ד צַמ"ש צְוֹהֵר הַקְּדוּשָׁה לְכָל אֲלוֹ שְׁלוֹם הַקְּצָ"ה שֶׁלָּא
 נֶאֱכַל וְנֵהֵם כּוֹלֵם הֵם וְנִזְיָקִים לְגוֹף הָאֵדָם וְעַל זֶה
 לִינוֹ הַקְּצָ"ה לְצַלְחֵי אֲכֹל וְנֵהֵם כְּדִי שֶׁלָּא תֵאֻוֹנָה אֲלֵינוּ רַעַם וְנִגַּע
 לָא יִקְרַצ צֶאֱהֵלֵינוּ . וְשֶׁאֲלוֹ שֵׁם וְהֵא אֲוֹמוֹת הַעֲוֹלָם אֲכֵלֵי וְלָא
 מִתְזַקֵּי וְחִירָךְ אֵיבֵהוּ וְנִקְטֵרֵי יִשׁוּ קִלְחוֹ . כְּנִלָּא וְנֵהֵם לְאֲלוֹ דְּצָרִים
 שֶׁאֲקָר לְנוֹ הַקְּצָ"ה הֵם וְנִזְיָקִין לְגוֹף וְנִזְיָאֵין אֲוֹתוֹ לִידֵי חִילֵי וְלִידֵי
 סִכְנָה . וְנִפְתַּח אֵם הִלְהִי"ר וְנִפְתַּח אֶת הָאֵדָם שֶׁיִּחַלֵּל שְׁקָלִים
 וְרֵמְשִׁים וְיִחַלֵּל וְיִעַרֵצ לּוֹ וְלַעֲרַצ כּוֹפֵל עַל הַנְּעוּטֵי צְחֹלֵי וְדִלֵי טְבֵה
 שְׁעִזָּא לַעֲיֹק יֵלְעַק וְכֵּה יֵאֻוֵר וְיִי גַרֵם לִי אֶת הַדְּבָר הַרַע הַזֶּה
 כִּי אֵם יֵלְכֵי אֲשֶׁר צְקָרֵי . אִי"ב וְנִכְאֵן וְאֵילֵךְ גַּם כִּי יִחַן קוֹבֵלוֹ לָא
 אֲזִוּוֹן צִו . וְאִי"ב אֵם יִפְתַּח אֲוֹתוֹ לַעֲצוֹר עַל אִיזֵה וְנִלָּה וְנֵן
 הַנְּעוּטֵי לָא יִשְׁנֹעַ צְקִילוֹ וְנִפְתַּחוּ פִּן יִקְרָאֵנוּ אֲסוֹן . וְנִזְאֵן דְּנִשְׁיָךְ
 וְכִלְצָא וְנִקְלֵה אֲזִדְעִזַּע . וְעַל זֶה אִינוֹ וְנִפְתַּח אֲוֹתוֹ כֵּלֵל צְעִיָן
 זֶה כְּדִי שֶׁיֵּעִה אֲזִנוֹ אֲלֵינוּ צְכֵל וְנִעֲלֹתוֹי הַרַעִים וְלָא יִזְוֹ וְנִחוּסֵי
 וְנִעֲלֹתוֹ אֲפִילוֹ רַגַע . הַמְּוֹרֵם וְכֵל הַמְּוֹרֵם הוּא כִּי הַקְּצָ"ה נִקְרָא
 רַחוּם וְחֵלֵק וְנִכְצוֹדוֹ לְיִשְׂרָאֵל שְׁזֵםוֹ שְׁצַחַן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיּוֹהֵם
 רַחוּמִים צִיּוּנִים גּוֹוֵלֵי חֲסִדִים . וְיֵם לְנוֹ לְלִנְוִוד מִאֲבִיבֵי סְבִשְׁמִיִם
 כְּמִ"ש צְקָדֵר צְרוּךְ שֶׁאֲוֹר צְרוּךְ וְנִרְחַם עַל הַאֲרֵץ צְרוּךְ וְנִרְחַם עַל
 הַצְּרִיּוֹת . וְלָא כֶּאֱוֹר וְנִרְחַם כִּי אֵם עַל הַצְּלָחֵי רִאֲוִי כִּי אֵם הוּא
 רִאֲוִי לָא שִׁיךְ צִים רַחוּמִים . דְּרַךְ מִשְׁלֵם אֵם אֵדָם אֲחַד שְׁכַר פּוֹעֵלִים

לצנחה לו צית וכיולא ולצקוף טילס לו דמי סכר פעולתו זה לא
 טייך לומר פריהם עליו צוה טסילס לו סכר פעולתו כי היא מן
 הדין ועל כרחו נפרעין ונמנו . למוס מדה הרחמים טייך למי
 שאין לו חוצ עליו ואפילו הכי צראות את חצינו מהגולל צלערו
 מלך רחמינו נרחם עליו ונחקנו צונתן דמיים אס יש לו נמוון .
 ואס אין לו נחקנו צעלה עוצה מלפניו . טעל ידי עלתו כמלא
 רפואה למחלתו . זה נקרא רחמן .

א"כ צראותינו גודל רחמנותו יתי עלינו כי כל מה שאנו
 עושים מלות ומועשים עוצים לא יספיק לנו לשלם אחד
 ומאלף מן החקדים אשר עושה לנו הקצ"ה צכל עח וצכל רגע
 ועס כל זה עישה עלמו הקצ"ה כאלו חייב לנו לשלם סכר מלות
 ומועשים עוצים שפעלנו ועשינו . וכנ"ס החכא ונאמן הוא צעל
 מלאכתך טישלם לך סכר פעולתך . ולפי האמת מה אנו ומה
 כחנו ומה מועשינו וצמה כוכל להטפאר לפני הקצ"ה . ואס אנו
 מהפארים צמה צאנחנו מופזרים ונמווכינו ללדקס הלח הוא הנורחן
 ומידו הכל וכנ"ס רז"ל על פסוק מי הקדינוני ואשלם . כמלא
 שזהו צכלל רחמינו וחקדיו יתי טנחשיב את עלמו כצעל הצית
 הסוכר את הפיעלים טמן הדין חייב לשלם להס סכר פעולתס .
 כן נחחייב הקצ"ה צנה שאינו חייב . וזהו מלך גודל
 רחמנותו יחצרך :

וזהו מ"ס צרוך נרחם על הארץ צרוך נרחם על הצריות צרוך
 מוטלס סכר עוב ליראיו . ר"ל זה טנחשלס סכר עוב
 היא מלך הרחמיים כי לפי האמת אינו חייב . ואפשר שזהו גם כן
 מ"ס דוד המלך ע"ה ולך הי הקד כי אפה טשלס לא"ס כנעשהו
 ר"ל מה צאחטס הטלס לא"ס וכוי . ועישה עלמוך כאלו אפה חייב
 זהו הקד גדול . וצאופן אחר אפשר לומר צרוך מוטלס סכר עוב
 ליראיו כנ"ס רז"ל על פסוק מי הקדינוני ואשלם ומה שזכר
 האדם אינו מלא מופני היראה כי מדה זו צאה לאדם מלך עלמו .
 ועל זה אומר צרוך מוטלס סכר עוב ליראיו ר"ל מלך היראה זוכים

לְקַבֵּל סֵבֵר עַל כָּל הַמּוֹלֹת :

מַעֲתָה

מוֹנְטוּ יִתְצַדֵּק כַּחַם גַּם אִכּוּ לִלְכַת בְּדַרְכֵיכֵי וְחַם הוּא
 רַחֵם עִמּוֹנוּ כִּמוֹ כֵּן גַּם אִכּוּ חַיִּיבִים לְרַחֵם עַל נַי
 בְּלִיָּד רַחֲמוּם וְכַוְשָׁם וְנַחֲתָן לֶךְ רַחֲמוּם וְרַחֲמוּךְ וְהַרְצֵךְ ר"ל הַקַּצ"ה
 כַּחַן לֶךְ רַחֲמוּם כְּדִי בְּהַתְּהַבֵּג עִם כָּל הַבְּרִיּוֹת בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת
 הַרַחֲמוּם . וְחַם הַטַּעַם כֵּן גַּם הַקַּצ"ה יִתְנַהֵג עִמּוֹךְ כֵּן וְרַחֲמוּךְ וְהַרְצֵךְ .
 וְחַם ח"ו מַעֲלִים אֲדָם עִיבּוֹ וּנְחַצִּירֵי הַשְּׂרָוִי בְּלַעַר וַיֵּשׁ צִדּוֹ יִכּוֹלֵת
 לְרַחֵם עֲלֵיו וְאִין חוֹקֵן וְאִין מִרְחַם . וְגַם אִם אִין לֹאֵל יָדוּ לְרַחֵם
 עַל כָּל פְּתִים חַיּוֹב הוּא לְפִיִּסּוֹ וּלְנַחֲמוֹ וּלְדַבֵּר עַל לְצוֹ דְּבָרֵי פִּיּוּסִים
 כְּדִי שֶׁתְּחַיֵּב דַּעְתּוֹ עֲלָיו וְלֹא יִמּוֹת . וְחַם לֹא עָשָׂה לֹא זֶה וְלֹא זֶה
 ח"ו כִּקְרָא אֲבֹרָה וְקָסָה עִירְקָה וְלִבֵּי קָסָה אֲשֶׁר מִדּוֹת רַעוּת אֵלּוּ לֹא
 מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵנּוּ . כִּי בְּצַר אֲמַנְרָה לְמַעֲלָה כִּי עֲבַד וּנְדַת יִשְׂרָאֵל
 הוּא כִּי הֵם צִיּוֹנִים רַחֲמוּם גּוֹנְלֵי חֲסָדִים וְשִׁלְשָׁחַן עוֹלוֹת בְּקַבֵּה
 אֲחַד . כִּי אִם ח"ו צָח עֲנִי לְפַתַּח הַאֲדָם עַד כִּבְרַת לַחַם וְהוּא עוֹבֵה
 אֲלָיו לֶךְ מִכָּאֵן פְּשִׁיעַ נִבְלַתָּא בְּשׁוּקָא וּפְרַנְסַת עֲלִמָךְ מִיָּגִיעַ כְּפִיד
 וְכִיּוֹלָא . דְּבָרִים צְעוּלִים אִין לֶךְ עֲזוּת פְּתִים מִזֶּה וְאִין לֶךְ אֲבֹרָה מִזֶּה
 כּוֹלָא בְּצַעַל שִׁלְשָׁחַן כְּאֲחַד וְחַם וְכִלּוּם אֵךְ יֹאֵל יֹאֵל וְכִלְלֵי מִדּוֹת
 יִשְׂרָאֵל . וְאֲפַשֵּׁר שֶׁזֶה כִּיּוֹנוֹ רַז"ל בְּאֲמוּנָתָם כָּל הַמַּעֲלִים עִיבּוֹ וּן
 הַלְדָקָה כְּאֵלּוּ עוֹבֵד ע"ז ח"ו . כִּי עַל כֵּן לְרִיךְ הַאֲדָם לְלַבּוֹשׁ בְּגָדֵי
 רַחֲמוּתָהּ לְהִיּוֹת מִרְחַם עַל הַבְּרִיּוֹת כְּדִי לְהַדְמוּת עֲלֵמוֹ לְמִדַּת קוּנוֹ
 וּבְפִרְעַת לְרַחֵם עַל הַעֲנִיִּים שֶׁהֵם חַיִּיבִים צְעִיבֵי הַקַּצ"ה וְכָל הַמּוֹחַן
 לְעִנֵּי כְּחֵלּוֹ נוֹהֵן לְהַקַּצ"ה כְּנִי"שׁ שְׁלֵמוֹת הַמַּעֲלִים וְעוֹלָם הֵי חוֹקֵן דַּל .
 וְאֲדָם הַמּוֹלֵה אֶת חַבְרֵי לְרִיךְ שְׂעֵר וְעַדִּים וְחַם אִיבּוֹ מִאֲמִיבּוֹ לְרִיךְ
 גַּם כֵּן עֲרַב . אֲמוּנָתָהּ הַמּוֹחַן לְעִנֵּי הַקַּצ"ה כַּעֲשֵׂה הַלּוֹם וְאִין לוֹ מִקּוּם
 בְּעוֹת לְאֲדָם יוֹחַר מִזֶּה . וְחַם כֵּן כְּמוֹ לְרִיךְ הַאֲדָם הַמַּעֲשִׂיר לִיזַהַר
 מִאֵד כְּשִׁיחַן לְדָקָה לְעִנֵּי בְּאֹפֶן שְׁלֵל יִחַצִּי"ם וּבְצַדֵּךְ כְּצוֹד וּבְצַדִּירֵי
 פִּיּוּסִים שְׁעַל יְדֵי אֵלּוּ דְּבָרִים מִקְּבֵל סֵבֵר עַל כַּתִּיעַת הַלְדָקָה . כְּלַפִּי
 הַאֲמַתָּה בְּלְדָקָה הִיא מִוֹנְטוּ יִתְצַדֵּק כְּנִי"שׁ הַמַּפְרָשִׁים פִּי"ה הַפְּקוּק לֶךְ
 הֵי הַלְדָקָה וְלִנּוֹ בְּזַמַּת הַפְּתִים . ר"ל הַלְדָקָה בְּאִינוֹ עוֹבֵשִׁים מִמֶּךָ הַכָּל

מרפא רעצם פרק ז

ומידך נחנו לך ונהי שיהו לנו אינו אלל כי אם צושה הפנים שאנו
זהירים צטעה נתינת הלדקה לדבר על לנו דברי פיוקים צאופן
שלא יחזיים וזהו נושלתו דוקא אלל הלדקה היא לה :

ועפייז כלע"ד רמז הכהוצ צברי בהקותי כל אשר יתן ונומו
להי יהיה קודם לא יחליפנו ולא ינייר אותו עוצ צרע

או רע צעוצ . והוא כי אם ח"ו יתן האדם לדקה לעני צפנים
צועפות וצדצור קשה אותו העני העלוצ ונשחכים פניו ככרום ויזיל
כונקא ואחי חורח ונמלא שזה נעשה גוף אחד . כי על כן לריך
שזמר וואל שלא יצייטנו ואלרצח אם העני צא אללו עלצ ערוצ
לערו הוא יפייקנו עד שהקוצ רוחו אליו וזהו לאיש עני דוקא .
אלל אם אשה עניה צאה אללו יעשה לדקה עומה כפי יכלהו צלתי
לריכות צצרים דברי פיוקים עומה עד שיהי פניה יפות ונחונת
הפיוק אשר שועה וקצלה ונומו . זה פירש הרב ודרש שמואל
צכונת הפנא יתי ציתך פתוח לרוחה ויהיו עניים צני ציתך ר"ל
שכל כך הדבר אליהם דברי פיוקים עד שיהיו כצני ציתך אלל
כל זה שאנתי לך הוא לאנשים ולא לנשים ולזה אנור וזו הרצה
שיחה עם האשה שנוח ח"ו יצא לידי סרהור עצירה . כמלא
שחם איש עני צא לאדם לריך ליזמר שלא יצייטנו וחתת היותו
צפנים יפות לא יהפוך איהם לרעה ח"ו . ואם אשה עניה צאה
אללו צפנים זועפות לא יהפוך איהם לעיזה על ידי פיוקו כדי
שלא יצא לידי סרהור עצירה הק ושלוס :

מענה

זה כ"ל רמז הכהוצים כל אשר יתן ונומו להי יהיה
קדם ר"ל אם יתן האדם ונה שיתן להי הוא כי
ונומו הכל . ואל יתהלל הנותהלל צומה שנוהן לדקה . כי אם
צזאת יתהלל הנותהלל כי יתן הלדקה דברי פיוק צאופן שלא
יחזיים . וז"ל ונה שציד האדם לעשות הוא לא יחליפנו ר"ל לא
יצייטנו צאופן שפניו ונחלפות וז"ל לא יחליפנו . ולא ינייר
אוחו עיז צרע ר"ל ונאמר שפניו עוצים לא יעשה אוחם רעים .
או רע צעוצ ר"ל לגבי אשה אם פניה רעים לא ינייר אוחם

פִּיקוּז הַרְעִים לַעֲשׂוֹתָם מִוִּצִים . וְהִיא לֹא יִחַלְפֵנוּ וְלֹא יִמִּיר אֲחֵנוּ
 מִוִּצֵי צָרָה לְאִישׁ . אִלּוּ יָרַע צְמוּצָה לְאִשָּׁה וְדוּק :

מִעֲתָהּ כִּוּוֹה לְרִיךְ הַאֲדָם לְהִיּוֹת זֶהִיר בְּמִדַּת הַרְחֻמְנוּת
 וְלֹא יִכְשַׁל חַיִּי צְפוּרָה וְצִלְקוּתוֹ לְדַבֵּר קָרָה עַל הַעֲנִיִּים

וְחִנֵּן חֲצִירֵין דְּקִבְּסֵי וְדֵי לֵהֵם לְרַחֵם עֲנִיּוֹתָם כִּי צְעוּסֵי כֹהֵם
 הַסְּלִיגוּ רַז"ל עַל לְעַר הַעֲנִיּוֹת . עַד שֶׁאֲחֵרוּ הַסְּרֹן כִּי־קָשָׁה מִכֵּל
 הַלְלוּת שְׁצֵעוּלָם וְלֹא עַל חֲנֹס אֲחֵרוּ רַז"ל עַל פְּקוּדָה יַחֲלֵץ עֲנֵי
 צְעִיּוֹ . יַחֲלֵץ וְדִינָה שֶׁל גִּיהֲנֹם צְעִיּוֹ . כִּמְלֵא שְׂמֹדֶת הַעֲנִיּוֹת
 הִיא שׂוֹה וּמוֹסֵף לְמִשְׁפָּטֵי גִיהֲנֹם . וְחֵ"כ כִּוּוֹה גְּדִלָה שֶׁכֵּר הַאֲדָם
 הַוּוֹפֵיִת אִתּוֹ הַעֲנֵי צְדָקִים מִוִּצִים וּמְחֻקִּים מִדְּבַר וְנוֹמֵה לְוִפִּים
 וְהִיא לֹו לְוִוִּיב נֶפֶס חֹוֹכֶה לְרַב צְרֻכּוֹת כִּוּוֹה רַז"ל הַסְּוֹתָן לְדָקָה
 לְעֵנִי וּמְחַבֵּךְ צָקֵס צְרֻכּוֹת וְהַוּוֹפֵיִתוֹ וּמְחַבֵּךְ צְרֻכּוֹת עֲשֵׂר צְרֻכּוֹת
 כִּוּוֹלֵא שְׁהִיּוֹתָן וּמִפִּיק וּמְחַבֵּךְ צְרֻכּוֹת עוּ"צ . אֲשֶׁר עִפִּי"ז שְׂוֹנֵעֵתִי
 מִשֵּׁם הַוּוֹפֵרֵסִים רַוּוֹ הַכְּחֻצֵי כַחֲוֹן חֲתָן לֹו וְלֹא יָרַע לְצַדֵּךְ צְהַתֵּךְ
 לֹו כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִצְרַכֵּךְ הִי . רַז"ל אִתָּה בֵּן אֲדָם עֲשֵׂה זֹאת
 לְהִיּוֹת זֹוֹכֶה צְשִׁיבָהֶם כְּאֶחָד לְהִיּוֹת כֹּוֹהֵן וּמִפִּיק וְהִיא כַחֲוֹן חֲתָן
 לֹו . וְגַם לֹא יָרַע לְצַדֵּךְ שְׂחִי לֹא חֲתָן אֲלֵיּוֹ צְפִינִים זֹעֲפּוֹת כִּי
 אִם צְרֻלֹון מִוִּצֵי וְצְדָקֵי מִיּוֹקִים . כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר רַז"ל בְּגִלְלֵי הַדְּבָר
 בְּחֵסֶה וּמִפִּיקוֹ . הַזֵּ"ה יִצְרַכֵּךְ הִי רַז"ל אִתָּה זֹוֹכֶה לִי"ז צְרֻכּוֹת גִּוּוֹי
 הַזֵּ"ה . וְגַם אֲנִי שְׂוֹנֵעֵתִי עִפִּי"ז רַוּוֹ אֲחֵר עַל פְּקוּדָה מִוִּצִים הַסְּנִים
 מִן הַאֲחָד אֲשֶׁר יֵשׁ לֵהֵם שְׂכָר עוּ"צ צְעוּלָם . רַז"ל אֵל יִחְוֹר
 אֲדָם אֲנִי אֲשֶׁנֶּה צְחֻלְקֵי צְוֵה שְׂאֲלֵי כֹוֹהֵן לְעֵנִי כִּוּוֹתָהּ יְדֵי הַמְּעַעַ
 הוּא אִם רַב . וְהֵה לִי לִישָׁב אֲלֵלּוֹ לְדַבֵּר עַל לְבוֹ דֵי לֹו בְּאִתָּה .
 אִלּוּ יִחְוֹר הַאֲדָם צְרוּךְ הִי אֲשֶׁר כַּחֲוֹן לִי לְשׂוֹן לְמוּדִים וְהִיא וְלֵה
 צְלִקוּתִי לְדַבֵּר אֲחֵרוּ מִוִּצוֹת וְלֹא אֲחֵן לֹו וְאֲחֻוּהָ . לֹו"א מִוִּצִים
 הַסְּנִים וּן הַאֲחָד אֲשֶׁר יֵשׁ לֵהֵם שְׂכָר עוּ"צ צְעוּלָם רַז"ל י"ז צְרֻכּוֹת
 וְדוּק וְשִׁי . וְכִבֵּר מִיְרַשְׁתִּי מִזֶּה אֲנִי הַקְּטָן צְפִינִי זֹוֹת הַרְצִים
 צְפִי וְיִחִי תְרַאֲנוּ וּשְׂסֵ :

וְעוֹד כִּלְעִ"ד צְבִיחָה הַכְּחֻצֵי כַחֲוֹן חֲתָן לֹו וְלֹא יָרַע לְבַבֵּךְ

מִרְפָּא לְעֵצָה פֶּרֶק 1

צַחֲדָךְ לֹא כִי לְכַאוֹרָה תִּי צַחֲדָךְ לֹא אֶךְ לְנוֹחֵר . אַחַס
 לְרִיד הַאֲדָם צַעֲמָה שְׂנוֹחַן לְדָקָה לַעֲנִי צַדִּיקֵי פִיּוֹס וְצַכְלָל הַפִּיּוֹס
 הוּא לְהַצְטִיחֹו וּלְנוֹחֵר לֹא לֵר לִי עַלִּיד אַחִי צַלְעֵרֶךְ יִצְרָלוֹנִי הִיֵּם
 לְהוֹלִיֵאֶךְ וּוּן הַלְעֵר לְגַמְרִי . אַחַס דְּצֵר זֶה אִי אַפְסֵר צִדִּי אֲדָם
 כִּי אִם הַקְצִיָּה הוּא הַיְכוּלָתִי צִדּוֹ . וּלְעַתּוֹת כֹּאֵל אַתָּה קָה כֹּא אַתָּה
 צַרְכַּתִּי צַרְכַּת הַדְּיוֹעַ קִלְיָה כְּנוֹת שְׁהִיא וּוּן הַשְּׁנוּיִם יוֹסִיפוּ לְךָ
 כַּתְנֵה וְכַהֲנֵה מִיָּדוֹ הַרְחַצָּה וְהוֹלָחָה . וְאִם אַחֵר כְּעַם יַעֲקֹב הַלְעֵרֶךְ
 עוֹד לְתַח עִרְףְּ לְצִיֵּדֶךְ . לֹא הַלְעֵר מוֹלְצָה אֲלֵלִי וְצַעֲמָה אֲנִי אַתָּה לְךָ
 כְּפִי יְכוּלָתִי אַתָּה וְאַחֲזִיר וְאַתָּה . וְעַתָּה זֶהוּ כוֹנֵת הַכְּחוּב כְּתוֹן תַּחַן
 לֹא רָ"ל צַעֲמָה כַּתְנֵה לְדָקָה צַעֲמָה אִי הַצְטִיחֹו אֲוֹתוֹ צַחֲדוֹר אֲלִיוֹ
 לֹא זֶה צַלְצֵר אֲוֹרֹו אֲלֵלִי זֹאת וְעוֹד אַחֲרָה . צַחֲדוֹן שְׂכַכֵּל פַּעַם
 חֲאוּרֵר לֹא שְׁתַּחַן לֹא ג"כ פַּעַם אַחֲרֵת וְע"י זֶה מַתְיַיֵּשׁב רוּחוֹ לִי .
 וְהִרִי זֶה דְּיוֹעָה לְמוֹי שִׁישׁ לֹא פַח צַקְלוֹ וּלְעוֹלָם הוּא שְׂבַע . וְאִם
 אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן צוֹדֵאִי לֹא יֵרַע לְצַדִּיק צַחֲדָךְ לֹא רָ"ל פַּעַם גִּי וְדִי
 וְכוּי . וְעַתָּה שְׂבַפִּיד וְצַלְצֵד הַצְטִיחֹו וְלִרְיֵךְ לְקִיָּים הַצְטִיחֹו כִּי
 מִאֲוֹתוֹ רַגַע שְׁהַצְטִיחֹו לַעֲנִי לְתַח לֹא פַעַם אַחֲרֵת וְאַתָּה שְׂבַע
 גַּמֵּר הַקְצִיָּה צַלְעֵתוֹ לְבַדֵּךְ אַתָּה כֹּל וְעַתָּה יָדִיד וְלְתַח לְךָ צַרְכָּה עַד
 צִלִּי דִי . וְהִיא כִּי צַגְלָל הַדְּצֵר הַזֶּה שְׁאֲוֹרָתִי לְתַח לֹא וְאַתָּה שְׂבַע
 יִצְרָכֶךְ הִי אֲלֵהִיד . אִיֵּכ וְדֵאִי לֹא יֵרַע לְצַדִּיק צַחֲדָךְ כִּי מַשְׁלִי אַתָּה
 כִּיֵּתָן לֹא וְדוֹק . וְעַתָּה כְּנֵאֵל כִּי עִיקֵר מְלִית הַלְדָקָה הוּא דְצִרִי
 פִּזּוֹסִים וְהַקְצֵרָתִי פִּנִּים יִפּוֹת . וְכֵן אֲוֹרֹו רָז"ל עוֹבֵד הַמְּלַצִּין שְׂכִים
 לְהַצִּירֹו וְעוֹשְׂקֵהוּ הַלֵּב שְׁנֵאֲוֹרֵר וּלְבָן שְׂכִים וְחַלְצֵה אֵל תַּקְרִי לְבָן
 שְׂכִים אֲלֵלִי לְבָן שְׂכִים . וְזֶהוּ דְצֵר הַנְּחֵאֵה לְעֵין כִּי הַעֲנִי הַעֲלוּב
 הַבָּה לְשִׂחוֹל לְדָקָה וּוּן הַעֲשִׂיר עַרֵם יִכַּסּ לְפַתַח הַעֲשִׂיר לְשִׂחוֹל
 וְעוֹנֵי כֶסֶף אִו זֶה אִו אִיזֵה חַפֵּץ . וְעוֹגוֹלֵל צַלְעֵרוֹ וּפּוֹסָה עַל
 שְׁתֵּי הַקְצִיָּים אִם יִכַּסּ אִם לֹא יִכַּסּ . וְעוֹתְהַלֵּךְ צַחֲדָךְ אַפְתַּחֲחֵה
 דְצִי נְשִׂיָה אַרְכוּת וְקִלְרוֹת . אֶךְ לִי הַצִּיא צִי לְעַרְוִית . אַחֵר
 שׁוּחַ לֹא יוֹלָא חַפְלֵוֹ וְחִי צְגוּפוֹ יֵלֵא . צִי וְהוּא גְדוֹל וּוּן הַרְחַצוֹן
 כִּי הִישֵׁשׁ שׁוּחַ צַרְכָּוֹת הַעֲשִׂיר אֲוֹתוֹ יְחַמְלָה עֲלֵיוֹ עַצְרָה וְעַם

ויכעוס עליו וישליכהו ונעל פניו . וכאשר נטה לעתו ליכנס
 ודחק ונכנס לפתח החלר ועם כל זה עודנו עומד צפרודור
 ונחעבז ואין ולאו ורפייא צידים . ולמאי דציני ציני זה האיש
 בעל הצית צפנים וישא עיניו וירא כלל עוצר כוכח פתח הצית .
 ויהי כפחותו ציודעו ומכירו אם באותה שעה לצספה צו מדת
 הרחמנות פיו יפתח צחכונה וכס יאמר אליו צא צרוך הי לנות
 חצונו צחוץ הכי אחי אחת כונוי כונוך . הגידה לי מה שאלתך
 וינתן לך ושלי שלך . ולא תחציץ ולא תלעער וכיולא דצרי
 בחומים . אם ככס הוא עושה אשירו צעוה"ז ועוצ לו לעוה"צ
 אשר החיה את נפש העני צרוח שפתיו רוח חן ותחנונים ונתן
 מוצק ונפת לרבים . ומה עוצ חלקו ומה נעים גורלו כיצד את
 הי מהוני וחניו אין קץ לשכרו צעוה"ז והקרן קייננה לו לעוה"צ .
 ועליו אמרו רז"ל אדם כותן פרועה לעני זוכה ונוקבל פני שכינה .
 ועיקר ההקצלת פני שכינה הוא ופני ההקצרת פנים ששעה
 לעני . וכסס שהוא הקציר פנים לעני כן הקצ"ה וקציר לו
 פנים . כי ע"כ אשרי הגבר אשר תישרנו לעמו ושכלו לחוס
 ולרחם על עניי עמו צין דצור צין צוועשה . וח"ו לא יאמץ את
 לצרו לדבר אתו קשות ולקפון את ידו ח"ו כי לא לעני עושה
 הדבר הזה כי ח"ו להי הוא עושה . ואשריהם ישראל רחומים
 צני רחומים גיונלי חקדים ציישנים ולא הולך כל זה אללא
 להעדיפה . ואני תפלתו לאלהינו שצטוים למען יחוס וירחם
 עלינו רחמים גמורים ופשוטים ויתן צלצנו מדת רחמנותו לרחם
 על כל נוי שלריך רחמים . והי משמים יסקוף עלינו צעין חמלתו
 יגאלנו גאולה שלימה . ויקיים צנו וקרא שכחוצ הצן יקיר לי
 אפרים אם ילד שעשועים כי ודי דצרי צו זכור אזכרנו עוד על כן
 הנוו ונעי לו רחם ארחמנו כאם הי כן יהי רלון אונן :

צִרְקָה רַצוֹן דוד המע"ה אומר צאנידותיו רלון ירלו
 יעשה ואלה שועתם ישמע ויושעים . כיון
 לוור צהקצ"ה אינו וציא את כלריקים לידו לער . כי אם עלה

מִיָּמָא לְעַצְמָא פִּיֶּקָה

צְרִיכָא הַלְדִיק חַיִּים דְּצַר וּמְאֵהוּ יַחְזִיק הַקְצָה שְׂבוּחַ צוּמָן לְצוּת
 וְדַמּוּ מַחֲשַׁבּוֹת הַחֶפֶץ מוּמְלָא חֶפְלֵוּ וּרְלוּנוּ . וְאִם לְפַעְעוּיִם הַרְחֵא
 לַח הַלְדִיק צְבָח לִידֵי לַעַר חַיִּין זֶה יֵאָדָּר כִּי הַקְצָה מְאֵהוּ לְהַפְלֵהוּ
 וְאִז יִקְרָא וְהִי יַעֲבֵד . וְזִ"ל גִּלְוִן יִרְאִיו יַעֲבֵד . וְאִינוּ מוּלְפֵי עַד
 שִׁישָׁאֵל צְפִיר חֵלְלָא כְּשֶׁעֲלֵה צִלְצֵל הַלְדִיק מוּמְלָא חֶפְלֵוּ וּרְלוּנוּ כְּדִי
 שְׂלֵא יִצָּח הַלְדִיק לִידֵי לַעַר . וְאִם הַרְחֵא שְׁלַפְעוּיִם צָח לִידֵי
 לַעַר חַיִּינוּ חֵלְלָא כִּי וְאִם שׁוּעָה יִשׁוּעָה רַ"ל שֶׁהַקְצָה רֹחֵל לְקַוּוּעַ
 שׁוּעָה וְחֶפֶץ וּמִיד יִשְׁעִים :

או

יִחַמֵּר צְאוּסָן אֵהָר גִּי כְּתוּבִים כֹּאִי וְזֶה חוֹרֵס קְרוֹצַת הִי
 לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרְאוּהוּ צְאוּסָת רִלְוִן יִרְאִיו יַעֲבֵד
 וְאִם שׁוּעָה יִשׁוּעָה וְיִשְׁעִים . שׁוּמֵר הִי אֵת כָּל אֲבוּהֶצִי וְאֵת כָּל
 הַרְשָׁעִים יִשְׁוִיד . וְהוּא כִּי כְּדֵר קְצוֹל הַפְלוּת נַחֲלֵק לְחַוְשָׁה קוּבִים .
 הַכּוּג אֵלֵי הוּא כִּי לְרִיךְ שִׁיקְרָא הַאֲדַם לְהַקְצָה וְחֶפֶץ יַעֲבֵד הִי
 מוּשׁוּי קְדָשׁוּ . וְהוּא כּוּ"ש צְוּסִי הַעֲבִיחַ שְׂבַחֵא לְצוּרֵא הִיכִי דוּנִי
 כְּגוֹן שְׁאֵמֵר מוּשִׁיץ הַרוּחַ וְנִשְׁצַ צִיקָא . מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם וְהֵאֵל מְטַרֵא .
 סוּג צִי כִּיּוֹן שְׁעֵלָה צְרִיכָא הַלְדִיק וְנַפְשׁוֹ לְשִׁחְוִ"ל הַגִּיעַ חַיִּים דְּצַר
 מְאֵהוּ יַחְזִיק הַקְצָה מוּמְלָא חֶפְלֵוּ וּרְלוּנוּ מוּצְלָתִי יַפְחַח פִּיר לְדַצַּר
 דְּצַר . וְכַנְגֵד זֶה סוּג גִּי שְׁלִיךְ שִׁיזַעֵק וְיִשׁוּעַ וְאִזִּי הַקְצָה כּוּחַן לוֹ
 שְׁאֲלַחוּ חֶפֶץ כּוּ"ש צְגוּמִי לְוַח זֶה דוּמַה לְעַצֵּד שְׂבַחֵא לִיעוּל פֶּרֶס מוּרְצוּ
 וְאֵמֵר הַרְצֵ הַכִּיחוּ אֲוֵהוּ עַד שִׁיתַּעֲקוּק וְאִחִ"כ חֶנּוּ לוֹ . סוּג דִּי עוֹלָה
 עַל גְּצִיָּהן וְהוּא כִּי הַקְצָה חַיִּינוּ מוּצִיָּא אֵת הַלְדִיק אֲפִילוּ שִׁיעֲלָה
 צְרִיכָא לְצוּ שׁוּם דְּצַר כִּי לְעוֹלָם לֹא יוּוֹעַ וְנַחֲחֵלָה חַיִּינוּ צָח לִידֵי לַעַר
 כְּדִי שִׁיעֲלָה צְרִלְוִי שׁוּם דְּצַר . כְּכַנְגֵדוּ סוּג הַהִי לְגַצִּי הַרְשָׁעִים גַּם
 כִּי יִזַּעֲקוּ וְיִשׁוּעוּ שְׂחַם שְׁעֵלָה . וְזִ"ל מוּחֲמֵלָה לְדִיק הִי צְכָל דְּרַכִּיו
 וְחֶסֶד צְכָל מוּעֲשִׂיו . וְהוּא כִּי יֵשׁ סוּג אֵי קְרוֹצַת הִי לְכָל קוֹרְאָיו
 דְּהִיִּינוּ מוּשִׁיץ הַרוּחַ וְנִשְׁצַ צִיקָא וְכוּ' . אֲמוּנָס לֹא כָל אֲדַם זוּכָה
 לְזַחַח הַמַּעֲלָה וְעִ"ז אֲמוּרָו צְגוּמֵרֵא יִכּוּל לְכָל הִ"ל לְכָל אֲשֶׁר
 יִקְרְאוּהוּ צְאוּסָת . וְיֵשׁ סוּג צִי גְדוּל מוּזָה כִּי חַיִּינוּ לְרִיךְ שִׁיפְחַח
 פִּיר כִּ"א גִּלְוִן יִרְאִיו יַעֲבֵד וְכַנְגֵד זֶה יֵשׁ קְרוֹ גִּי וְהוּא וְאִם שׁוּעָה

יצונו ויזשיעם ר"ל שלריך שיזעקו וישועו כדי שיזשיעם . הקוב
 כדי הוא גדול ונכונס וכו'א שומר ה' את כל אוהביו . וכיון
 שהוא שומר בניו ללא יצואו לידי לער כלל והפילו בלא ילעוך
 לבא לידי רלון לבב . כל קבל דנא קוב ה' את כל הרשעים
 יצמיד כי לא יקוצל הפלה ה' ילילו ויתכן לומר כי זהו הפירוש
 נעוצד את ה' נאחבה לעוצד אותו ניראה : כי עוצד נאחבה הוא
 נוכחה נאה ה' דוקא והוא יתצרך שומר ונגיבו וכיון שכן לא
 ילעוך לשום דבר לפילו ברלון לבו . אונס העוצד ניראה שומר
 הוא ע"י מלאך כונס"ה חונס מלאך ה' קביץ ליראיו . ולכל עוצד
 נאחבה כה"צ שומר ה' את כל אוהביו . ועל כן העוצד ניראה
 כיון ששמירה על ידי מלאך אינו זוכה כמו העוצד נאחבה שאינו
 צא לידי לער כלל . כי אם צא לידי לער ולא מהעכב כלל כי צמח
 פעלה צרלנו להפטר נאותו הלער אזי הקדוש צרוך הוא נלילו :
וד ואיל ואתא לידן הא דאיהא צמח העניה שמואל גזר
 העניה דהוה לריך עלמא לומרא . ואתא מערא
 קודם הנץ החמה כקצורים העם שזהו שצחן . אור להם לנשול
 להם מכל למה בדבר דומה לעצד וכו' אור המלך חנו לו ואל
 איהא פניו . לשנה אחרת אלעריך עלמא לומרא גזר העניה
 וינדו להם אחר שקיעת החמה כקצורים העם שזהו שצחן . ח"ל
 לנשול להם וכו' אור המלך הכיחו אהו עד שחמקוק ואח"כ חנו
 לו . ופריך בש ולסמואל סיכי דני שצחא לצורא כגון דאמר משיב
 סרוח ונכב זיקא וכו' . ונציס נקשים שזהו הסך הכחוצ שהרי
 הכחוצ אור והיה טרם יקראו ואני אענה . וא"כ איך אור שמואל
 כשינדו להם קודם הנץ החמה שאין זה שצח לצור :
ונרעד כשנדקק צמח עלמא דקשיא קיפיה לרישיה דהרי
 צמחה אור טרם יקראו ואני אענה ואיך אור אחר
 כך עוד הם מדצרים ואני אשנע . ועוד לריך לדקדק כי לכאורה
 לא שייך עניה בלתי קריאה וכן אור הכחוצ אז יקראונו ולא אענה
 וכן אז הקרא ובי יענה . ולא כן כילד אור טרם יקראו ואני אענה :

מרבא רעצם פרקח

אמנם

אפטר לומר כי כונת הכתוב הוא והיה ערס יקראו
ר"ל קודם לריך שיקראו אליו יחצרך בהפלה וז"ל
והיה ערס יקראו ואכי מענה שייך לומר ואכי מענה . ורס
האמר שהס וסלום יכחו לו עד שיחנקנוק לזה אומר עוד הם
מדברים ואכי אשמע כגון ונסיב הרוח ונסיב זיקא וכו' :

כעתה

אין ספק כי צמדה שאלם מודדס מודדן לו. וכאשר
הוא יחנהג עם הקצ"ה כן יחנהג הקצ"ה עמו .
וע"ז כיון ההנא צומי אצות עשה רלוכו כרלוכך כדי שיעשה רלוכך
כרלוכו . צטל רלוכך ופסי רלוכו כדי שיצטל רלוך אחרים ופסי
רלוכך . והוא צומס"ל צומדח האהצה על ונה שדרכו רז"ל ע"פ
והצהת אח סי אלהיך צכל לצדך צצי ילריך צילה"ט וצילה"ר צכל
נפסך וכו' . כי מדה כלדיק והוא עלמו הילה"ע להיות חצי עליו
ונתונו יותר ונפוס . ורחה ויעקב אצינו ע"ה שלא חסס על גופו
וזור על פכים קטנים . וז"ש ההנא עשה רלוכו יחצרך כרלוכך
דהיינו שלא לחוש על גופך נגד אהצתו יחצרך . ליגע אח
עלמך ולרדוף אחר הנלות ולקום צאשמורה לעקוק צחורה ואל
החוש צחונה ופסי הלילות קצרות וצחורף ופסי הלנה כדי לעשות
רלוכו יחצרך ואס אחת עושה כן גם הקצ"ה יעשה רלוכך לשמורך
ונכל רע יקמר אח נפסך וכל חולי ומחלה . כרלוכו ר"ל כנו
שאחה עושה רלוכו . ונענה יאמר האדם אחי לוקח הנודה הזאת
לגנורי שלא לחוש על גופי ואחוס על ונווי . ואס חיש עני יחן
צכיק עינו נח אהן לו נחונה ולי הכנף ולי הזסצ ושלי שלי ודי
לי שאיני פושט ידי נגזל :

לזה

אמר ההנא צטל רלוכך מפסי רלוכו ר"ל רלוכך הוא
יכה"ט צחק על ונוונו . עחה אהה צטל מדה הזאת
של יכה"ט ופסי רלוכו יחצרך דהיינו לעקוק לזקה ונלות ומעשים
עוצים כלל כוה הקרון כיק . כדי ביצטל רלוך אחרים מפסי רלוכך
והוא כמיש צגוני כתיב הלא פרוס ליעצ לרמך . וכתיב ועניי
מנודים הציא צית . זכה הלא פרוס ליעצ נפמך . לא זכה

ועניים מירודים הציא ציה שצחין אונות העולם ומוטלין צרות .
 ובהיה עוצה דכ"י צן זכאי דחזא צהלמא על צר אחתיה דהו
 ומקדי ציה וואס דינדי שקלינהו ונייה ועשינהו ללדקה פס
 גציהו שצכר דינדי וועלי יומא דכפורי אזלו ואכלו קורלא צי
 ונלכא ואקרינהו . אזל ר"י צן זכאי ונכצ מניהו שצכר דינדי
 ואמקינהו וצי אקירי וכו' . נמלא בלס לא היו נחנים אהם
 ללדקה היו לוקחים את הכל בגוים והראיה מן הטו"צ דינדי
 הנשאים . והו כונת ההכא צעל רלונך מפני רלונו דהיינו
 פהוח הפהוח את ידך ללירך מלות ווע"ע ואל הסוס על ממויך
 וכו' כמדת הילמר שאינו חס על ממון נגד הגוף . אזל אחס
 עשה זאת מפני רלונו יהי דוקא . ועי"ז אחס מרויח שיצטל
 הוא יהי רלון אחרים שכם גוים אכזרים הרולים ללכול ומוס
 של ישראל וצטל רלונם מפני רלונך כי הפך אחס וחס כל ממויך
 ורלוים הצטל ורלונך הקיים . נמלא וזה כי העושה רלונו
 יהי לעלמו הוא עושה . וח"ו המצטל רלונו יהי לעלמו הוא עושה :
א יאמר צאופן אחר צהקדים ונ"ס הנופרשים ע"פ נהון ההן
 לו וכו' . והוא כי אמרו רז"ל אל יאמר אדם אי מפטי
 לאכול צפר חזיר אי מפטי לאכול חלצ וכו' . אלל מפטי ומפטי
 אזל וזה מעשה ואצי שצשמים גזר עלי . אם כן יאמר האומר
 חף צנוות עשה מענה ואומר אי מפטי להניח הפלין להחטוף
 צלי"ת ולתת לדקה וכיוכל אזל וזה מעשה ואצי שצשמים גזר
 עלי . אל יאמר האדם כן . כי כל וזה שהאדם כוול שצר על
 שנויות אינו חלל מלד שהוא עושה אהם צרלין טוב וצשומה
 דצס והו משלו . אזל צוועשה הנויית לית ליה מגרמיה כלום
 כי מידו יהי הכל ומי הקדיוני ואצלם . וועשה ז"א נהון ההן לו
 ואל ירע לצצך ר"ל שלא מן הסכרה הוא לומר אי מפטי לעשות
 לדקה אזל וזה מעשה ואצי שצשמים גזר עלי אל תאמר כן .
 כי צגלל סדצר הזה שכוה הרלון והצנוחה יצרכך ה' אלהיך
 ואם אחס אומר כן לא נשאר לך שום לד לקבל שכר . ודוק

מרפא לעצם פרקה

וספתי יסק :

מעשה

כלע"ד שזם כיון שהנא צאומרו עשה רלונו יחצרך
 צמלות עשה כרלונוך ולא תאמר חי אפסי וכו'
 אצל מם העשה וכו' . ועל זה נתן עמס כדי שיעשה רלונוך
 כרלונו ר"ל כדי שע"י שאתה עישה הנוגיה צרלוך יתן לך סכר
 עוצ כרלונו שהוא עוצ ומציצ אמנס צמלות ל"ח עשה זאת
 חפי לונר אפסי ואפסי אצל מם העשה ואצי שצמנים גזר עלי :
ו"א צטל רלונוך מפני רלונו ר"ל שצמלונוך יסיה לאכול
 ולשתות דברים אקורים וצטל אוהס מפני רלונו שכת
 לום הקצ"ה כדי שיצטל רלוך אחרים מפני רלונוך . וזה יוצן
 צמ"ס צמנרא מ"ד גבורי כח עופי דצרו לשנווע צקול דצרו .
 בגין רב גידל תצעתיה הסיח מערוכיהח אומר לש חליש לצאי חי
 חיכא מידי לעיכל ח"ל חיכא דצר עמא . ח"ל מאן דעציד הא
 חכיל הא שגרא חנירא קס איחו ויחיצ צגוים . אמרה ליה מאי
 האי אומר לה מאן דעציד הא כפיל צהא . מיד שצקתיה ואזל לביתיה
 נוולא שהוא שאל ומחילם לאכול צקר חזיר ואחר כך ציטל רלונו .
 והסליך עלמו אל חוך שרפת החמור . וע"ז פרויה שגס המערוכא
 צמלה דעחה ורלונו ושלחה אותו לשלוס . מעתה זסו מם שרמו
 החכא צטל רלונוך כמו רב גידל שומחלה לא אומר חי אפסי לאכול
 צקר חזיר חלל כך אומר אפסי ואפסי ואחר כך ציטל רלונו מפני
 רלוך הצורא ית"ש . וגם הי בגין צעדו וציטל רלוך אחרים שהיא
 המערוכא מפני רלונו והסו שאומר החכא כדי שיצטל רלוך אחרים
 מפני רלונוך ודוק :

נמצא

וזה כי לריך האדם צכל יכולתו לעשות רלונו יחי
 צלב שלם וצנפס חפלה . וכמו שפשה רב גידל ע"ה
 שוקר נפשו לשריפת אש שלא לעבור על רלונו יחצרך . ומם
 כענה ומם כאמר אנחנו צעונותיכו כי נעוצ רלונו והשלמת
 דעתנו אנחנו עוצרים את פי הי צכל עת וצכל רגע וכל אשר
 שחא הי אהצנו אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום המוכמה .

וְאֵל יִשְׂרָאֵל אֵלֶּם לְוַדּוּר וְנֵם לָךְ כִּי כֹזֶבֶת וְנֹדֵעַ כִּכֶּם עֲשִׂיתָ
 לְדַבֵּר קִרְתָּ עַל עַם הַקְדֵּשׁ כִּי כָל הָעֹדֵה כֹּלֵם קְדוּשִׁים כֹּלֵם
 עֲשׂוּרִים וְאִין צִהֵם נִפְחָל וְנִקְסָ . גַּם אֲנִי אֲגִיד וְאֶעֱנֶה . חֲלִילָה
 לִי וּמַשְׁלוֹת יָדַי לְאַחֲזוֹ צִקְסִית וּלְכַתּוֹב עַל כַּפֵּי אֵלֶּם הַדְּבָרִים .
 כִּי אִם לְצִלְמֵי אֲנִי דוֹרֵשׁ . כִּי לִבִּי יוֹדֵעַ וְנֹרֵת נִפְסוֹ . וְכַמֵּ"שׁ
 שֶׁפִּיטָן חֲטָאֵי לוֹ יִרְחֹן צִם שִׁכְנֵי אֲזִי צִרְחוּ וְרַחֲקוּ וּגְבוּלֵי .
 וְאִם אֲוֹדֵי יֵאוֹר הָאֵלֶּם כְּהוֹב לָךְ פִּקּוּ"ל לָךְ צִדְרָךְ הַיַּחֲדִיד וְלִמֵּם
 אֵתָהּ הוֹלֵךְ צִדְרָךְ הַרְבִּים . זֶהָה אֲשִׁיב־אֲנִי מִזִּקְנִים אֲחֻצּוֹן אֲנִשִּׁי
 כִּנְסָה שֶׁגְדוּלָם אֲשֶׁר הֵמָּה תִקְנוּ סִדְרֵי הַיּוֹדֵי צִלְשׁוֹן רַבִּים אֲשֻׁנּוּ
 צִגְדֵנוּ וְכוּי וַיַּחֲדִיד הַשְׁאוֹנְרוֹ אֲוֹנֵר צִנוּסָה זֶה . אֲ"כ וְעַתָּה וְדֹאֵי
 כָל הַקִּירָח צִמְפֵי הַזֶּה יִדְיִכֵּי לִבְךָ זְכוּת וּנֹן הַשְׁנוּים יָדִין אֲחֻכֶּם
 לִבְךָ זְכוּת . עַם כָּל זֶה לִרְיָךְ כָּל אֵלֶּם לִפְשַׁפֵּשׁ צִמְעִסוּ הַיַּעֲבֹ וַיִּקַּח
 לוֹ לְמִרְאֵה וּמִ"שׁ שְׁלֹמֵה הַנּוֹלֵךְ עִי"ה שֶׁשׁ הֵנֶה שִׁנָּה הִי וְשִׁצַּע תּוֹעֲבַת
 נִפְסוֹ . עֵינַיִם רְנוּת לִשׁוֹן שֶׁקֶר וַיִּדֵּם בְּוִפְכוּת דֵּם נָקִי . לִבִּי חוֹרֵשׁ
 מִחֲשָׁבוֹת אִין רְגִלִים וְנִוְהִירוֹת לְרוֹץ לְרַעַם . יִפִּית כּוֹזִים עַד שֶׁקֶר
 וּמַשְׁלֵה מַדְרִים צִין אֲחִים כָּל אֲלוֹ שִׁנָּה הִי . וְנִי אֲחִישׁ אֲשֶׁר יִכּוֹל
 לְהַתְּפִיחַ צִכָּל אֲלוֹ כִּי מַעֲלֵם לֹא רָאוּ עֵינַיִם אֲלוֹ קוֹרוֹת צִיחוֹ
 אִם לֹא כִילֵם וּנְקֻלָּהֶם . וְלִמֵּי נִצְבֵת חֲחֵלֶה עֵינַיִם רְנוּת כִּי כָל הַאִישׁ
 אֲשֶׁר הֵלֵךְ אַחֵר עֵינָיו לֹא יִכָּלֵל מַעֲבִירוֹת וּמִיַּדֵי הַרְסוֹרָח לֹא נִפְקָא
 כִּי הוּא הַקְּרָקוֹר פִּאֵי וְכַמֵּ"שׁ הַתּוֹרָה וְלֹא הַתּוֹרוֹ אֲחֵרֵי לִצְבִכֶּם
 וְאַחֲרֵי עֵינַיִכֶם וְהֵרִי הוּא לֹא הַכְּתוֹב צְחוֹרָה . וְצִעוּה"ר נִעֲטָם
 פִּהִיָּהר הוֹאִיל וְנִעֲטָה הַרְגֵל וְכַמֵּה צִנֵי אֵלֶּם מִפְקִירִים עֵינַיִהֶם
 לְרִאוֹת צִרַע וְעִי"ז זֶה-צִּאִים לִיַּדֵי הַרְסוֹר וּנֹן הַהֲרַסוֹר צִאִים לִיַּדֵי
 עֵצִים אֲזִי לְעֵינַיִם שֶׁכֶךְ רוֹחוֹת אֲזִי לְאֵלֶּם הַעוֹמֵד לְפָנֵי הַנּוֹלְאֵךְ
 הַמִּשְׁצַר אֵת עֵינָיו אַחֵר פִּטְרִירוֹ צִקְצֵר . וְעִ"ז אֲמַר שְׁלֹנֵם הַמַּעֲבִי"ה
 עֵינֶיךָ לִכְכֹּחַ יִצְעוּ רַ"ל צִשַׁעַם שֶׁהִלְחִ"ר וּפִתָּה אֲחוֹתוֹ לְהַתְּפִיחַ
 צִנְשִׁים כִּכְרִיּוֹת וְצִמְקוּמוֹת אֲסוּרִים עַשֵׂה זֶהָה אִיפֵה צִנֵי וְהַכָּלֵל
 עֵינֶיךָ לִכְכֹּחַ יִצְעוּ רַ"ל זְכוּר חֲזָכוֹר יוֹם הַמַּוִּיָּה שֶׁעֲהִיד הַמַּלְאֵךְ
 נִבְצֵר עֵינֵי הָאֵלֶּם צִקְצֵר . וְעַפְעִפִּיךָ יִסִּירוּ כִּגְדֶךָ רַ"ל עַל יְדֵי

מרפא דעצם פרק ח

זה צעניך לכוּכח יצטו חרויח כי ועפעפיך ייטירו נגדך ולא
יוכל הילת"ר להחטיאך צונחית העין :

זאת שנית לסון סקר . ווי ווי על זה ידו כל הדווים
כי הן צעין פשהה המקפחה ואין אים סס על לב
כי ודי דצרי צו עוצר על מה סכחוצ צחורה ודצר סקר חרמק .
וצעוה"ר כל כך הורגל לשוננו כי אנו אומרים כי אי אפשר
לעולם צלתי יסוד זה הרעוע מכל לדדיו . אוי לנו ויוס הדין
כי צה אכחנו ורחיקים עלמונו מאור הסכינה . כמ"ש רז"ל ארבע
כיהות אינן נקבלין פני סכינה ואחד וזהס הוא המדצר סקר
דכה"צ דוצר סקרים לא יכון לכגד עיני . ואיככה כוכל ורחיקו
צרעה אשר ינלא אוחנו צאחרית הינוים כסנאכילין את האדם
לחם הפני"ס עם גחלי רהנוים וניי המרים המזררים . ועל זה
לריך האדם שיצין אחרית דצר וניאשיתו ויזהר בכל יכולתו לצל
יככל צלשונו . ועל זה למר שלמה המלך עליו בשלום צוגר
פיו ולשונו שונר ולכרות כפסו :

יבא הסלישי ידים שיפכות דם נקי כצד אמרו רז"ל כי זה
מדצר על הנחונם עלמו ומוליא זרע לצטלה צידיו
והוא לים כאלו טרג לח צביו צידיו וכן אמרו על סקוק שוחטי
הילדים אל הקרי שוחטי אלא קוחטי . לזאת יחד כל לצ ויהר
ונוקונו וחד עינינו מוקר דמעס ועפעפינו יזלו וניס נחנו
פשענו מרינו ומנאנו את עלמנו טנאנו את כפשוטינו איי כל
ליו כי מטאנו ונתכנו פגם ונוס בקדשי בנוים . מה נענה ומה
נאמר מה כדצר ומה נלמדק כי מטאנו על לצנו חרושה .
ועל מלחינו כחוסה . אוי לה לאותט צוסה . וזאת העדס
הג' היא צאה ונן הורה :

רביעית לצ חורס מחשבות און והוא צעונית עצירת
חונורה יען כי הלצ משכן הכשעה וצהעלותו
על לצו מחשבות זרות ורעוה וצריח את הכשמה מונו יען
אינה יכולה לדור צוקיכ עניפת חובעא . ואזי הוא כשאר לצו

צַנְפִּסוּ הַצְּהוּמִית וְסוּב אִין וַיִּי שִׁיחֹר לֹו מַה תַּעֲשֶׂה וְהוֹלֵךְ יַעֲשֶׂה
 וְהָאֵל לַאֲדָם הַמֵּאֲבָד עֲלֵנוּ צִדִּי . אִי לַאֲדָם
 הַמֵּבְחִישׁ וְהוֹרֵר כִּי לֹא עֲלָה עַל לְבוֹ מַחֲשָׁבָה זָרָה מַעֲוֹלָם . וְהָאֵל
 יַעֲנֶה לְפָנָי שׁוֹכֵן רוּמָה הוּא חוֹקֵר לְבַב בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת :

הַחֲמִישִׁי הֵיךְ רַגְלִים מוֹתֵרוֹת לְרוּץ לְרַעַת . הֵן צַעֲוֹן כִּי

כַּוְנָה מַתְּפֶה הֵיכָלֵךְ אֵת הָאֲדָם שְׂלֵלָה לְקוּם לְאוּר
 צוֹקֵר לְלַכַּת אֵל צִית הַכִּנְקָה לְהַפְלֵל . וְכֵס אֹמֵר אֲלֵי הַזֶּה
 עֲלֻנֵךְ וְשִׁמּוֹר כַּפְשֶׁךְ מֵאֵל מִן הַקְּרִירוֹת וְחִי פֶן יִקְרָאֵךְ חֶסֶן קַל
 וְהוֹרֵר וְעֵן אֲשֶׁר לֹא תוֹכֵל לְהַרְפֹּא . וְעַתָּה שְׂמַע צְקוּלִי כַּעֲשֵׂה
 לְךָ עַל לִדְךָ יוֹכִיחַ אִו שׁוֹאֲלִית וְעַרְבָה שְׂנֵהךְ עַד הַשָּׁמַיִם יֵלֵךְ עַל
 שְׂאֵרְךָ וְאִזִּי הַקּוֹס וְהַדְּרָה פָּנָי הִי צַחֲפֵלָה . וְהָאֲדָם הַעֲלוּב צְשׁוּמָעוּ
 אֹמְרִי כִי כַעֲמוּ וַיִּשְׁרוּ צַעֲיָיו חֶסֶף וַיִּמֵּד מֵאֲפִיל צַעֲלִיחוּ וַיִּמַּשֵּׁ
 חוֹשֶׁךְ שְׂלֵלָה לְרֵאוֹת צָאוּר פָּנָי כֹּל הַמּוֹרָח כֻּלְּהָא הַשְּׂוֹשׁ צַצְוֹרְהוּ
 וַיִּשְׁכַּח וַיִּרְדָּם כֹּמִי שְׂלֵלָה רֵאָה שִׁינָה צַעֲיָיו וַיִּסִּי כַּאֲשֶׁר זָרְחָה הַשָּׁמַיִם
 עֲלֵי וְכַתְּמֵלָא כֹּל הַצִּית כּוֹלוּ אֹרְחָה וְהִנֵּה אִינְיָה שְׂחָבָה גְדוּלָה
 נּוֹפֶלֶת עֲלֵי . כִּי צַרְלוּנוּ הִיִּם לְהִיּוֹת עֶסְקוֹק צַפְרָק הִיִּסֵּן עוֹד וְעַתָּה
 צִי אִו גִּי שְׁעוֹת וְעַל אֲסוּ וְעַל חוּמָה קַס וְעַל מַשְׁכָּבוֹ קַר וְחַפֵּץ
 עַד דִּלָּא יִדַע לְהַבְדִּיל בֵּין אוּר לְחוֹשֶׁךְ . וְעַם כֹּל זֶה יֵשׁ עֲדִין שְׂהִיּוֹת
 לְק"שׁ וְלַחֲפֵלָה . אֲנוּסֵי יֵלְרוּ אֲשֶׁר צַקְרָצוּ אִינְוֵי וְנִכְחוּ לְלַכַּת לְצִית
 הַחֲפֵלָה צָאוֹתוֹ פֶּרֶק עַד יַעֲזוֹר זִמּוֹן ק"שׁ צָאוֹתוֹ הַכָּבֵד וְשִׁבַּע מַעֲט
 לְנוֹעַן יִנּוּחַ דַּעֲהָךְ וְנִהַר לְשִׁחֹרֵף וַיִּי שִׁיחֹר וַיִּינִי מַחֲיָקָה . וְגַם לֹוֹס
 לְמֵלְאֲכִיד לְנוֹעַן יִצִּיחוּ אֲלֵיךְ קָרָן וְעֲלָה עֲשֵׂן לְנוֹעַן יִהִיֵּה לְךָ לְבַב
 לְדַעַת וְעִינֵיִם לְרֵאוֹת וְאֲזַנֵּיִם לְשִׁמּוּעַ אֵל הַרְכָּה וְאֵל הַחֲפֵלָה .
 וְצִחִיתוֹ פֶּרֶק מוֹזִיִּין לְפָנָיו כַּוְנָה עִינֵיִם וְדַצְרִים צַעֲלִים לְנוֹעַן
 יַחֲעַקֵּק צֶהֱם עַד יַעֲזוֹר זִמּוֹן ק"שׁ . וּפַאֲשֶׁר חֲלִיף הֵלֵךְ וַעֲזַר זִמּוֹן ק"שׁ
 צֶהֱ שַׁתְּחָא מוֹרֵז אֹתוֹ וְהוֹרֵר לוֹ לְנוֹה הֵלֵךְ לְצִית הַכִּנְקָה וְהִרִי אִין
 צֶהֱ אִישׁ רֵאָה צִיחֶךְ צִית הַפֵּלָה וְאֲצִי צִיחֶךְ וְקוֹרוֹת צִיחֶךְ מַעֲיִדִים
 כִּלְךָ כֶּהַחֲפֵלָלָה וְכַשְׂחָהּ מַחֲפֵלָל אֵל תַּעֲשׂ הַפֵּלָהךְ קִצַּע כִּי אִישׁ
 לְחַלְאִין כַּסְרָה . וְכַאֲשֶׁר גַּמַּר צַדְעָתוֹ לְלַצּוֹשׁ אֵת הַבְּגָדִים אֵת רֵאָסוֹ

מדפא לעצם פרק ח

לא יפרע להכניח את התפלין כחקן אלל כאשר יסיה האופן.
וצעודו מהשלל אחת לנעלה וזי לנעטה וצייכו תחזיקה את כל ילדי
ציתו הס המדצרים דברי הצאי והציוי תסנוענה דבר ורולת
לשאול ולפשיצ. ועודנו מהשלל קורץ צעייכו ונולל צרגליו נורה
צאלצעותיו כאלס לא יפחה פיו ועוטה רנניזוח. ולצו צל עמו
לידע מה סמוליח מפיו אט קדר זמירות או נגילת קינות עד
סגונור החפלה ונשליך הטלית מעליו כווי ספורק עול כצד נעל
לוארו. ותכף ומיד קולת ידועל פת לחס צלי נעילה וצלי המוליא
כי ראה כי אחרו פעמי מרכצותיו. ואז ידלג כאיל פסק ורגליו לא
תקרינ"ה ללכת לאט לאט כי מהר ינשר ללאת לפעלו ולעצודתו
רנאי צרונאותים לכחוש ולכחוץ ולהאציד ולהרוק את צית סצירו
לצניח ולנעווע אהלי אפדנו צקו סהו ואצני צסו. ולא יתן נכות
לכף רגלו לרדוף אחרי הסצלים וסצלי הזונן אס ננעלו לפכו
סערי סערונות וססחצולות. הוא רודף אחר רקיס ופוחזיס והוא
עומד עליהס לראש ולקלין ונקסר לסס את כל סערונות אשר
עסה ציניו רלח וגנצ וכו'. וכל ססונעים את דצרו פיהס נולל
סחוק על דצרי סצליו ואחר כך סננה יסצו צנוסצ ללים או צחזס
נין סחוק וון סעלמות סיצקות וכיולל. ואין איס שס על לצ לחשוצ
דעתו ולומר ססחיינה סעלמות האס אוחו וה"ן ולילין מדינה
של גיהנס הן אלה קלות דרכי סנועים אחר עלת ילס"ר ונכיהס
חיי עולם יעוסקין צמיחת גופס וכפסס רוחס וכסמחס. אוי
ללדס סמאצד זמנו להצל וריק. אוי ללדס ספורק מוננו עול
נלכות סמים ועול יראת סמים ונקבל עליו עול ססטי"ח צלצ
סלס וצנפס חפלה. אוי ללדס עד מחי עלל סרדס עורה וסקלס
מסנתחך. וראה צעין סמלתחך לרה נסנוחך. על כל אלה עינכ
צוכיה. ודנעתה על לחיה. לוועקת ואוונרה למה סכחחני. למה
זנחחני. למה קודר אלך אל אצי שצסנויס ואיככס איכל ורלחתי
צרעה אשר יולל אוחנו צנפסטי גיהנס. אוי ללדס סיסן צחכדונת
ילס"ר ולא יעור מנסנתו עד אשר לא יצואו ימי סרעה עד אשר לא

תחשך השמש כי היום קלך והמלאכה מרובה . ואל יצטיחך ילדך
 לומר הן עוד סיום גדול ועדין אתה רק בשנים ותזכה ותחיה עוד
 רבות בשנים . והיה באחרית הימים גדול יהיה כבוד התורה
 והמלוכה עד אשר לא חסן שינה לעיניך ותכונת לעפעפך ולילה
 ביום חשים על התורה ועל העבודה . ואני ידעתי כי הילך אשר
 צקרבך איש ימיכ"י הוא וילך לך באונור ופכ"י שיצט תקום לקנות
 חיי עולם הבא . ואני אונרתי אגלה אזנך לאמר וקרא ונלא לפי
 נעיט השנים הנעיט ונקחתו ולפי רוב השנים תדצה ונקחתו . ואם
 בן שנות צפור בילדותך כי לכך כולרת ואם לא עכסיו אינתי . אוי
 לאדם השונע לעלתו . ונלכד ברשתו . ולא יקיץ משנתו . ולמה
 לא יסיב חורפו דבר לאמר ויי עלם לשנים וראה הפנקס פתוח
 ומספר שנות חיי האדם הננעט הוא אם רב . ובעינינו ראינו
 צעוה"ר כמה אבות ירשו את צניהם . כמה בחורים נחתו בקלרות
 שנים . וכמה נחתו בחופהם ורצים שחו כוס התרעלה צונחם
 יניהם צ"מ . ורצים ויהם נפל עליהם חולי הטפה ונעשו נחיים
 צחיהם . ידיהם ולא יניסון רגליהם ולא יהלכו פה להם ולא
 ידברו . ונאחר כי האדם נעיתד לכל וקרה ופגע ולאיש אשר
 חלה לו סבר רגל וסבר יד וספתוחיו תאלמנה סיכול יוכל באותו
 פרק לקוח את ספר התורה וללמוד וללמוד מה יענה ומה יאמר .
 ודאי כי אז צלבו יקרא ונגילת קינות על כי אין צידו לתקן את
 עלמו . א"כ הרי קחית לכל אשר דבר אליך הילכה"ר . כי כ"ז לריך
 שיהן האדם ברעתו ועודנו זכהו וגבורתו יעשה לו את החיל הזה
 חיל התורה וחיל המלכות . ואיזאו גבור הכובץ את ילדו :

י"ז תקון גדול לאדם לגבור צילרו ע"י עסק התורה אשר
 היא רפואה לכל חולי ונחלה כו"ש שלמה המולך ע"ה
 ולכל צטרו מרפא . ואם איש עני הוא אשר אין לו טעת הכוסר
 לקצוע למודו כי הוא יגע כל היום כולו כדי להציא ערק לביתו .
 או אם איש עשיר הוא והוא עסוק צפרק הקוח"ר ואין לו טעות
 אפי' לאכול על כל פנים עירם ילא אדם לפטלו ולענידתו יעבוד

מרבא דעצם פרק ח

אה ה' עצודה זו הפלה צוריות צחיות ופחד וצטעחה בלז
 יען זכה לעמוד לשרת אה פני אדון כל העולמים . וישא קל
 וחומר האדם אם זכה לשרת אה אחד ומקרהי מולך צטר ודם
 כונה שוחה ווגיע לו כי זה נפל בגורלו וכל היום טב ומחפח
 כי הוא משרת אהו . ואעפ"י שיודע כי צונה נחשב הוא טפה
 קרומה גוש עפר נושל כצחמות עושה לרכיו צכל עת . ואינו
 צורגים כלל וזה נגד הועלה והכבוד . ונה לעשות על אשר
 זיכנו ה' ועלינו בגורלו כונה ראוי לנו לעוצרו ולשרתו בלז שלם
 ובכפס חפלה . והק"י הוא הסכונה צבוקר צוריות וצחזה וכן
 נולדו באלם גדול אצרהם אע"ה וישכם אצרהם צבוקר אל
 המקום אשר עמוד דם ודרשו רז"ל אין עמידה הלא הפלה . וכן
 צנקין העקידה כתיב וישכם אצרהם צבוקר וזה מורה גדל
 צריותו ומצבו לעצוד אה ה' עד שהיה נראה צעינו עקידה
 ילחק צנו יחידו כהשכונה צה"כ ועל זה נאמר צבחהם וישכם .
 והו סיון אחד לעיבד אה ה' בלז שלם וצחזה יהיה . סיון
 צ' בטרם יעמוד להפלה יזהר מאל לבל יבלבל פיו ולבבו
 ומחשבתו בצרים צטלים והצלי העולם הצל הצלים שאין צהם
 ממש . כי אם כה יעשה למה הוא דונה נעצד ונוך הנכנס לשרת
 אה הולך והוא לצוש בגדים לואים ודחי יכעס הולך עליו
 ויפליכו ועל פניו צפחי כפס . ונכ"ש אנהנו הצאים לשאל
 מואהו ולצקס ונלפניו כונה שאלות וצקסות בזו אחר זו הציצנו
 קלח לנו רבאנו וכאל . ואם ח"ו אנהנו ונצם דצרים צטלים
 אשר לא יועלו ללא לורך צחזה פנים נעמוד לפניו לשאל
 מואהו שיספיק כל לוכנו . ודאי טורפס הפלתינו על פנינו
 או לנו אהם עלינו . כי על כן הרהוי לנו כי צמקום דצרים
 צטלים ודצרי הצחי נקדמה פניו צהורם קדושה אים אים
 מוולאכהו ונלכח ה' ההלים או מנציות וזוהר הקדוש וכיאל .
 ונה טוצ ונה כעיס להרגיני עלמו נדי יום ציומו לעמוד צקד
 חק לישראל המתוקן מניש חלבים קדוש הוא סכצ הסנ"י

זְלַתֵּיהּ . מֵיַם הַיָּן בּוֹ תוֹרַת נְבִיאִים כְּתוּבִים מִשְׁנַת גְּמַרְא זֹהֵר
 הַקְדוּם . וְאַחֲרָיו לִי קַם הַרְבּוּ הַגְּדוּל מוֹפֵת הַדוֹר אֲבֵי הַתְּעוּדָה
 כְּמוֹהֵרֵי חֵידָא זְלוֹקֵי לְאֶסְרָ פֶּעַל וְעַסָּה הוֹסַפְתָּ קְדוּשָׁה יוֹסֵף
 לְחַק לִיקוּטֵי מוֹסְרָ הַמּוֹכִיכֵי אֶת הַלְּבָבוֹת וְנוֹקְרֵן לְהוֹרָה . וְהַלְכָה
 פְּסוּקָה עִם עוֹבַת חֲלָקוֹ וְנֵה נֵעִים גּוֹרְלוֹ זָכָה וְזִכָּה אֶת הַרְבֵּים :
אֲשֵׁרִי אֵלֶם הַמְקַבֵּל עֲלָיו עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּקְדוּשַׁת דְּבָרֵי
 תוֹרָה מִלֵּצ וּמִנְפֵס . וְאַחֲרֵי כֵן תַּפְלְחוּ הַחֲקֻלָּה בְּרִלּוֹן
 בְּיוֹדְעוֹ אֶת הֵי בְּתַפְלְחוּ בְּלֵצ נִסְבָּר וְנִכְכָּה וְשִׁמְחָה בְּלֵצ . וְאַחֲרֵי
 תַּפְלְחוּ יִקְבַּע עֲלֵינוּ לְדְבָרֵי תוֹרָה אֲפִילוּ שְׂעָה קְטִינָה . וְאַחֲרֵי כֵן
 יֵלֵא אֵלֶם לַפְּעֵלֹ בִּירְחָתָ הֵי עַל פְּנֵי שָׁלָל לַעֲשׂוֹת שׁוֹם עֲרֻמָּה
 וְחֻצְבוּלָה וְשָׁלָל לְהוֹרָה אֶת הַצִּירֹ בִּין בְּאוֹנְחָה וְעֻמּוֹן בִּין בְּאוֹנְחָה
 דְּבָרִים וְשָׁלָל לְהוֹלִיאַ שֵׁם שְׁמַיִם מִפִּי כָּלֵל לְבַעֲלָה . וַיֵּשֶׁא וַיַּחַן
 בְּאוֹנְכָה וַיִּצְטַח בְּשֵׁם הֵי וַיִּשְׁעֵן בְּאַלְהֵיו כִּי הוּא מוֹרִישׁ וּמַעֲסִיר
 מוֹשְׁפִיל . אֲף נוֹרוֹמֵם וְהַעוֹשֵׁר וְהַכְּבוֹד מוֹלַפְנֵי יְהִי וְהֵי לַעֲתָ עֲרַב
 בְּחֻזְרָתוֹ אִישׁ אִישׁ מוֹוֹלֵאכְחוֹ . כִּכֵּה יַעֲשֶׂה לְהַפְּלֵל הַפְּלַת וּנְחָה
 בְּמִיָּן עֲשֶׂרָה כִּי הֵן אֵל כְּבִיר לֹא יוֹאֵס וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּתַפְלְחָ עֲרֻבָת .
 וְאַחֲרֵי כֵן יַעֲרוֹךְ שׁוֹלְחָנוֹ וְהֵן קְדָם יְקָדִים סְעוּדָה לְכַשְׁמָה דְּבָרֵי
 תוֹרָה . וְנֵה עוֹבַת וְנֵה נֵעִים אֵם יַעֲשֶׂה קְבִיעוֹת בְּסַפְרֵי מוֹסְרָ
 רֵאשִׁית חֲמוּם שְׂבִי מוֹסְרָ חוֹצַת הַלְּבָבוֹת וְכִיּוֹלָל בְּכָל אֶחָד מֵאַלּוֹ
 יַעֲשֶׂה קְבִיעוֹת לֵילָה אִי וְגַם יִקְרָא לְכָל צְנִי בִּיתוֹ בְּכָל לַשּׁוֹן שֶׁהֵם
 מְצִיכִים לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וּלְמַעַן יִלְוּדוּ וִירְאוּ אֶת הֵי . וְאַם כֵּה יַעֲשֶׂה
 גַּם כֵּן אַחֲרֵי הַאֲכִילָה מֵהַ עוֹבַת חֲלָקוֹ וְכָל מֵהַ שְׂאֵכֵל יַעֲרַב לוֹ
 יְצוֹקֵם לוֹ וְעַל שׁוֹלְחָנוֹ יֵאמַר זֶה הַשׁוֹלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי הֵי . וְאַז יִצְרֹךְ
 עַל מְזוֹבְוֵי בְּחֵימָה וּפְחַד אֹהֶת בְּחֵימָה חֵימָה בְּחֵימָה לְהַצִּין כָּל הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר מוֹלִיאַ מִפִּי . וְלֹא יִסֶּה כְּזוֹרֵק אֲנִי הֵי חֵימָה מוֹשׁוֹד וְחֵימָה
 מוֹשׁוֹב בְּאִין מוֹשִׁים עַל לֵב מֵהַ שְׁמוֹלִיאַ מִפִּי לֹא יַעֲשֶׂה כֵּן כִּי אֵם
 בְּנַחַת וּבְכּוֹכָה . וְעַל יְדֵי זֶה כָּל צְנִי בִּיתוֹ לוֹוֹדִים עוֹמְנוֹ לַעֲשׂוֹת
 כְּמַעֲשֵׂהוּ . וְאַם אַחֲרֵי כֵן נַפְשׁוֹ אֹהֶת לַשְׁמוֹת צְנִי וְצְנִי בִּיהוּ
 אִיזָה לֵילָה מִן הַלֵּילוֹת יִגִּיל וַיִּשְׁמַח בְּכֵם שְׁמַחָה סַל מְלֹה . אִו

מִרְפֵּא דְעַצֵּם פֶּרֶק ח

אִיזָה צְחוּק אֲשֶׁר לֹא יֵשִׁיב צוּ שׁוֹם לֵד אִיקוֹר כֻּלָּל . וּצְחוּךְ דְצִרְיִי
לֹא יֵעֲרַב צִהֵם שׁוֹם דְצוֹר אִקוֹר כְּמוֹ כְּצִלּוֹת סִפֵּה וּלְיִלְכוּת וּכְיֹלָא .
וּאִפִּילוּ זֶה לֹא יֵאָחַר כְּדִי שִׁקְצֵל עֲלִיו עוֹל וּמְלִכוּת שׁוֹמֵם צִק"ש שֶׁעַל
הַמַּעֲטָה צְכוּכָה לְמַסּוֹר כְּשִׁמּוֹתוֹ צִפְקִדוֹן צִקְדוּשָׁה וּצְעִהֲרָה . וְעִי"ץ
יֻכַּל לְקוֹם צִאֲשׁוּרָה הַצּוֹקֵר וּצְפִרְעוֹ צְחוּרְךָ שֶׁהַלִּילוֹת אֲרוּכוֹת
מִקּוֹם יֵם צִרְאֵשׁ לִפְשָׁעִינָה שִׁינָה וּלְקוֹם צְעוּד לִילָה לְוֹנֵר חֲקוֹן
חִלּוֹת וְלִהְיֵה אֲצֵל עַל חֲרַצֵּן צִיחַ קִדְשִׁינוּ וְהַפְּאֲרָתֵנוּ וְעַל צִיטוֹל
הַעֲצוּדָה וְעַל אֲוֶרֶךְ גְּלוּתֵנוּ וּגְלוּת הַשְּׂכִינָה . וְיֹרִיד כִּנְחָל דְמוּעָה
כִּי כֵן יֵאוֹת לָנוּ לְצִכּוֹת וּלְסַפּוֹד כִּי מִפְּנֵי חַטֵּאֵינוּ גְּלִינוּ מֵאֲלֵלוֹ
וּנְחַרְחִקֵנוּ מֵעַל אֲדֻמְתֵינוּ אֲוִי לְהַם לְצִנִּים שְׂגֹלוּ מֵעַל שׁוֹלְחַן אֲצִינָה
לֹא שָׂנֵה אַחַה וְלֹא שְׂנֵחִים זֶה כְּמוֹת אֲוֶרֶךְ יִעִי"ז וְשִׁנִּים רַעִים רְצִים
וּמֵרִים אֲשֶׁר הֵינּוּ חֲרַפָּה לְשִׁכְנוֹנוּ לַעֲג וּקְלֵס לְסִבִּצוּתֵנוּ עֲצֵר
קִלִּיר כֻּלָּה קִיץ וְאֲנַחְנוּ לֹא כּוֹשְׁעֵנוּ . וְאִיךְ כְּמֵלֵךְ שִׁחִיק סִינֵנו
וּלְשִׁינֵנוּ רִנָּה . וּצְהַעֲלוֹת הַאֲדָם כֻּל זֶה עַל לְצוֹ יֵהֵן אַחַת קוֹלוֹ צְכִי
כִּי אִם הַקִּצָּה כְּצִיכּוֹל צִשְׁלָשָׁה מִשְׁמֹרֶת סְצִלִּילָה שׁוֹאֵב כְּאֲרִי וְאֲיוֹמֵר
אֲוִי לִי שֶׁהַחֲרַצְתִּי אַחַת צִיחִי וְשִׁרְפִתִּי אַחַת הִיכְלִי וְהַגְּלִיתִי אַחַת צְכִי
צִין אֲיוֹמֵת הַעֵינֵם וְכוּ' . וְאִתָּן מֵהַ כַּעֲכָה מֵוֹנֵה כְּאֲוֹר כִּי עֹוֹתֵינוּ
הַעֵרוּ כֻל אֵלֵה . וְאִחֵ"כ יִתְנַחֵם צְנַחְמוֹת הַכְּחוּצִים צְחוּרָה וּצְכִצִּי"ס
וּצְכִתִּי"צִים . וְאִחֵ"כ יַעֲשֶׂה קְצִיעוֹת אִישׁ לְפִי מֵהַלְלוּ . וְהִי יֵשִׁיב
צְכִסְלוֹ . וּצְהַגִּיעַ זְמַן הַתְּפִלָּה יִכּוֹן לְקִרְאָתָהּ הִי צְעִהֲרָתָה הַגּוֹף
וּצְעִהֲרָתָה הַנּוֹחַשְׁצוֹת מִכֻּל דְצֵר רַע וְיִרְוץ לְצִיחַ הַכִּנְקָסָה צְשִׁמְחָה .
וּצְוֹקוֹם אֲשֶׁר יֵאוֹר לְהַם כִּי רְגִלֵיהֶם לְרַע יִרְוֹלוּ יֵאוֹר לְהַם וּרְגִלֵיהֶם
רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל . וְגַם צְשִׁנְחוֹת וַיִּמִּים מִיּוֹצִים אֲשֶׁר הוּא מִוְּפִינָה מִיַּצְקִיר
יַעֲשֶׂה קְצִיעוֹת צְחוּרָה צְוֹקוֹם סְלִצוֹ חֶפֶץ . וְאִם צַעַח מִן הַעֲתִים
חֲתֵאוֹהַ כְּפִשׁוֹ לְלַכַּח לְטִייל וּלְרַעוֹת צְנָנִים לְרוּחַ הַיּוֹם אִז יִלְךְ
לְצַטַּח דְרַכּוֹ וּצְלִצֵד יִזְהַר שֶׁלֹּא תִזּוֹה מִמֶּנּוּ עוֹל יִרְאֵת שְׁמִים . וְאִם
כְּפִשׁוֹ אֲוֹתָהּ לִישַׁצ אִיזוֹ שַׁעַה שֶׁל קִירַת רוּחַ עַם קִיעַת מִרְחַמוֹתֵי
לְשִׁמּוֹחַ עֲוֹהֵם יִשַׁצ עֲוֹהֵם וְיִזְהַר מִוֹאֵל לְצֵל יִכְשַׁל צְלִשׁוֹנוֹ צִחִי עַן
הַדְּצוּרִים אִקוֹרִים . כִּי אִם אֲדִרְכָּא יִדְצֵר לְהַם דְצִרִים הַמִּוְּשָׁכִים

לצו של אדם ליראה ה' . ואם ככה יעשה צעה שהוא פנוי
 מוולאכתו ונעסקיו לקצוע עלמו ללמוד תורה עושה נחת רוח
 ליולדו גם עושה נחת רוח לנשמתו הטורה כי זה חסלה
 ורלוה . וגם יש לו פה להשיב ולומר ליום הדין הרי צעתי
 כהייתי פנוי ונעסקי הייתי רץ כלכי ללמוד תורה . ואם ח"ו
 יעשה להפך צעה שהוא פנוי ונעסקיו ונפכה לצו לצטלה דצרי
 שחוק וקלות ראש . ובפרט צוויי שחוק אשר לדנו"ס יארצו
 דנו"ס דנו"ס נגעו . כי צעוה"ר כוונת צני אדם נטבעים ציון
 עוללה צעווקי השחוק אשר לא תחאה נפסס לאכול ולשתות
 וירוב חמת השחוק . והזהר צים דוונס צעיניהם כצוצים ופרחים
 בורחים צאירא . ואין לי חפץ להאריך בפרט נעשיהם הנוכלים
 יוניהם לריק ושנותם לצטלה כי דוונס צעיניהם כאלו לזה דוקא
 צאו לעולם לאכול ולשתות ולשנות ולהעסק צוויי שחוק
 והתורה החונש ניהנה חונש גרוס צציה גכור . ואם יאמר
 האומר יש לי ר"צ זקן ויושב ציטיה צציתי וצחונותי ונפתי
 יוכל ונצוסי יתה והרי אני כצולין עם יששכר וכסס שולאכתו
 נעשית על ידי כך וולאכתי נעשית על ידו . ואין לי עוד סיוצ
 למעט צצק השחוי כדי לעסוק בתורה שהרי יששכר צאהלי .
 אף אני אומר לי האמת אחר שכל זמן שהוא עוסק צפרקמטייא
 פטור נעסק התורה ונפתי שיששכר צאהלו . אונס צטעה שהוא
 פנוי ון הפרקמטייא וני פטור ון התורה . ולמה יהן כהף קוררת
 לתורתו הקדושה ויתן מוהר ונתן לדצרים המכעיסים את פנוקס
 ואם היו עוסקים צשחוק או דצרי צטלה טעה אחת או שחיס
 יוכל אדם לומר וכי ניהנה תורה מולאכי הפרת והלא שלמה
 הנעי"ה אומר עת לשחוק וכ"ו . אונס ונה יענה האדם המאד
 כל היום להצל וריק וזכר התורה לא ישמע על פיו וע"ז צת
 קול יולדת מוסר חורב ומכרה ואונרת או להם לצריות מעלצות
 של תורה . ונה יענה האדם ליום הדין כששואלים אותו קצעת
 עתים לתורה אף ירים ראש ונה יכול להשיב . הלא יוכל לומר

מִרְפָּא לְעֵצָה פֶּרֶק ח

שִׁיחֵי קוֹצֵעַ נִהְיִים לְצַהוּק וּקְלוּת רַלֵּשׁ וְלֹא יוֹכֵלֵי לְקַצֹּעַ נִשְׁמִים
 לְתוֹרָה כִּי נִפְסְדֵי הַלִּיקָהֵי צַבֵּטָה בְּהֵיחֵי לִוְגַד הוֹרֵם וּמִלְטֵעַד
 פִּטוֹר מִן הַלִּיקָהֵי . לֹא כֵן כָּל מֵינֵי צַהוּק הֵי לִי לְמִשִּׁיז נִפְסָ .
 וְוִי וְוִי כִי צִדְצִרִים אֱלֹו יַעֲיִד עַל טַלְמוּו שֶׁהוּא פִּגּוּס וְנִפְסְו לֹא
 מִטְוֹהֵרָם . כִּי מֵאַחַר בְּאַחַר דוּד הַעֲנֹלְךָ עִ"ה עַל הוֹנְחֵינֵו הַקְדוּשָׁה
 כַּמָּה הוֹאֲרִים חֲסוּזִים הוֹרֵת הֵי הַמִּינִיָּה מִשִּׁיזָּח נִפְסָ . פִּקוּדֵי
 הֵי יִשְׂרָיִם מִשְׁמַעְהֵי לִצ וְכוּי . וְעַם כָּל זֶה הוּא מִלְטֵעַד וְדוּאָג
 בְּשַׁעַם טְלוּמֵד צַהוּרָה אֵין זֶה כִּי אִם רוּע לִצ . וְכִצֵּר הַרִצ אֱלִיָּהוּ
 הַכֵּרֵן זֵלֶה"ה צִבְכֵּרו הַצְהִיר שִׁצַּע מוֹקֵר הוֹכִיחַ צַמִּישׁוֹר עַל כָּל
 הַצְדִּירִים הַאֵלֶה וְצוּהֵק בְּפִתּוֹ הַעֲנִיֵל אֵת הַצְדֵּר לְחוּלָה הַמִּוּטֵל
 עַל עֵרֶס דוּי וּמִצִּיאִים לִפְסִיּו כָּל מֵינֵי מִטְעִמִים חֲסוּזִים הַמִּוִּצִּיאִים
 אֵת הַגּוֹף וַיֵּשׁ צֶהֶם טַעַם וַיֵּשׁ צֶהֶם רִיחַ הַמִּשְׁמַח אֵת הַלְצָצוֹת .
 וְכָל אֲשֶׁר יִרִיחַ אֱוֹתוֹ אֱוֹמֵר צִלְצוּ הַלּוֹאֵי זֶה יִהְנוּ לִי וְאֵי אֵהֵן עַל
 כֵּף אֵת עֵשְׂרָה זֶהֶצ . וְכֹאֲשֶׁר יִצִּיאוּ לִפְנֵי הַחוּלָה קַעֲרָת כִּכֵּף
 מוֹלֵאֵת אֱוֹמֵרִים לוֹ קוֹס נֹא שִׁצָּה וְאִכּוֹל צַמְמָה הַמּוֹלֵכֵל אֲשֶׁר
 יֵאֵכֵל לְצִנֵי מוֹלְכִים לֹא הַחֵקֵר כָּל צֶה לִ"ו טַעַם וְלִ"ו רִיחַ מוֹכֵל עֲלֵי
 צַמְמִיִם נִרְד וְכִרְכּוּס קִנָּה וְקִנְמוֹן עִם כָּל עֲלֵי לְצוֹנָם . וְהוּא
 אֱוֹמֵר לִכֶּם אֵין זֶה כִּי אִם נֵטֵף וְשַׁחֲלָה וְחַלְצָנָה . וְחַלִּילָה לִי אִם
 אֲטַעַם מֵאֱוֹמָם אֲצֵל זֹאת עֲשׂו לִי לְהַצִּיא אֱלֵי מִן הַחֲלִיר וּמִן
 הַצִּלְלִים וְדָגִים מוֹלְחִים . וְלֵת הַקְּבֹוֹאִים וְאֵת הַאֲצַטִּיחִים . כִּי
 צֹלָה חֲפֵלְתִי וַיַּעֲרֵצ לִי וַיִּצְבֹּק לִי . וְכַשְׁמוּעַ אֲנִשִּׁי הַצִּיָּה כֵן
 מִפְּלִירִים עִמוּ לְטַעוֹם מַעַע וּמִן הַמִּרְקָחָה הַרְאוּיָה לְהַעֲלוֹת עַל
 שׁוֹלְחַן מוֹלְכִים . וְתִרְצֵה הַפֶּלֶר שׁוֹלֵחַ יְדו אֵל הַקַּעֲרָה וְלוֹקֵחַ כֵּף
 אֵת קַעֲנָה וְכֹלֵאֵה לְהַשִּׁיזָּה אֵל פִּיָּהוּ וְצִלֵּף הַפֶּלֶרֹת צוֹלַע מַעַע
 מַעַע וְהַכֵּף מוּיִד כְּצוֹלַעוּ כֵּךְ פּוֹלְטוּ מַחֲמַת כִּי בַּס צִדְעָהוּ מַחֲחֵלֵם
 כִּי זֶה הוּא דְצֵר רַע כְּצֶה צַעִיכּוּ מֵאֵס עִ"כ הַמּוֹשֵׁל . וְהַמּוֹשֵׁל
 מוּצֵן מֵאֱלֵוֹ כִּי חוֹלֵי הַנִּפְסָ הַלֵּל הַמָּה הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת הוּא
 דוֹמֵם צְדוּמָם לְחוֹלֵי הַגּוֹף . וְכַשֵּׁם שֶׁמֵי בְּסוּא חוּלָה הַגּוֹף בְּמִים
 נֵר לְגִרְוֵק זַהוּק לְמַר אֱוֹמֵרִים לִרַע טוֹב וְלִטוֹב רַע . כֵּן הַצְדֵּר

עלמו לני שהוא חולה חולי הנפש צעוה"ר כפ"ס קלה צלחם
 לחנוש של הורה והם המתאווים כל מים רע . אוי לו ללחם
 סומעי זעלמו היוהו רבע לפני המקום וצאנה קודבא צריך
 הוא לא עזיד דיכא צלא דינא . כי צעוה"ר עיניו הרואות
 מה שלא ראו אצותיכו ואצות אצותיכו ונהוקף בגלות ולכות
 הכופות אשר אי אפשר לפורטם לחת לחת . כי הן צעון
 נהקיים צנפסכו כציא לחוננו ולפני לחמי אנהתי הצא וכיולא .
 ואיך אנהנו מהרעמים לומר כי השם כחנו מרשעה הגויס זרים
 אכזרים ויאכלו את ישראל צכל פה וכיולא . אמנם הנה קתירא
 יש להשיצ כי ידוע מ"ש התנא צמקי אצות כל המקבל עליו
 עול הורה מעצירין מווננו עול מלכות ועול דרך ארץ וכל הפורק
 מנו עול הורה כותכין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ . אם
 הן כשאנחנו צעוה"ר פורקים מעלינו עול התורה גרמנו צידינו
 להציא את הרעה הזאת הצאה עלינו ואין לנו להתרעם כי
 אם על גדל עינותינו :

וזה

אפשר רמז סתהוב לא תהעצ אדוני כי אחיך הוא . ר"ל
 לא התרעם על מלכות אדום שמכזיב עולו עלינו ולא
 שאיר לנו סריד צלתי אם גריתנו . ועד מתי לעד . הרעם
 הזאת המהנו ונרעות השם כחנו מלכות . לזה אמר לא תהעצ
 אדוני כי אין צו אשמה . כי אם אחיך הוא הגורם צונעסיו כאמור :

מעשה

אנא אחי אנא רעי נהנה ראש להכיר את צוראינו
 ולהאמין צאמונה שלימה כי מלא כל הארץ כבודו
 ואין מקום פנוי צלא סביבה וצכל מקום עיני פי לופות רעים
 ועוצים . ולמה נהיה פורקים מעלינו עול התורה לקבל עלינו
 עול ילר הרע וכשתדל צכל מואולי כחנו להגזיר שכלנו על מצענו .
 וככיר הקרוכנו ומווננו כי הרצינו ימים ושנים צאורחות עקלקלות
 נהיצות לא קלילות . וכעוצה אל ה' צכל לצנו וכגומר צדעתינו
 לעשות חסלו ורלונו כרלונו המיד ולא נשוב עוד לכקלם כל
 הימים . ורחוי לפעלות על לצנו כי היום שאין לנו לא מקדש

מִשְׁאֵל עֵצִים פֶּרֶק ח

ולא קרצן ולא כהן גדול שיכפר צעדינו חלל עסק החורה היא
צמקום הקרצנות כוונתם זהם החורה לעולם ולמונחה וכו'. ונני
פאיש אשר יוכל לוונר כי אם היה ציה הנוקדש קיים לא היה
צו לד חיוצ קרצן הם כי לא להזכיר. כי על כן הנה צעה"ם
נחשלקם צהונתינו הקדושה והטהורה זכה וציה אשר אין ערוך
חליט וכל חפלים לא יבון צה. ויהא חסוב לפניו יחצרך
עקקנו צהורה כאלו הקרצנו כל הקרצנות כולם. וגם חלחנו
ע"י עיבקינו צחורה הוא סיצה להשרחת שכינה למועם. כוונ"ם
צווקי חציה שאפי" יחיד העוקק צחורה זוכה לזה שנאי בכל
הנוקים אשר הזכיר חה שוני חצא חליך וצרכהך. ועל ידי
השרחת שכינה ונהצטלים כל גזרות קשות ורעות מעלינו.
וחלחנו ונהצרכים צרצ צרכות כשנים הטובות לצרכה ועל כל
הגוים הפול עליהם חיונה ופחד. וחי נשמים יפר עליהם
ויקלקל ונחציהם ויצטל רלוונס מפני רלוונס. וכונ"ם ההנח
עשה רלוונס כרלוונך כדי שיעשה רלוונך כרלוונו צטל רלוונך מפני
רלוונו כדי שיצטל רלוונ חחמים מפני רלוונך :

והויז

מן האופנים האמורים צחלק הפרק כלע"ד צחובן
חחר צהקדים ונ"ם הרצ צינה לעתים ז"ל על כקוק
וולח שפהיך הצמור ועשית כאשר נדרח לפי חלסיך נדצה אשר
דצרת צפ"ך. והחואה יחאה שהוא כפול ומכיפל. ופירש הרצ
ז"ל כי צכל הקרצנות אין חפץ להי כי אם צקרצן נדצה. כי
באר הקרצנות הם צאים על חטא. חמונס קרצן נדצה זהו
רלוונ כי מנוצ לצ האדם היא צאה צלי שום חונק. חמונס
חינו דוונה טעה העשיה כשעת הנדצה כי צשעה הנדצה וני
פכר חו וצודחי כי מנוצ לצו ורלוונו נדצ. חצל צשעה העשיה
יהכן כי חזר צו חצל ונה יעשה ככבר ילא ופיו וחמירה לגבות
וכו'. חצל אם ישיה עלונו טעה העשיה כשעה הנדצה ונה
עוב ונה נעם. וחי חולח שפהיך הצמור ועשית כאשר נדרח
ר"ל יהיה חונטה כמו טעה הנדר שיה צלי חונק כלל. וחמונר

פִּתְעָם אֲשֶׁר דָּבַרְתָּ צִפִּיךָ רַ"ל שֶׁמִּי לֹא יֵהיֶה הַקְּרִיבָן מִפְּנֵי כִי דָבַרְתָּ
צִפִּיךָ וּכְבֵד חֲזַרְתָּ צַד אֲצִל מִי תוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כִּי הַדָּבָר יֵלֵךְ
וּמִיךָ . לֹא יַעֲשֶׂה כֵן כִּי אִם צִשְׁעַת הַהַקְּרִיבָה יֵהיֶה כִשְׁעַת הַסֹּדֶר .
אֲלוֹ דָּבָרֵי הַרֵב ז"ל וְשִׁי :

וּעִפִּיז כִּנְעִי"ד וּמִי שֶׁ הַחֲנֹחַ עָשָׂה לְלוֹבֵד רַ"ל לְלוֹבוֹ יַחֲזִיק
שֶׁמִּנְהוּ קְרִיבָן כְּדָבָר עָשָׂה לוֹתוֹ צִשְׁעַת וּמַעֲשֵׂה כְּלוֹמֵךְ
רַ"ל כְּמוֹ הַשְּׁעָם שֶׁעָלָה בְּרִלּוֹךְ . כְּדֵי שִׁיעֲשֶׂה לְלוֹכֵךְ בְּרִלּוֹבוֹ רַ"ל
אִם הַקְּרִיבָה גִזַר עֲלֶיךָ טוֹבָה וּמִי גִרַם אֵיזֶה חֲטָא שֶׁלֹּא לָצַח
לוֹתוֹ טוֹבָה עֲלֶיךָ . אִם כֵּה תַעֲשֶׂה אַחַשׁ שֶׁלֹּא לִשְׂכוֹת גַּם הִי
לֹא יִשְׁנֶה . וְזִ"א כְּדֵי שִׁיעֲשֶׂה לְלוֹכֵךְ בְּרִלּוֹבוֹ רַ"ל כְּמוֹ צִשְׁעַת שֶׁעָלָה
בְּרִלּוֹבוֹ . וְלֹא יִגְרוֹם הַחֲטָא לַעֲכָז אֶת הַטוֹבָה מִעֲלֶיךָ :

וְעוֹד אֲמַר צִמֵּל לְלוֹכֵךְ מִפְּנֵי רִלּוֹבוֹ כְּדֵי שִׁיִּצְטַל לְלוֹן אַחֲרָיִם
וּמִפְּנֵי רִלּוֹכֵךְ . וְפֹה כִי הִילַחֲמִי יִכּוֹל לַפְהוֹת אֶת הַבְּאֵדִים
שִׁיחֲטֹא כְּדֵי שִׁיקְרִיב הַקְּרִיבָנוֹת כִּי זֶהוּ רִלּוֹבוֹ יְתִי . אֲמוֹנֵס שֶׁקֶר
עָשָׂה כִי אֲדִרְצָה הַפְּלוֹ וּרְלוֹבוֹ יְתִי שֶׁלֹּא יִחֲטֹא הַבְּאֵדִים וְלֹא יִלְעִיךְ
לְהַבִּיא קְרִיבָן . וְכֵן הַדָּבָר עֲלָמוֹ כִי מַפְתַּח הִילַחֲמִי אֶת הַבְּאֵדִים
שִׁיחֲטֹא כְּדֵי שִׁיעֲשֶׂה תַסְבּוּבָה וִיקִיִם וּנְלוֹת וְשִׁבַח עַד הִי . וְעִי"ז
אֲמַר הַחֲנֹחַ צִמֵּל לְלוֹכֵךְ שֶׁהוּא עֲלֵה יִלְחִי"ר שֶׁחֲשַׁמְטָא בְּאוֹמֵרְךָ כִי
וּמִי שֶׁאֲחַח הַטוֹבָה הוּא מִפְּנֵי רִלּוֹבוֹ יְתִי לְהַקְרִיב קְרִיבָן אִו לַעֲשׂוֹת
הַטְּבוּבָה . וְזִ"א צִמֵּל לְלוֹכֵךְ זֶה בְּאוֹמֵרְךָ שֶׁהִיא מִפְּנֵי רִלּוֹבוֹ . כִּי
אִין זֶה רִלּוֹן הַבְּוֹרָה . כְּדֵי שִׁיִּצְטַל לְלוֹן אַחֲרָיִם וּמִפְּנֵי רִלּוֹכֵךְ :

וּנְקִדִים וּמִי שֶׁכָּתַב הַרֵב מִדְּרַשׁ שְׂמוֹחַל ז"ל עִמִּי"שׁ הַחֲנֹחַ
בְּמַסְכַּת אֲצוֹת אֵל תְּרַלָּה אֶת הַצִּירִךְ צִשְׁעַת כַּעֲסוֹ .
וְהוּא כִי לַפְעָמַיִם כְּשִׁיגְבִיר הַכַּעֲס עַל הַבְּאֵדִים מְרִיב הַחֲמוּסָה שֶׁצִּנְעָה
בּוֹ אֲמוֹר לוֹ יֵשׁ חֲרָב צִדִּי כִי עָתָה הַרְבֵּיתִי אֶת עֲלֹמִי . וּמִי יִחַן
וְהִיָּה אֲלֵי יֵצֵא אִישׁ כְּאֲמוֹן וְאוֹסֵב אֹתוֹי לַתַּחַת חֲרָב צִדִּי לְהַרְגוֹ
אֶת עֲלֹמִי . וְלִזִּ"א הַחֲנֹחַ אֵל תְּרַלָּה אֶת הַצִּירִךְ צִשְׁעַת כַּעֲסוֹ .
רַ"ל אַחַשׁ הַשְּׂוֹאֵעַ דְּבָרֵי הַכּוֹעֵס לֹא הַנּוֹלֵחַ לְלוֹבוֹ בְּזֶה כִי אִם
הַמְּסוּבָב בְּזֶה שִׁיחַח וּנְרָחֵה לוֹ אֲסִבָּה לֹא זוֹ דַּכְךָ אֲסִבָּה . כִּי עוֹד

מרפא רעצם פרק ט

מעט כסוך חמתו יחזיק לו טובה על שלא עשה רליונו . אונס
אם צטעה הכעס יוסב לפכיו איש סוכא לו ומצקס רעתו וצארתו
פרק אונר נוי יזן לי חרב ואחסוך את ראשי ניד זה האיש הסוכא
ומלא חפלו ורליונו . ומתכלל עלמו צאונרו כי לעשות רליונו נהכון :
וא"א צטל רליוך נפסי רליונו כמ"ש לעיל וצודה שאלם
נודד צה מודדין ארתו . וז"א כדי שיצטל רליון אחרים
המצקסיי את נפשך . ומתכללים ואונרים שהוא מפסי רליוך ודוק :
כי על כן האיש הירא את ה' יסיס צלצו צכל עח וצכל רגע
כי צכל מעשה אשר הוא עושה משגיחין עליו ון השמים
צעינא סקיתא . וצכל דבור אשר יוליא נפיו ידע צאמת כי סוונע
ה"ן לו מאת המלך מה"ע הקצ"ה ואין שכחה ונלפכיו יחצרך
כמ"ש הסוכא דע ונה למעלה ונוך עין רואה ואוזן שומעת וכל
מעשיך צקפסר נכתבים . על זאת נחפלה אל אציו סצטעמיס
למען יטע צלצבו אהצת הורחתו ונעשה רליונו צלצ סלם וצנפס
הפלה תמיד כל סיונים אמן כיר"א :

פרק טרנה

דוד המלך ע"ה אמר רננו לדיקים צתי
ליטרים נארה תהלה . כיון לונר צו"ש
צנד"ר סקודס צריאת העולם סיה עולה קילוסו יחצרך ון
סוים סנא' נסאו נסרוס קולס וכוי ונה סיו אונרים אליך צגרוס
ה' . כיון סרחה סקצ"ה כן צרה את עולמו כדי סיעלה קילוסו
ון האדם . ועל כן נהן סקצ"ה צאדם דעת וצכל עוז וכח
סדצור ונענה לסון וסכין לו את כל סכלים האלה כדי שלא
יעכצ צו סוס דצר להודות לה' ולומר לסמו עליין . ועל כן דוד
המלך ע"ה הוא סיה נעים זמירות ישראל וצחר לו זה סדרך
תמיד ומסיר ארתו תמיד צאו לכו כרננה לה' כריעה לליר
ישענו . נקדמה סכיו צתודס צזמירות כריעה לו . כי ידע צחכמתו
כי זה סדרך צחר לו ה' . וכן הקנו אכסי כנסיג צצרכה הצאה
אשר הזמירות אל סהודאות אדון סנפלחות צורה כל סנשמות
צבון כל סמעסיס סצומר צסירי זמרה . אמנס כמס לריך סו"סר

האדם להיות זך ונקי בנשאו ובמחשבותיו עתה כדו שיהיו
 שירותיו וזמירותיו רלוים לפני ה' וקודם . ולא כל הכולה ליעול יצא
 ויעול . כי אם ח"ו יצא עטוף ומורס מרוע ועללים והפס
 שאקרא אותה בדברים אקורים אך יפחה פיו להלל לה' . ולא
 יצום ולא יכלם כי ודאי עירפן לו שירתו על פניו ועליו כאמר
 ולכסו אמר אליהם מה נך לקפח חקי ותשא צריחי עלי פיד .
 כי על כן כמה לריך זמירות רב לשונות פיו ולקומו שלא יעוואנס
 ויקדם אותה בדברי קדושה ובכן יצא אל הנוגד לשורר לפניו
 ויערב לפני הנוקם זמירותו . וז"ל דוד המנ"י כננו לדיקים
 צהי לישרים כאזה תהלה :

והן

צוה"ר גלה יקרנו ומוטל כבוד מצית חיינו . ובזמן
 שגיה צית הנוקד קיים כוזה פיתה שמחה רבה לפניו
 יתי בקול הלוי שזיו ונאורם על הדוכן בכל כלי סיר וזקול
 נעים . והנה צוה"ה אין שמחה לפני הנוקם מפני ציטול השיר
 והשיקר חקר . כי על כן אשרי האיש אשר חננו ה' בקול ערב
 ונכבד את ה' ונחמו ונצחונו לשם שמים צלתי שום פניה זרה
 כדי לתת נחת רוח לפני יולד הכל יחברך שמו . והנה מאל יומר
 ויחמר לריך הש"ץ לכבד את ה' צל"ה וציראם ושנחה כלב .
 וכס"ך לעבוד לפני התיבה ילבש חרדה וירמה צעיקו כונו שעומד
 לפני הנוגד לשאלו ונאחו חזה בקשה . כילל הוא עומד לפניו
 ציראם ושחד וכל עלנותיו יאחזונו רעד וחלילה . והו לפני מלך
 צ"ו טפה קריתם : ומה לעשות הש"ץ שבא להספיל צעדו וצעד
 על עם הקהל לפני מלך מלכי המלכים הקצ"ה ולשאלו מוננו כונו
 שאנות צו חתר זו כונו לריך שילבש חרדה . ועוד לריך שיהיו
 צו כל חלו המדות השחוצות ובנעדם לא ירים אים את ידו ואת
 רגלו לעבוד לפני התיבה להוליא את הרצים ידי הוצפן ושו הס:
 יקנה מדת ענוה מלב ומנפש . וגל לפניו ובקרב יסים
 ארצו כי יתי כתיב הופעת ה' כל גבה לב ואם כן עליו
 כאמר גם תפלתו תועבם . ואך יעמוד לפני ה' גוף כונו הנקרא

מִרְפָּא רַעְצִים פֶּרֶק ט

חֻמְצָה לְהַפְלִיל אֵל ה' צַעַד כָּל הַקָּהֶל הַהַפְלִיָּה בְּזֶמֶן יַעֲלֶה וְיִרְאֶה
 אֵל הַקָּדֵשׁ פְּנִימָה אִוִי וְאִזְבוּי כִּי מִשְׁלִיכִין אֹתָהּ סָרְחָק וְאֵל
 וּמְחַנְתָּה שְׂכִיפָה וְאִוִי לְלִצְבוֹר הַעֲבִיִּים וְהַלְצִיּוֹתִים שְׁפֹעֵקִין וְאִיִּן נַעֲבִין
 וְצוֹפֵר הַקָּדוֹשׁ הַצִּיָּא מִשְׁלַל נִפְלֵא עַל זֶה עַשׂ"ב . וְצִוּוּהוּ"ר הֵן
 יָצִים עִתָּה עִם הַאֲרֹץ כִּוְּהַ חֲזִים צַמְעִים שְׁעוֹזְרִים לַפְּנֵי הַחִיצָה
 לְבִצְמִים וְעֵיל הַבְּאֹרֹת וְהוֹלְכִים צְקוּמָה זְקוּפָה כְּאֵלוֹ כָּל הַעוֹלָם
 כּוֹלוֹ כְּדֹאֵי הוּא לְהַסּ וְאִין לְנַעֲלָה וְהַסּוֹכֵל זֶה הוּא מִפְּנֵי צ' קִיצוֹת
 אִי מִפְּנֵי כִי יֵשׁ לוֹ קוֹל עֵרֶב וְיודֵעַ צְבוּצ מַעַם הַחֻמְצָה . וְיַחַד
 הַהֲקִיעָה . צ' כִּי אִפְּיֵלוֹ אִין קוֹלוֹ עֵרֶב אֲמַנְס יַחַן צְקִילוֹ קוֹל רַעַשׁ
 גְּדוֹל הַמַּרְגִּיז אֲרֵץ מִמְקוּמָהּ וְעַל אִי מִצִּי קִיצוֹת אֵלוֹ הוֹשֵׁב צְדָעָהוּ
 כִּי כָּל הַעוֹלָם כּוֹלוֹ לֹא נִצְרָא אֵלָּא צְבִילוֹ . אִוִי לוֹ כִּי צַעוּהוּ"ר
 גּוֹרֵם צְמִיקוֹס הַסְּרָחַת שְׂכִינָה פִּילוֹק שְׂכִינָה כְּמִ"שׁ רִז"ל עַל צַעַל
 גְּאוֹס אִין אִוִי וְהוּא יִכּוֹלִין לְדוֹר צַעוֹלָם . וְגַם אֲנַנְרוֹ עַל הַהוֹלֵךְ
 צְקוּמָה זְקוּפָה כְּאֵלוֹ דוֹחַק דְּגִלֵי הַשְּׂכִינָה . וְאִם זֶה כְּאֲנַנְרֵי עַל כָּל
 אֲדָם מִיִּשְׂרָאֵל מִכָּל שָׁכֵן וְק"ו עַל מִי . שְׁהוּא שְׂלִיחַ לְצוֹר הַמְּוֹלִלֵי אֲחַ
 פְּרִצִים יְדֵי חוֹצְחָן כְּוֹה לְרִיךְ שִׁישִׁים עֵינֵי וְנִכְהָ רוּחַ וְעַל יְדֵי זֶה
 הַהֲקַצֵּל לְלוֹחֵה וְצַעוּתִים צְרָלוֹן וְצַרְחָמִים . וְכַמִּי"שׁ צְבִמְרָא דֵּהַעֲבִיִּת
 רְצִי עֲקִיצָא עֲלֵה לַפְּנֵי הַחִיצָה וְהַכֶּף כְּנִעָה מִפְּנֵי שְׁהִים שְׁפַל צְרֵךְ
 וּמַעֲבִיר עַל מְדוּתֵי :

ב' יִזְהַר וְאֵל לְהִיּוֹת דְּצוֹרוֹ צְנַחַת עִם כָּל אֲדָם וְאִפְּי לַפְּנֵי מִי
 שְׁהוּא קַטָּן מִוֹנְכוֹ כְּדֵי שִׁישִׁים מְרוֹלָה לְכָל עִם הַקָּהֶל . וְגַם
 כָּל הַקָּהֶל יִכְבְּדוּ אֹתוֹ וְכַמִּי"שׁ לְעַמּוֹ מַעֲרֹב עִם כָּל הַקָּהֶל וְיִוְלִיֵּא
 אֲחַ הַרְצִים יְדֵי חוֹצְחָן צְמַמָּה וְצַעוּצ לְצַב . וְאִם ח"ו אִם אִין דְּצוֹרוֹ
 צְנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת וְדֹאֵי אִוִי מְרוֹלָה לְקָהֶל וְאִין יוֹלִיֵּא אֲחַ הַרְצִים
 יְדֵי חוֹצְחָן מֵאַחַר שְׁהוּא גַם כֵּן לְצוֹ מְקַפְּו עִם רִאֲוִין וְשַׁמְעוֹן
 שְׁהַחֲרִיזוּ כַּגְּדוֹ . יְהוּ הַמְּדָה לְרִיךְ שִׁיקָדִים לַפְּנֵי מִי :

ג' לְרִיךְ שִׁישִׁים עֵינֵי יִפְּה וְלַעוֹלָם יִהְיֶה שְׂמַח צְחִלְקוֹ וְלֹא יַחַן
 עֵינֵי צְמַמּוֹן וְלֹא יִהְיֶה לֵר עֵין כִּי רוּב הַכַּעֲס וְהַקְּטָפָה כְּוֹה
 צְאִים מִחַמַּח מַעֲדָה מִמּוֹן . וְאִם יִהְיֶהג עֲלָמּוֹ מְוִיד צַעֲוִין יִפְּה לֹא

ימים צינו וצין העם שום ריב וקטטה. וגם עצולתו יסיה בשנותה
 ובלב טווב וגם יסיה עצולתו לשם שמים בלתי שום פנים זרה.
 ואם ח"ו כוהן שיכיו צנוותן וזה יצא לעצולתו והפלתו להשמייע
 קולו בצניעותו ותכונותיו כדי שיערצ לשם והיה יהן צכיס פינו
 לעען יחלצו העם מנה אחת אפים. ומה יצא כי לאיש הנהלדצ
 ביתר קאת יעלה אותו ועלה ועלה ולאיש המלומס יוריד אותו
 מנה ועם וזכ"ש למי שאינו נהלדצ כלל וזכ"ש לעניים ואצוים
 אשר אין צו הקוס ליקם ויהם אפילו פרוטה קטנה ודאי כי אינו
 מבגיד להם כלל. אוי לו לאיש כזה כי אין עצולתו והפלתו
 לשמים חלל לכסף ולזהב אוי לו על שצרו ואיך יקדם פניו יחצרך
 ואיך יקובל הפלתו. כי על כן לריך שיהא טונה בחלקו ויקנה נדה
 וסתרות להיות עיני יפה ומה יצא להיות צו נדה :

ד' יהיו שוים צעיניו יחד עשיר ואציון. וכסם קטוא מכדצ
 העשיר על כבוד עשרו כן יכדצ את העניים על היותם
 חצוים לפני הקב"ה. וח"ו לא יהא זה ישפילוה ירים. כי אם
 כה יעשה היאך תקובל הפלתו ונאחר כי הוא טנא את אשר אהב
 ה' קטוא אוהב את העניים. וכן אנו רז"ל צא וראה כמה חבצ
 הקב"ה את העניים שהרי על משה רבינו ע"ה נאמר חפלה למשה
 וצא הלמון עלונו נאמר חפלה לעמי. א"כ לריך הס"ך להטות
 כולם כאחד :

ד' לריך שיהיה צו נדה השונה ולעולם יסיה טונה שהרי
 על כל אדם וישראל נאמר עזרו את ה' בשמחה. עכ"ש
 פס"ך שלריך יותר ויותר שיהיה טונה ויודע לאל יחצרך טוכפו
 לכדצ ולקטוף את אליהם ואלם בגרונו וצטיה שפתותיו ונועם
 זמירותו. ובלדצ שיהא לש"ש ולא יהיה ח"ו כדי שיטצחותו
 צני אדם כי העושה זה עליו נאמר ח"ו נחנה עלי בקולס וכוי
 וכנלל שאין חבלתו לפי חלל לצני אדם ח"ו. ועל כן יאמר וישמר
 מאד שכל מעשיו יהיו לשם שמים ופי יעבדו וטעו קדשו והפלתו
 תקובל ברחמים וזרלון :

כרובא לרצם פרק ט

ף לריך ציהיה רחוק ואלד ונודח הנעם כי היא נדה גרועה
 ונחלוקה ואלד ציעיני ה' וציעיני האדם עד צחמורו כז"ל כל
 הכועס כחלו שווד ע"ז וזכו לכל אדם . כ"ס וק"י הכלים לצור
 המוליא את הרצים ידי חובתן א"ס י"ג צו נדה רעה זאת איך יעזור
 לפני התיצה להסתכל אל ה' צעד כל הקהל אחר שבכעכו נדווח
 לעווד ע"ז וכ"ל יקוצל הפלהו ומ"ו קורו עונא יקראו לו ולכלצין
 אחוסר רח"ל . כי על כן לריך שיהרחק ואלד ונודח זו ויהדצק
 צוודה הקבלות כי היא נדה חשובה אשר אין ערוך אליה .
 וילמוד ונודה הקצ"ה כי כמה הוא קוצל ומעשינו הרעים
 והנוקולקלים . וא"ס ה"ח דן אוחנו כמעשינו הקף כמעט אנדנו
 כולנו אנדנו צ"ו אונס הוא קוצל את נכשינו ומחריך אפיה על
 שנקצו א"ו בחסובה עליהם . ונחמו נקח גם אנחנו ללכת בדרכיו :
ף נדה זו היא העולף על כולן . והוא כי לריך שידקק היעצ
 בכל עת שמוליא ומ"ו צין ונדגש ורפס וכן ההתקופה שיעצם
 כראוי . ולא יענב התיצות כמו הסומים עם הכללים ה"ו וכן
 משצולת לכצולת . וכן לריך שיצין את כל ההפלה כדי שיכוון את
 שמוליא נפיו . וא"ס אינו יודע עת שמוליא נפיו ופ"י המולה לנוד
 יעלה ויצל לפני התיצה ולנוד הקצל עליו עול הלצור :

ובעודה

כמות פקחה הנקפחה לנודת חזכים עוני הארץ
 שאינם יודעים פ"י המלות ומפני שיש להם נחת
 ירוח צקול הנרצ שיש לו וצריגון שהוא צקי צהג"ג שיעושים
 בקדיש וקדושה . והיה שיעקר נשליכים אותם אחרי גוים ונחלא
 שיעושים נחת רוח לעלמם . ויעקר ההפלה שהוא לעשות נחת
 רוח לה' אינם משגיחים . או לנו ואיך נעמוד לפניו לשאלו נחמו
 כגם שאלות צזו אחר זו . והקדקור אשר ציכינו לצין המקום אין
 צו ידעה לפייק ולרליח את אצינו שצשמים וכי יכול למולא הן
 ציעיני ה' צחמורו ציכס הג"ג ש"אני עושה לפניך אדרצא הדעת
 כותן כי צהג"ג הצעור א"ס ה"ו . אונס יש נחת רוח לפניו יחברך
 בשוא שלם צכל צדעה וצחמורו וציגאלת הפ"ה וכקיר וכוננס

כֹּהֵם וַיֵּאָמֶר . אֲבָל אִם הוּא רִיק מִכֵּל עוֹב וְאִין צו אֲלֵף הַכִּיבּוֹד
 וְהַקִּיל הוּא דוֹמֵם לְהֵם זֶה־צַדִּיק מְזִיר . כִּי עַיִב יִזְכֵּר מֵאֵל
 לַהֲסַדְלָל צָבֵל עוֹב וְהַסְלֹמֹמֹה לְלִמּוּד וּכְלֵל חֵדֶם וְלֹא יֵהֵא צִיִּבֵן צִחִיָּה
 עוֹלָם בְּחִינֵי יוֹדֵעַ בְּרוּכָה לְסַחֵל מְזִי שֶׁהוּא צָקִי . וְאִנִּי מַעֲיָד עַל
 עֲלָמֵי מִכֵּל עַם בְּאִנִּי בְּיוֹנֵעַ קִדֵּר הַסְּלֵם מֵאֵלֶם הַסּוֹב וְצָקִי אִנִּי נִשְׁמֵם
 כֵּל דְּמִי לְבָמוֹעַ וּמִמּוֹ וְלִסְרֵגִישׁ צַעֲלָמֵי אִם יֵשׁ צִי חִיזָה מְמוּת כְּדִי
 לְהַקְנוֹ . וְכֵן כֹּהֵם לְכֵל חֵדֶם וְצַמְרֵט לְשִׁיץ הִי עוֹל הַלְּצוֹר עֲלִיו . וְאִם
 יָכוֹל לְלִמּוּד וְלִבְצִין יַעֲזוֹר לְפָנֵי הַחִיזָה . וְאִם לֹא מוֹעֵצַ שְׁלֵל יַעֲזוֹר
 וְלֹא יַעֲנֵשׁ הַלְּצוֹר צַעֲזוֹרוֹ :

עוֹד

רַעַם הוֹלֵם כִּי לְפַעֲמִים הַלְּצוֹר וּנְצַקְשִׁים לְמוֹתָ שִׁיץ
 הַגּוֹן וְרֵאִוִי וְכִבֵּר הוּם יוֹלָא כְּצַעֲלַ מוֹב וּבְצַמְרוֹ צִדּוֹ
 בְּעַר חִזְקָה צִיחַ וְהוֹן כְּחֵלֶה אֲצוּה . וְאִם הוּא צָקִי צָבֵל הַסְּלִימוֹת
 מֵהַ עוֹב וּוֹה נַעִים אֲמוֹסֵם אִם הוּא רִיק מִכֵּל עוֹב מֵה יוֹעִיל לוֹ
 הַסְּזָקָה . וְצַעֲזִיר אִין וּנְרִיִּשׁ מֵהַ זֶהוּ הַעֵיָקֵר כִּי הַסְּפִלוֹת הֵם
 צַמְקוֹס קְרַצְנוֹת וְכַשִּׁיץ הוּא צַמְקוֹס הַכֵּחַן הַמְּקַרִּיב . וְכַשִּׁם
 שֶׁהַכֵּחַן לְרִיךְ שִׁיחֵם נָקִי וּמוֹס לֹא יֵהֵם צו כֵּן כַּשִּׁיץ לְרִיךְ שִׁיחֵה
 שְׁלֵם צִלִּי מוֹס . וְכִילָד יַעֲזוֹר לְפָנֵי הַחִיזָה אִישׁ בְּרוּגֵם וּפְהִי כֵל
 מוֹס צו . וּמוֹעֵצַ לְלְצוֹר שִׁיחֵמו לוֹ הַכַּפְתָּהוּ וְצֵל יֵהֵם לְפָנֵי
 הַחִיזָה וַיַּעֲמוֹד אֲחֵר הַפְּתִיו אִישׁ הֵם וַיַּעֲזֵר יֵהֵם אֲלֵהִים וְקַר מַרְעַ
 מְמוּלָא מִכֵּל מוֹדֹת עוֹבֹת וְעַל יָדוֹ יִזְכֵּר הַלְּצוֹר צְרוּב כֵּל עוֹב :
דִּי כֹּהֵם לְרִיךְ הַשִּׁיץ לְסַאֲוֹר עִיו וְלַשּׁוֹנוֹ שְׁלֵל יַעֲנַפְתָּ צַעֲוֹס
 לְצוֹר אֲסוֹר כֵּלֵל וַיַּפְרַט שְׁלֵל יִרְגִיל עֲלָמוֹ לְסִיר טִירֵי עֲגֻזִים
 וְצַרִּי הַשֶּׁק וּנְצִלוֹת הַפֶּס וְכִיּוֹלָא . כִּי אִיךְ יַעֲמוֹד פֶּה דוֹצֵר נְצִלָּם
 לְהַסְּלֵל חֵל הַיּוֹלָא יָבוֹשׁ וְלֹא יִכְלֵם . וַיִּלְעוּד קֵל וְמוֹמֵר מֵהַסְּקִיִּם
 הַיּוֹשְׁעִים הַאֲשׁוּנָה צַמְלִיכוֹת רֵאִוִי מְזִי הַמַּלְךְ הַשִּׁיּוֹלָאִים לְעִיִּל
 צַמְחֻצוֹת קָרִים וַיֵּשׁ לְהֵם לְרִיךְ לְצַר עַם אֲחִיזָה אֲלֵם אֲפִילוֹ וּן
 הַסְּדִיּוֹמוֹת וְדָצַר עִיוֹ בְּכַצוֹד גְּדוֹל וּבְדִרְךְ אֲרֵן כְּמוֹ מוֹדָצַר עַם
 הַמַּלְךְ וְהַטְּעֵם כְּמִי שִׁיחֵה רִגִיל צָקִי עֲזוּדָה הַדִּיבּוֹר עַם הַמַּלְךְ .
 וְאִם מוֹדָצַר צָקוֹרִי וְצַעֲזוֹת מֵלַח עַם כֵּל אֲלֵם מְנַפְחָד שְׁמַח יֵלֵא

מרתא רעצם פרק י

נפיו לפני המלך דבר שאינו נחוק ונחמייב ראשי לנולך ולא זם
כזמר האדם לפני מלך צמר ודס טפה קרוחה . ונס לעטוח לפני
מלך נחמייב הקצ"ה וכנס זהירות לריך לזמר לפיות פיו ופכחיו
נקיים ווכל דבר רע וזזה הצומע הפלה והפלי כל הלצור צלון
וצרחוים . הרי חי מדות סלריך הס"ץ לזמר צהם וצקילור טצכל
המדות טובות לריך שיזמר צהם . וגם כל אדם טיש לו נוח צקדקרו
יציע ויראה ויצחין צין טוב לרע . ויקהכל סיט צשירים אשר הקנו
הקדמוים מיוקדים על אדני פז . וכל דצריכה ונחוקים וודצט
ונופח לופים . ולמה ימנע טוב נפיו ויצמר לו דצרים צמלים
ונחוקים . כי על כן ישים האדם דעתו לעשות לזכרו ימי ולהת
לו כהת רוח . וסי נשנים יקרב גאלהנו ויצנה צית קדשנו
והפארחנו ויצורו סכל לאיתנס כהנים צעבודתם ולוים לדוכנס
לצרים ולזנורים וכגילם וכשמהם צטועתו כי"א :

פרק י רבנעה

דוד המלך ע"ס אשר נענתי עד מאל

סי חייני כדצרך . לפיות כי נדת
השכנעם היא מנן ולנה לאדם סלא יבא לידי עבירה ולא יפול
צפה מוקם זם ילס"ר . ששתי אננו רז"ל אין ארי נוהם נהודך
קופה של רצן סלא נהודך קופה של צמר . וכן אס האדם נכנע
המיד ופולך צחמו לדיק צלצ נצמר וכדכס ודאי כי אין הטל
צא על ידו נפני כי סילס"ר אינו מולא צו מוקם נטוחה כי
הנקוס לר אשר אין דרך לכעות ימין וסמאל . נמלא טעל ידי
השכנעם נצריה אח סילס"ר נעליו . ועל זה אשר טקציה צן
נחללאל סכחכל צגי דצרים ואין אהה צא לידי עבירה דע נחין
צאה ולאן אהה פולך ולפני ניי אהה עמיד ליהן דין וחסצון .
ומיי סיטחכל האדם צגי דצרים אלו יבא לידי שכנעם וצודאי
לא יבא לידי עבירה . כי ניי האיש הפחי וסככל אשר יסחכל צואו
נעטס קנוסה ויצקס כבוד כי צודאי יאנרו לו סזור לאסורריך .
והיחכן כי איש סדיוט אשר אומנותו צורקקי והנללכס זאת
יובס היא לו מלצותו ונס נהגדל . היאונן כי זה כליש האות

נפשו לסיוח מלך או לסיוח על שולחן המלך תמיד הוא אוכל
 הק כי לא לסוכר . וכן מדבר אל האדם כי מלך נעשה קרוב
 ומאוס כבודסקי ואיך יעלה על דעתו לבקש כבוד וגדולה .
 ועי האיש היודע כי צין היום ונחש נחומן לקצר וירדוף אשר
 האות נפשו בכל מיני מערכים אכילה ושתיה זכה וברה .
 מותרת או אקורה . וכן מלבושים וימים וימים שימים לצום
 צני עם עדנים . וזה דומה ממש לאיש עני וככה רוח חוזר על
 הפתחים עד ככה לחם . וכל היום היה עיף ורגז להביא עיף
 לציתו ולא היה מקפיד כל יגיעו לחם לפי הטף אפילו בלמנוס .
 ויהי היום והנה האיש הסוא הולך צעירו . ומקלל בלעצרו .
 על המחים ועל הכלכלה וישא עיניו וירא ונגד שק עלה זהובים
 אדומים כשמים . וחוכן לבג"ס . וילך ויקח ויצא אל ביתו
 שמה ועיב לב . ותאמר לו אשחור מה הנושא שזאת על
 כהפך ויאמר אליה זאת מלאתי הכר נא אם ראית מיניך את
 כל הכבוד הזה . ותאמר לו אשחור היך אדוני לא ראית כהנה
 לא כולו ולא מקלתי ואפי' אי מהנה . טנה לאל כי הי עמנו .
 וברוך שהייתי וקיימנו . ולזמן הזה פגיענו ויפתח האיש
 את שקו וירא יתנה כסף איש צני אענתו ויחזהו חציור
 פנסי"ת כולו מחוקק . זהב מחוקק . ויען ויאמר אך עשרתי
 מלאתי הון לי . ושלי שלי . צי נשבעתי צימיני . כי היום אמלא
 נפשי וצמיני . צבקר וצלאן וצין וצבקר . ויהי כזה יום נחש .
 צבורים אצוקים . וכל מיני עסיקים . ואלצים אותי מחללות .
 מדי יום ציונו כחג הנולות . יציאו לצום מלכות חבלת וסור
 ועטרת . לכבוד ולהפארת . ותחת אשר עברתי ימים רבים רעים
 וימים צעירים וצחוקר כל . עתה הפעם אגילה ואשעמה מרוב
 כל . ותאמר לו אשחור למה ידבר אדוני בדברים האלה וכבר
 שפחה צרגע קטון את כל אשר יגעת כל ימי חייך הימים לרבות
 פלילות וחכמים אומרים איזהו סכס סרווא את הנילד ואם כה
 העסק כאשר דברה צפיד כל המעון הזה פתע יקצר ועכוש

גלגל הוא שחזר על חכמיא שלה ואזי אין חוקן ואין ענינה
עליך כלל ועיקר. כי לא כעלם וי"ש דז"ל כל מי שאין בו דעת חסוד
לרחם עליו. כי על כן שמוצ בקולי אימלך ובטל לליכך וכל 37 צדיק
ונחשצותיך אלה תזרם ורות השלם כמוך אשר הדפנו רות :

ועשה זאת איפוא קח נא את צרכת ה' אשר הוצאת לך
ותן ערך לביתך לחם לאכול ובגד ללבוש ושים נא את

כל הכבוד הזה לקחן קיים צמקים צמוח כי נפירות ונאכל ונשחם
ונקחמק כל לירכינו והקין יסא קיים לצד לעולם ומעולם לא
תהיה נלרך לשום צרה. וה"ש שמוה המע"ה ציום עוצה הים
צמוב וציום רעה ראה. ע"כ המעל :

והנמשל עוצן ונאליו. כי היות האדם טרם צואו לעולם
אביל ללאו דילים ובחית לאסחכולי צאמית

נאריה ונחשב הוא כמחצתק ונן האדקה כי לעולם צום ונכלם.
ויסי כאשר ילא לאור העולם וירא הארץ רחבת ידים לפניו כקף
והב לרוב ומיני ונעדרים כפרים עם גדלים. כל פרי ונגדים
וצרואתו כל זה לפניו חשב ונחצבות להשיג את כל הפירות
ובכל יום התאזה האזה לאכול ולשתות ולשמות כאלו צעבור
זה עשה ה' לו להצילו לעולם הזה. ונחצתו השמורה הרכה
והצמורה הים פחמה צחמוה צאמור אליו ויה זה נחמה ושכחה
נאין צאת ולאין אתה סולך וניי שצפ"ד להיות עשר רעה ופולגת
איך ינלאנו לצו לרדוף אחר התאזה ונה סולך עמד לעולם הזה.
סלא טוב לך להת חיים לכושק והכסף והזהב אשר עמד הן אותם
לעלות ונעשים עובדים אשר תאכל ונפירותים צעולם הזה והקין
יסא קיים לעולם. כנלא כי הנקחמל נאין צא ינמע עלמו ונלרדוף
אחר הכבוד. והנקחמל לנקים אשר הוא סולך ינמע עלמו
ונלרדוף אחר התאזה :

ובשיסתכל האדם לפני וני עתיד ליתן דין וחשבון יונע
עלמו ונלרדוף אחר הקנאה כי היא נדה

גרועה ונאוקס וצוים יאין ערוך אליה. ויציע ויכאה האדם

כִּי אֵין מִקִּים לְהַחֲזִיק צְמֻדָּה רַעָה זֹאת . כִּי אִם יִתְקַנָּה הַאֲדָם
 צְמוּמִין חֲצִירו לְמַה לֹּא יִרְגִישׁ לְמִי הַכֶּכֶף וְהַזֶּהֶב צִלְתִּי לְמִי לְצַדוֹ
 וְלִכְל אֶסְרֵי יַחֲפוֹן יַחֲמִיר . וְאִם יִתְקַנָּה הַאֲדָם נִרְאֶה שֶׁלֹּא יִסָּר
 צְעִיבֵי הַנִּבְהָה הַצּוֹרֵחַ יִתִּי . וְיִמִּי שְׁעִתִּיד לְהַח דִּין וְהַסְצוֹן וְלִקְצֹל
 עֲלֵיו דִּין שְׁמוּס וְלוֹמֹר צְפִיר וְצִשְׁפִּתִּיר יִפֶּה דָנָה יִפֶּה חֲיִיצָה יִפֶּה
 זְכִיחַ לְדִיק אֲתָהּ הִי וְיִסְרֵי מִשְׁפֵּטִיד . וְאִדִּיק צְחִירֵי יִסְרֵהֶר אֲתָהּ
 מִדְּוֹחֵיר יִתִּי לְהַח עֵינֵיר צְמוּס שְׁאִירֵיר בְּלוֹ . נִנְלֹל כִּי גִי מִדְּוֹחַ
 אֲלוֹ הַקִּנְאָה וְהַתְּאוּסָה וְהַכְּצוֹד אֶסְרֵי עֲלֵיהֶם אֲמֹר כִּתְּנֹל כִּי מוֹלֵי־אֵין
 אֲחַ הַאֲדָם מִן הַעוֹלָם אֵין לְהַס תְּרוּפָה כִּי אִם צְגִי דְצָרִים אֲלוֹ
 שְׁלֹמֹר עִקְצִיָּה שְׁעַל יִדָּם יִכְנַע לְצַבֵּר הַעֲבָל וְיוֹסֵק מִהֶם וּמִכִּיּוֹלָל
 צָהֵם . וְכַחֲמִי יִהְיֶן לֹל לְצַבֵּר כִּי מִי שִׁישׁ צֹר גִּי מִדְּוֹחַ הִלְלוּ הִייר אִינֵם
 חֲיִים וְדַעְתּוֹ צֵל עֲמֹר . וְנִנְלֹל מִנְּעִירָה וּמִאֲצִד עֲלֵמוֹ לְדַעְתָּהּ לְעִקְקִיחֵנָּה :
וְכִבֵּר מִלְּאֹו רִזִּיל תְּרוּפָה יִקְרָה וְחַשְׁבֹּנָה לְאֲלוֹ הַשְּׁלֵשָׁה
 מִדְּוֹחַ וְלִכִּיּוֹלָל צָהֵם . וְהוּא כִּי צָכַל עֵינֵי הַגּוֹף
 יִצִּיעַ וְיִכְתֵּבֵל הַאֲדָם לְמַטָּה מִמֶּנּוּ וּפְתוּחַ מִעֲרֵבוֹ . דִּרְךְ מִשְׁלֵל אִם
 יֵשׁ לוֹ חֲמוֹס הַלִּיפּוֹת שְׁמֹלִיחַ לֹא יִהְיֶן עֵינֵיר צְמוּי שִׁישׁ לוֹ כְּפִלִּים .
 אֲלֹל יִצִּיעַ צְמוּי שִׁישׁ לוֹ בִּי אִוֹ גִּי וְכֵן עַל זֶה הַדֶּרֶךְ צְמוּמִין וְצִאֲכִילָה
 וְשִׁהִיָּהּ וּמִלְּצוּסִים וְכֵן לְכָל דְצַר כִּשְׁיִתְּכֵכֵל לְמַטָּה מִמֶּנּוּ יִנְלֹל
 עֲלֵמוֹ עֲסִיר וְאֵין כְּמוּהֵיר צָכַל הַאֲנֶךְ וְכִיּוֹן שִׁכֵּן לֹא יִהִיָּה עֵינֵיר רַעָה
 צָכַל אֲחֵרִים . אֲמוּנֵם לְגִצִּי הַנִּשְׁנוּהַ יַעֲשֶׂה הַסֶּךְ . דֵּהִינֵיר לְהִתְּכֵכֵל
 לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ . דִּרְךְ מִשְׁלֵל אִם הוּא קוֹצֵעַ עֵהִים לְהוֹרֵס צִי צְעוֹת
 צִירִים וְחֲצִירוֹ קוֹצֵעַ שְׁעֵה אֲחַת וְעוֹד אֲדָם אֲתָהּ קוֹצֵעַ גִּי שְׁעוֹת .
 לֹא יִרְאֶה לְמִי שְׁקוֹצֵעַ שְׁעָה אֲחַת וְיִחֲזִיק עֲלֵמוֹ לְהַסִּיד אֲלֹל יִצִּיעַ
 וְיִרְאֶה לְמִי שְׁקוֹצֵעַ גִּי שְׁעִיָּה וְיִשְׁתַּחֲלֵל הוּא לְעֲשׂוֹת כְּמוֹעֲשֵׂהוּ וְכֵן לְכָל
 דְצַר . וְעַשִׂי"ז אֲמֹרֵיר הַמִּפִּי רַחוּם הַכְּהוֹב וְיִדַּעַת הַיּוֹם וְהַסְצוֹת אֲל
 לְצַדֵּךְ כִּי הִי הוּא הַאֲלֵהִים צְשׁוּסִים מִוֹעֵל . רִזִּיל אִם אֲתָהּ מִנְּקֵס
 לִידַע אֲחַ הִי וְלַעֲצוֹד אֲחֵיר לְרִידֵךְ שְׁתֵּשִׁים דְּעַתֵּךְ צִי יִקוֹדוֹת אֲלוֹ
 צֵל יִנְוֹטוֹ לְעוֹלָם . וְהוּא דְצַר הַכּוֹנֵעַ אֲל הַשְׁמוּסִים שְׁתוּא הַכְּשִׁמָּה
 מִוֹעֵל לְרִידֵךְ שְׁהַרְלָה לְמַעֲלָה מִמֶּךְ . וְעַל הַאֲנֶךְ רִזִּיל דְצַר הַכּוֹנֵעַ אֲל

מִיָּסָא דְעֵצִים סֵרָק י

סגוף שהוא מן הארץ לדין שתראה ונתחת וכשאתה עושה זאת
אין עוד . ר"ל אינו לדין עוד הקון אחר כי הקון זה הוא תועלת
גדול לבוף ולקטתה :

א"כ הרי לפנינו כמה הקונים לישר את דרכנו וצפירו מי
שהמיד בין עיניו יוס המיתה וכן חוננו רז"ל אם פגע
בך מנוול זה ונשכחו לציח המודע וכו' עד יזכור לו יוס המיתה
ורן אמר הפייטן לא צוהרה הוא מיטא וני שיפו מוטל לפירו .
ובאמת אם היה המיתה רחוקה ולא היה מלוייה כי אם אחת
לשצעימ'כנה או לשנונים שנה היה מקום ליבה"ר להקיות ולהדיח
הם האדם באוננו למה לך לחסוב צדק רחוקה . אמנם מאחר
כי מיתה שכיחא מעשים צבל יוס וצוה"ר היא מכה מהלכת
מחורים גם בחולות זקנים עם נערים והצנים והצנות אין להם
אין קציע ומובבל . וכנ"ש הרב מדרש שמואל ז"ל עמ"ש החכא
הילוד מ לעות ר"ל משעה שכולדו וילאו לאויר העולם תכף ככקו
צפנקסו של מלאך המות כי יללנו :

וא"כ אין לנו דבר צריח ודאי צבל עניני העולם כמו המיתה .
וכן אמר דוד המלך ע"ה מי גבר ימים ולא יראה מות
ימלע נפשו מיד שאלו קלה . ולפיו ריהטא י"ל צכחוב כפל סענין
ומחר שחונר מי גבר ימים למה הזר ואמר ולא יראה מות ועוד
הוא ימלע נפשו מיד שאלו קלה . ולפי הפשוט אפשר לומר כי הן
זעון הילכה"ר ומחטיא את האדם וכלכד צרכתו והולך אחר עלתו
ועי"ז צניו של אדם נתיים צעורו או אשתו של אדם ונתם כמ"ש
רז"ל צעין כדריס אשתו של אדם ונתם . וה"ל מי גבר ימים וכל
הימים אשר הוא חי על פני האדמה לא יראה מות או באשתו
הו צצניו צ"ע . והי אפשר שימלא חלל אי מעיר וכו' . ומכאן
יראה האדם שבגדל הנאיו גומו לו כל זה ובין שכן יראה לנקן
עלמיו צהשוצה ומש"ס טובים לנולע נפשו מדינה של גיהנם .
וזה מאחר כי אין אדם לדיק בארץ אשר ימים ולא יראה מות
כמ"ל א"כ ימלע נפשו מיד שאלו קלה . ואמר קלה לומר לנו

צאפי" חזר האדם בחשובה שלמה על כל זה יזכור לעולם
 שחשתי ועוונותיו כדי שלא ישוב עוד לנשקלה וכח"ש דוד המצ"ס
 ומטאחי נגדי חמיד . וז"ל יולט נספו מיד שאול סלם :

נח זה שפנתי ופס קדוש הרב המוצהק מר מחותני
 כמוה"ר רפאל בנימון ארוואץ זלוק"ל . הוא היה אומר
 צמ"ס רז"ל כי צעון נדרים גורם ויחה לצלמי כי הוא עוצדא צאיש
 אי סנדר ולא שילם והפליגה קפינתו צים ונעצז רח"ל . וגם
 רז"ל אמרו ע"ס אל תהן את פיד לחטיא את צטרך כי צעון נדרים
 צניו נתיס . וגם אשתו של אדם נחה כמע"ס אם חין לך לשלם
 לעה יקח משכבך מתזחיד . ועוד ידוע כי בלשון רז"ל הנדרים
 נופל בהם לשון שאלה כמו השואל על נדרו שאלתי על נדרי
 וכו"ל . והכולה למות היא . וסלא ימותו צניו ואשתו יזכר
 סלא יסיה פרוץ בנדרים . וז"ל מי גבר יחיה הוא . ולא יראה
 מות צצניו ואשתו לז"ל יולט נספו מיד שאול סלם ר"ל נשאלת
 נדרים ות"י שאול ונקור מלשון שאלה ודוק ושי" :

ונהזור לענין ההכנעה כי אם האדם יכנע לצבו סערל
 ותמיד יגיל עלמו צשפלות לא יצא לידי חטיא
 ונצירה קלה ותמורה . ולפי האמה מכל לז יצא ההכנעה לאדם
 מחליו ונעליו . כי כאשר יחסיב האדם כי לא לעולם חובן
 וכו" וצ"מ פתח פתאום יצא אידו . ואיך יגיל ויסתח האדם ואיך
 ימלא פיו שחוק ונאחר כי אינו מוצטח צחיו אפילו רגע . ומלא
 אחר יש לאדם להכניע לצבו כשיפשוך את פניו ויראה את כל
 עדה ישראל נצזים וספלים דווים וקאופים . כי צמוס"ר מרפת
 אדם לוקח כל הנקרא צסם עצרי ומואקיס אותנו כל אונות
 סעולם כמו שאמנו"מואקיס החזירים וע"ז ראיתי צפי סצט יאודה
 נעשה צאדם גדול אחד סכיס יוצב צשער סמלך והיה לו כבוד
 גדול ופני סהים מרואי פני סמלך . והיה סיום יוס סצת קודש
 צשעה סהפלה ילא סמלך צרסוצות קריס ועצב דרך פתח צית
 סככס וסנע קיל סחן סקרא את סכס"ל סכו" לקפס סורס

מַרְסָא דֵעֵצִים פֶּרֶק י'

צִוָּה הַלְשׁוֹן . יַעֲמוּד וַיַּעֲלֶה הַגִּזְרִי הַבָּרִי וְהַטַּפְסֵר נִשְׁאֵר וְרַם וְכוּ'
וּבְלִשְׁרָ שְׂמוֹעַ הַמּוֹלֵךְ אֵת כֶּסֶם הַגִּזְרִי כִּהְיָ . וַיְהִי מִמְחִירָה צִוָּה
הַגִּזְרִי אֵל מוֹשְׁבֵי צִוָּה הַמַּלְכוּת וַיֵּאמֶר לוֹ הַמּוֹלֵךְ אֲהַנּוּחַ עֲצָתִי
עַל פֶּה צִוָּה הַכֹּכֶב שֶׁלְכֶם וְשִׁמְעֵתִי קוֹל קוֹרָא יַעֲמוּד וַיַּעֲלֶה
וְכוּ' . נִפְלְאָה הִיא צִוָּה עַד מֵאֻד וְיִוִּם הַמּוֹלֵךְ וְעַד טַהַר .
הַקְרָתִי צִוָּה לִרְאוֹת אֵת כֶּהָ לְכֶם כָּל הַחֹאֲרִים הַחֲלוּ אֲשֶׁר
צִוָּה . וְשִׁפְשֵׁפֵתִי וְלֹא וַיִּלְלֵתִי וְאֲדַרְבָּא הַרְחֹק הַרְחֹק לֵךְ כִּי
יִקְרָאוֹךְ לְכַסֵּר הַרְחֹק הוּא זֶה יַעֲמוּד הַצִּוָּה נִמְלֵךְ וְנִצְוָה וְשִׁפְשֵׁל
וְכוּ' . וְאַחַר כִּי עָרִי קִדְשָׁךְ הָיָה מִדְּצִוָּה צִוָּה קִדְשָׁךְ וְהַפְּאֲרָךְ
לְשִׁרְיָה אֵת וְכָל עוֹנֵךְ לְמַרְסָא נִצְוִים וְשִׁפְשֵׁלִים . וְכָל חוֹמָה וְלִשׁוֹן
כְּקוֹלִים אֵת צִוָּה הַגִּוִּים מִחֹרְפִים אֵת מִפִּי זָקֵן וְעַר . כְּסִיל
וְצַעַר . וְהוּא רֵאִיתִי לְהַקְרָא כָּל הַחֹאֲרִים הַחֲלוּ . הֵיטֵךְ לְכֶם מוֹלֵךְ
לְהַצֵּן עֲלֵיו . הֵיטֵךְ לְכֶם מוֹשְׁלֵכֶם צִוָּה וְנִקְוִים לְלוֹן . כִּי אֲדַרְבָּא
אֲדוֹנָהכֶם לְנִגְדְכֶם זֵרִים אֲוֹכְלִים אֲוֹתָהּ כֶּחֶץ גְּדוֹל וְצָרוּעַ טְוִיָּה .
וּבְלִשְׁרָ שְׂמוֹעַ הַיֵּשׁ אֵת דְּצִוָּה הַמּוֹלֵךְ כֶּסֶם פְּנִיָּה צִוָּה וְלֹא מֵלֵךְ
וְעַתָּה וַיִּכְדוּ וַיַּעֲבִירוּ וַיִּלְצְוּ כִּהְיָ נִחְלִי דְעוֹנָה וַיִּלְלֵךְ מִלְּפָנֵי הַמּוֹלֵךְ
כִּי הוֹעֵף צוֹשׁ וְכַסֵּם :

וְאַנְחֵנוּ . מַה נִּדְבַר וְהוּא לְעִדֵּךְ כִּי צִוָּהנוּ כִּלְגָה הַאֲרָץ קָמוּס
צִוָּה אֵין וְצִוָּה"ר כִּהְיָ לְרוֹחַ הַכּוֹפּוֹת עֲצָרוּ עַל
רִאשֵׁינוּ הַיָּמִים הַזְּדוּנִים . וְאֵיךְ וְלִנְוָה לֹא יִכְנַע לְצִוָּה מִרְחֹחַ רַעוּת
רִצּוֹת כְּצִוָּה . וְעַל מִי כִנְטָה וְעַל מִי נִכְמוּד . וְאֵין לָנוּ מוֹשֵׁן
וְשִׁמְעָה כִּי אֲצִוָּה צִוָּה הוּא עוֹמֵד לָנוּ לְעִזְרָה . לְעַתּוֹת צִוָּה
עַל מִנְהַ צִוָּה כִּהְיָ לְפָנֵינוּ צִוָּה רוּחַ וְנִסְּ כִּהְיָ . כְּמִקְרָא
וְאֲלֵזָה אֲצִוָּה אֵל עֲבִי וְכִהְיָ רוּחַ וְחֹדֵךְ עַל דְּצִוָּה .

וְתַדִּי . זֶה נִחְמוֹתֵינוּ צִוָּה הַיָּמִים הַזֶּה הַעֲרֵךְ וְהַכּוֹנֵה מִיָּשׁ
רִז"ל עַל פְּסוּק קוֹוֹם הֵי . אֲמַר הַקְּבָ"ה לְדוֹד רַפְיִי
אֲתָה מִקְיוֹנֵי כִוָּה פְּטוּמִים אֲיִנִּי קָם וְאֲיִנְוָתִי אֲיִנִּי קָם לְכַבְּרָה
עֲנִיִּים נִשְׁדָּדִים וְאֲצִוָּה נִחְמוֹתֵינוּ הַיָּמִים הַזֶּה מִשׁוֹד עֲנִיִּים וְאַחֲקָה
צִוָּה עֵהָ לְקִים יֵאמֶר הֵי . וְעִנְיָנוּ הַרְחֹחַ צִוָּה הַזֶּה כִּי

צאו צנים עד ונסבר ואלף קצין של עכויות ירדה לעולם וכולם
 באחד לועקים ואומרים ה' הושיעה הנה לנו לחם ולחם כמות
 לעיניך גם אכחנו גם טפינו עוללים שאלו לחם וכו'. אם כן
 הרי עת הזויר הגיע עת לחנכה. וה"ש דוד המלך ע"ה צעד
 כל ישראל הסורים בלער נעניתי עד מאל. ר"ל עתה צאתי
 בהכלית העוני והשפלות ואתה אמתה משוד עניים וכו' עתה
 אקום א"כ ה' שהוא אמת חייכי כדצרך ה' צרחתי יחוס ויחמול
 ויהון ויחם עלינו לא למענו כ"א על דבר כבוד בנו המחולל
 צגיים הנה יכאו ויצפו ויחאו ומצורהם וידעו כל הגוים כי ה'
 אציו גואליו הוא מושיענו צקרו צנהרה צינונו און כיר"א :

פִּרְקֵי יֵא הַנְּהַגָה

לישראל ונשה רצונו ע"ה ודוד המלך
 ע"ה ובהן אהם הקצ"ה צתחלה צורעה לאן. צנשה כתיב וינהג
 את הללן אחר המדבר להרחיקן מן הגזל. וצדוד כתיב ומאחר
 עלות הציאו לרעות ציעקצ ענו. ואמרו רז"ל שראש הקצ"ה
 קדר הנהגהו שגדיים קננים היה מוליכן על כתיפו כדי שלא
 יעפו ולאור לו הקצ"ה אהם ראוי לרעות ציעקצ שנאמר אהם
 הרעם את עמי ישראל. כנולא נזה כי המנסיג את הדור לריך
 שיהר צפתים. ה' להרחיקם מכל דבר עצירה ואם ראש הדור
 פרוץ צאיה עצירה ואפי' צאיה סייג וגדר. לעמוד צפרץ
 ולגדור הכף כל אשר נפרץ צוחק לשון. או צצרי מוסר
 המושכים את הלצ וצרי חן והמנונים. ואם יראה צעין שכלו
 צלגיכים הדור הוכחת מגולה צצרים קסים כגידים יעול ונקל
 ויכה על קדקדם להדריכם צדוך הישר והעוב צעיני אלהים
 ואדם והכל לפי ראות עיניו. את מי יורה דעה צעוב טעם
 והלשון רכה. ואת מי יצין שמועה צכח גדול וציד חזקה.
 והעיקר כדי שידע המנסיג איש לפי ערכו וגם לידע עת לשמוק.
 ועת לצכות. שעי"ג גם כן נקראו המכונים יודעי העתים וכנ"ש
 צגו' על אומה האיש שהעית עם אשתו והלקוהו ולא מפני

מַרְפֵּא רַעְצִים פֶּרֶק י"א

שֶׁדָּאוּ לְכַךְ אֲלֵלָה הוֹרַחַת שַׁעַם הִיחָה וְכוּ'. וְלִסְיוֹחַ הַמַּנְהִיג עִירֵי
 פְּקוּחוֹת לְכָל זֶה לָרִיךְ שִׁיקָדִים לוֹ עוֹל יִרְחַח שְׁמוֹס וְכָל מַעֲשֵׂיו
 יִהְיוּ לְשֵׁם שְׁמוֹס. וְחָזִי מַחְגְּלִין לוֹ שְׁצִילֵי דְנִסְיָר דַּעַם לְכָל־כָּל־ס
 וְלִהְיֵה גַם אֶחָד כָּל קֶהֱל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל חָיִס לְפִי שְׁכָלוֹ. וְלִפִּי מַחְלָלוֹ.
 וְכוּלָם יִשְׁצוּ בְכוּת שְׁלוֹם וְצַמְחָנוֹת וְנִצְנָחִים. לֹא כֵן אִם חָיו
 לֹא יִנְלַח בּוֹ יִרְחַח שְׁמוֹס וְיוֹי וְיוֹי כִּי כָל הַעֲדָה כּוֹלָם כְּאִי מוֹכִיס
 צְסוּרִים צְסַגְעוֹן וְצַעוּרוֹן וְצַחְמָהוֹן לְצַצ צִיּוֹ. וְזֶה כָּל־גְּדוֹל
 כִּי חָיו יוֹדֵעַ לְסַבְּחִין לְמִי לָרִיךְ צְקוּשֵׁי וְלְמִי לָרִיךְ בְּנַחַת וְלְמִי
 סְלִרְיָה לְדָבָר בְּנַחַת וְדָבָר עִוּוֹ צְקוּשֵׁי. וְכִרְחוֹת הַאִישׁ הַזֶּה דְּצָרֵי
 אֲמִרָיִם הַמְּאִרְרִים יִנְלַח לְתַרְצוֹת רַעַה צִיד רַעַה. וְלְמִי סְלִרְיָה לְדָבָר
 עִוּוֹ צְקוּשֵׁי וְדָבָר עִוּוֹ בְּנַחַת. וְכַשּׁוֹנְעוֹ אֲמִרֵי כִי נַעֲמֵו כְּדָבָר
 וְכּוֹפֵחַ לִיִּסִים חָיו מְחִירָח מַעֲשׂוֹת כָּל רַע יַעֲשֶׂה זָדוֹן כָּל חֲחֹת
 לְבוֹ. וְגַם חָיו יוֹדֵעַ עַת לְכָל חַפֵּץ. וְהוּא יִנְחָמֵם צַעֲלָמוֹ לְמֵה
 אִין דְּצָרֵי עוֹשִׂים רַחֲסֵי צְחָזְכִי כָּל שׁוֹנְעֵיהֶם וְאֲדַרְבָּח יוֹסִישׁוּ עוֹד
 לְחַטּוֹת וְהוּא לֹא יֵדַע כִּי הַכָּל חֲלוֹי בּוֹ צַעֲלָמוֹ צִין לְכוּצָה צִין לְסַפְכוֹ
 חָיו. וְעִיִּי אֲמִרֵי רִז"ל ע"פ וְאֲשִׁינֵם צְרָחֲשִׁיכֵם וְאֲשִׁינֵם כְּחִצֵּי מִלְמַד
 שְׂאֲשִׁנוֹת הַלְצוֹר הַלִּיִּיה צְרָחֲשִׁיכֵם. וְהִ"ש רִז"ל קָשׁוֹעַ עֲלֵמֶךָ וְכוּ'.
 וְכֵן חֲחֹרֵי רִז"ל כָּל שׁוֹנְעֵי לְשֵׁם שְׁמוֹס דְּצָרֵי גַשְׁוֹעִים. כִּי ע"כ
 כַּמֵּה לָרִיךְ הַמַּנְהִיג אֶחָד הַקֶּהֱל לִהְיוֹת זֶסִיר וְחִרַח צַעֲצִידָהוּ לְשֵׁיִשׁ
 צַחְכְּלִיחַ כִּדִּי שְׁלַח יִשָּׂא עַל שְׁכִינֵי אֲשִׁנוֹת קֶהֱלֵה חָיו:

ב' לָרִיךְ שִׁיתָן צִין עִינֵי אֶחָד כָּל עַם הַקֶּהֱל כְּחָלוֹ הֵם צָרֵי
 יוֹלָחֵי יִרְיָכוֹ. וְכַמֵּו סְדָרְךָ הַאֵב לְחִוֵּס וְלִרְחַס עַל צָרֵי וְחַמִּיד
 עֵין הַשְּׂגַחְתּוֹ עַל־הֵם שְׁלַח יָכֵס שְׁרַב וְשִׁמְשָׁק וְשְׁלַח יִרְרַע לְהֵם שֵׁם
 לְצַר וְנָזַק. כֵּן לָרִיךְ רַחֲסֵי צָרֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיוֹת חַמִּיד דַּעֲמוֹ עַל־יָהִם
 שְׁלַח יִרְרַע לְהֵם שׁוֹם דְּצָר רַע. וְכַמֵּ"ש דוֹד הַמַּנְהִיג וְחָיו צַחְלֹחֵם
 לְצוּשֵׁי שֶׁק עִנְיָתִי צְלִים כַּפְּשִׁי וְחַפְּלָחֵי עַל חִיקֵי חַטּוֹב. וְאֲמִרֵי רִז"ל
 עַל זֶה שְׁחִים מִקְצֵל עַל־יוֹ יִסְוֹרִין שְׁחִיו רַחֲוִים עַל סְדוֹר. וְחָיו לְכוֹ
 גְּדוֹל מַוְשָׁה דְּצִינֵי ע"י שְׁמוֹסֵר כַּפְּסֵו לְמִיחַת צַעֲדֵי יִשְׂרָאֵל. וְכֵן כְּאִם
 וְיִחַס לְכָל מִי שֶׁמַּנְהִיג אֶת הַדוֹר שִׁשִּׁים כָּל דַּעֲמוֹ וְמַגְּוָהוּ גַל כָּל

קהל עדה ישראל . ואם ח"ו רעב צעיר או דבר או כל דבר רע יקום בגבור לשפוך טיחה לדרוש קליחה וחדון הכל אז הדממים עד שיתרצה האל יתברך ונחם על הרעה . והכל שכן לזקק כל מיני תועלת ללבוז ככל הצד מידו ולעשות סיגים וגדרים כדי שלא יבא רעם אליהם . ולמנהיג כזה כאמר עליו יפתח דורו וכו' . חמס עם כל זה לריך כמה חנאים כדי שיהיו דבריו נשועים חוץ מהחזי וזה צלל הא לא קבייח :

י"א יס' זהיר אחד שלא להרגיל עליו לעייל צטוקים וצרחות ולישן באחת החכמות וצאי המקומות הפחותים כדרך יושבי קרנות . טאם כה יעשה חפילו יהיה אדם הקיד וגדול צחכמה אין דבריו נשמעים כי אדרכא ונחשיצים אותו כחמד ון הסדיוטה . חלל יהיה קגור צביתו כמו הכלה כבודה צח מלך פנימה . וכן דרשו רז"ל עה יפו עיניך וכו' . משל לכלה צומן פעיכה יפית חין גופה לריך צדיקה בן ישראל צומן שסראשים עוגים ונחם חין כל גופה לריך צדיקה . כנולא שהענהיג כמשל לכלה כבודה צח מלך פנימה . ולא ילא חלל לפרקים ללורך גדול . וכל העם סרואים חת כבודו וחת גדלו יכנס מוראו כלבם ולא יקורו מנונו ומעלתו וכל אשר הוא גוזר יקבלו עליהם כגזרת מלך ואיש על מקומו יבא צטלוס :

ב שלא ירגיל סעודתו בכל מקום ואפי' סעודה מליה וכו"ס סעודי סרשות . וידעם עלמו לונלך שאינו קיצע סעודתו צכל ונקום חוץ מפלעין סלו . ואם ח"ו יקצע סעודתו צכל ונקום מחלל כצידו מחלל סודתו כי לא יבצר ומחמת סאקיסה וקצוץ עם לונסחה רעים וטובים . ומרצים העם להציא חשישות ומזרקי יין לסחות ולשנות ועל כל כו"ס וכו"ס מכבדין אותו לפתיח ראשון וליעיל מנה יפה ראשין צמדה גדוסה . ועי' רוב ספתי ס"ו פן ילא מפיו דבר שאינו מחוקן ואזי מציים אותו כלבם . ומנה יבא לבנות אותו צפה עלא ומכ"ס סלא ישועי דבריו כלל ועיקר ואפי' אם ידע להזהר צנפסו סלא יליא מפיו קום דבר מלאס וכ' ולא פן ואולי סקמוכס על

מרפא לעצם פרק יא

שולחנו ומחנות רוב הטהרה ילא נופיהם דבר שאיכו הגון וע"י זה
מקירים ומקום הצדקה ונעליהם ושוכ חין ומתחדים מומנו ונעשה
צניניהם כמו אחד מן ההדיוטות ומפני זה חין דבריו כשמעים
כלל. לא כן אם הוא נוהג שלא לאכול ולשתות עם כל אדם חמוד
יהיה יראתו על פניהם וזה גורם להם לצלתי יחטאו :

ג' לריך שיהיו נגד עיניו כל העם בהשוואה יחד עסיר ואציון
ויקבל את כל אדם צנוחה וצקצר פנים יפות וידבר עמוס
צוחק לשון. וע"י זה כל העם יכדו אחרו ויאחצו אחרו ויקבלו
כולם את כל דבריו כהלכה לנפש מקיני. ואם ח"ו כל דבריו צקוסי
וצעזות עם כל אדם כולם ימרו ואלא יטו אופן לשנוע צקול
דבריו כלל. ואפילו אם לפעמים ידבר אליהם עלה עוזה וכוכם
לכהחלה עוסיס הפך דברו. לא כן הנותנהג עלמו צענוס ודבריו
מחוקים ומדבש אדרבא כל העם נתייראיים מומנו ומתביישים מומנו
וכן מליכו צאחרן הכהן ע"ס שטיה אורש שלום ורודף שלום ודברו
צנחה עם הצריות. וע"י זה כל ישראל היו אורבים אחרו :

ד' מהמוד יהיה עינו יפה ולא יתן עיניו צמוון. כי אם ח"ו
דעיה אפריטיה לא יכלר ח"ו ממשוא פנים וכו' ולא
יוכל לייקר את הדור. והדבר קרוב להצין כי אם הוא יקבל
הנאה דרך נושג ומאוצין וח"ו מאוצין יעשה שום דבר נגד התורה
וראוי לעוכץ האיש המוכהג שעל פיו לריך להיוח ומשפט הנער.
ומחמת שמוקבל הנאה מומנו בכל פעם ונעלים עינו מומנו ועושה
עלמו כאלו לא ידע כלל וכופה עליו פסקתר :

ואם אחר כן ימטא איש הישראלי אחד מן ההדיוטות אחרו
חטא שעשה מאוצין לא יוכל לייקרו ולעשות צו משפט
כחוב. כי יאמר אליו עד שיהם מייקר אותי למה לא תייקר
את פלוגי ככן עשה וצדק אחד הלכנו שנינו יחד וכי משוא
פנים יש דבר. וא"כ גם את זה לעומת זה מוכרח להעלים
עין ומכאן ואילך כל איש אשר נצו לעבור את כל דברי
התורה שולך ועושה מה שלצו חפץ ואין דובר אליו דבר. ואוי

לדור שאלם כזה ונכנינו . וצמקיס אשר ידריכס צדק ישרם
 ללכח אל עיר מושב לאור צאור החיים ח"ו ודריכס צדק חשך
 וללמות צ"ו . ואיש כזה פיהכן כי יקרא צסס רועה ישראל
 ודאי כי לא יקרא אלל רוע"ה ישראל . (וולשון איש רעים
 להחרועט) ח"ו . כי על כן כמס לריך לזחר שלל יתן עיניו צממון
 כדי שיוכל לעשות עשפט כקפון כגדול . וכמ"ס צגמרי ע"פ מלך
 צוכפס יעמיד ארץ ואיש הרומות וכו' . וע"י זה שכת יעסס
 לייקר את האס המוטל אפי' שפאיש הכוא גדול מאל וסעושר
 והכבוד מלפניו ומחארו ואינו נושא לו פנים וטוסס לו כרעהו
 אזי כל עם הארץ ישאו ק"ו צעלמס לחונר אס צארוזס נפלה
 צלהצת וס יעשו אזובי קיר וכל העס יסושו ויירלו וסמרו
 לעשות הישר והעיוצ צעיני אלהים ואלס כי ידעו כי יש אלהים
 צוסמים צארץ להפרע מן הרשעים . ומחוק שלל לשמה צל
 לצעס כי מופני הירחא סוף הכבוד לצל לעשות כל התורס
 ומחצס צלצ שלס וצוכפס חפלה :

ד עיקר הכל שלל לצקס מותרות כי אס כדי חיות נפשו
 לחס לאכול וצגד ללצוש גס מוקוס ללון . ולא יצקס
 מעדנים לכפצו אלל אס כן יש לו מוטלו . ואס חין לו לא יטיל
 עלמו על הלצור ללצוש צגדי ארגון וכיולל . כי צעוס"ר מזה
 יצל לקצל מחנית מזה ומזה וע"י זה יצל להעלים עין ציועשיסס
 הרעים וכיולל כמס"ל . ופרוחס ירחס לו כחוצים הצאים צימקס
 סימן ל"ד מזה מוארס צן ארס הכצל על רועי ישראל הכצל ומחרת
 חליהס לרועים כס חונר חדני אלהים הוי רועי ישראל אשר היו
 רועים אחס הלל הללן ירעו הרועים . את החלצ מחבלו וחס
 כלונר הלצכו הצבילים הצצחו הללן לא הרעו . חס הכחלות לא
 חזקהס וחס החולה לא רפאחס ולכשצרת לא הצצחס וחס הצנדחת
 לא הצצובה וחס הצוצדה לא צקצחס וצחוקס כדירס חוהס
 וצפרך . ומטוליכס מוצלי רועס ומחיינס לאכללה לכל חית השדה
 ומטולינס . יסגו לאני צכל ההרים ועל כל גצניס רמס ועל כל

מרפא לעצם פרק יא

פני הארץ נפולו לאכי ואין דורש ואין מצקס :

והרואה יראה צי הנחוצים הם כפולים וינכופלים . אי
מאחר שלמד הנבא על רועי ישראל והול"ל

הכף ואמרת אליהם ולמה חזר ואמר הנבא ואמרת אליהם
לרועים ופ"י לרועים אך לעוהר . צי מ"ש אחר כך הוי רועי
ישראל אשר היו רועים אותם שלא הלחין ירעו הרועים קטיף
סיפיה לרישיה . גי מ"ש אחר כך הם הנחלות לא חזקהם וכו' למש
נקטו ה' סוגים והול"ל הם שאובדח לא צקקהם וכלל מלחיהם
מנה . ד' מ"ש אח"ך יסגו לאכי בכל הסרים וכו' וגם זה כפול
ונוכפל מאחר שכבר אמר על כל פני הארץ נפולו לאכי והרי
הסרים והגזמות כלל . ועוד כיון שכבר אמר הם שאובדח לא
צקשם הרי זה כלל ולריך ישוב :

ואנשר לומר כי הדבר ידוע כשיש איזה חרעומה להקצ"ם
עם גדול הדור זוכר הם הנחוצים ופי' לנו

גדול ממש רצ"ה ע"י שאמר למש הרעות וכו' ויד
אלהים דבר המו קבות . ואנח אל האבות אשר הקצ"ם לצד
חבל על דאזדין ולא משתכחין וכו' נמלא שנתרעם עם ורע"ה
בזוכרו אבות ראשונים . אם כן הוא הדבר עלמו מ"ש הקצ"ם
ליחזקאל הנבא על רועי ישראל . ר"ל הנבא לידע מנחת
הרועים אשר היו מיוי קדם . כמו משה רצ"ה שפיה רועה
ישראל וכתב ציה לא המור אי מיהם נשאתי וכו' וכן שמואל
הנביא ע"ה אמר הנני עני צי נגד ה' ונגד מסיחו את סור מי
לקחתי והמור ווי לקחתי את מי עשקתי את מי רלתי ומיד מי
לקחתי כופר וכו' . ובזוכרו זאת הקצ"ם כי לרצ"ה הנה היו
עוורים צגופם ומום ליעות את ישראל . ועמה מהרעם
הקצ"ם עם יחזקאל צלומר הנבא על רועי ישראל אשר היו
לפניהם . וחזר והנבא ואמרת אליהם לרועים שצעה כה אמר
ה' אליהם הוי רועי ישראל אשר היו רועים אותם ר"ל חבל
על דאזדין וכו' כי הם היו רועים אותם צגופם וממונם .

ופכה צעהפ הלא הלאן יועו הרועים חמאה וחלצ וכן הצקר
 דך ועוז וגם מן כלאר בגד ללצוס . וא"כ לעומה זה לריך
 הרועה לשים כל ונגמחו על סלאן כי לא האוכה אליהם רעה
 זכוי . וא"כ למה חתם וועליעיים עין מן הלאן . אף הכחלות
 לא חזקהם זכוי . והוא כי קדר פתוי סילת"ר המפתה את
 האדם הוא צהדרגס . דהיינו צתחילס וצטול אותו ונחיה
 ונחשבה עוזה אשר חשב ועלה צדעתו לעשות אחסה ומצקט
 חופנים לצעלו ונחשצתהו אשר חשב . כי יודע כי וולוס גוררת
 עלוס ואחר כך לא יוכל לפהות אותו לדרכו הרעס . ואחר
 שמצטל אותו מן הדרך הטוב נפתה אותו לעזור על איזה קייג
 וגדר . ואחר כך נפתה אותו צמראית העין צאוורו כי אין צזה
 שום חשא ועון . ואחר שסורגל צזה וציא אותו לידי עצירה
 חוורה . ואחר כן מפקיר עלמו לעשות כל הועצות שצעולס ה'
 ילילו . ונעשה יש צבי אדם אשר נחלוה נפטס לעשות איזה עכין
 וולוס אמנס לריך כח וחיוק מ"אח גדולי הדור שהס יחזיקו צידס
 ואח אינן נחזיקי צידס אין יכולת צידס לעשות שום דבר . לז"א
 צתחלה אף הכחלות לא חזקהם ר"ל את אלו פאנש"ש סרוכים
 לעשות איזה עכין וולוס ומפני שהס חשוטי כח היה לריך חזק
 מכס ואחס לא חזקהם ולא יכלו לעשות דבר . ואח"כ ואת שחולה
 לא רפאהס דהיינו אס עצר אדם אחד על איזה קייג וגדר והיה
 לריך הכף לעשות צו ונשפצ ולייקרו ולהוכיחו ואחס העלמוזס
 עין צאמרכס וכי על דבר קל כזה כענינ אותו וז"א ואת שחולה
 זכוי . ומה יצא להטוא צמראית העין או צאיזה דבר רע וגס צזה
 העליונו עין וז"א ולכשצרת לא שצתתס . ר"ל אהר שכצר נפגס
 איזה אצר סיס לריך חכף לחצוס אותו ואחס לא עשיהס כן כי
 האורו כי עדין אינו ראוי לעונס . ואחר כך יצא לידי עצירה
 חוורה וז"א ואת הכדמת שכצר נדחה מן הקדושה נכח העצירה
 שעשה וגס צזה לא הכיצוהס . ואחר כך ילא להרצות רעה לעשות
 כל הועצה ה' אשר סכא עד אשר נאצד מן העולס ועס כל זה את

מרא לרצם פרק יא

פאזבלה לא צקשהס . ואס כן צאזיס פניס תחזקו ליטות מהס
מוצלי הגיע להס שום חועלת ווכס :

ועתה כוהן טעס מליזיס קיצה צא להס להיוח נטיצעים
צעלת הלר הלורר הוא ילר הרע והוא כומס"ל כי ע"י

טעושה אדם גדיל דצר כגד הי ואין מוסס צידו ואין דוצר אליו דצר
עונו יראו הרואיס וכן יעשו . ואס ירלו לייקרוס ולהוכיחס המס
יענו וילאנוו הרליהס איס פי הוא עקס כמוכי ווכפי כצוד עטרו
ויקר הפארה גדולתו לא דצרו ענוי ונטוב עד רע ואכי קיר כטוי
גדר הדחויס אהס מוצקסיס לייקר אחי צטויסיס וצעקרציס מוס
פשעי ומס חטאתי יוחר ופי' ואין זה אלל מוסס פניס . וע"כ גס
אה זה העלס יעלמו עיניהס ווכאן וליך כל איס טוגס ופחי
הולך ועושה מוס שלצו חפץ . וח"א יבגו לאכי צכל ההדים ועל
כל גצעה רעה ר"ל מוס סיבגו לאכי ון הדך היקר והעס ילכו
ארחות עקלקלות הסיצס הוא צכל ההדים ועל כל גצעה רעה כי
עפכי גדולחס אין מוסס צידס ועפכי זה הפשס החקמתח על כל
פני הארץ וכוי ואין דורס ואן מוצקס רח"ל :

ואפ"ש לוור צדך אחר כונת הכחוציס לאידך גיקא והוא

כי רועיס נקראו החכמיס המוכחיגיס אה העס
צחכמהס והורחס להחיר ולהקור וכוי וכל העס נקראו לאן . וגס
כל העס נקראיס רועיס והחכמיס נקראיס לאן . ואשרש סיחתי
כילד החכמיס נקראיס לאן ונחרי טעמי . אחד כי הלאן אינס
כרעיס מוצלמן כי אס על ידי רועס הרועס אהס צמרעה עוצ
דען וטען . כן כל העס מליויס לפתקס ולכלכל אה החכמיס
להס לאכול וצגד ללצוס . צי כי כסס טעמיטב הלאן נהכיס
הרועיס עחמאה וחלב וצטר טען וגס ון הלמר עוטיס צגדיס
ללצוס . כן כל הטובה הצאה לעולם וכל הפפע אינו אלל
צטציל החכמיס לומדי החורס כו"ס רח"ל כל העולם כולו כיון
צטציל חכמה צבי וכסס שהרועס נהנה ון הלאן כן לריך
הרועס להטביח על הלאן . כמלא טעניהס נקראו רועיס וטכיכס

נקראו לאן זה צמח וזה צפועל . וזה ידוע שכל זמן שהה"מ
 צדוק וצלער יש לער להקצ"ה על זה ופני כי אין להם יכולת
 להגות צחורה כדצעי :

מעתה

ז"א הנצח על רועי ישראל ר"ל על חבתי ישראל
 הנצח ואנרת אליהם לרועי אלם הם כל עם
 הקבל הם אנור ה' הוי רועי ישראל אשר היו רועים אורם ר"ל
 חבל ע"ז כי וואחד שהרועים הם ונפשיגים ורועים אהבם ומהם
 אהם כהנים מוצותם ותורתם . והרי הם כמו הללך המכלכל את
 האדם וסיחנן שאהב כהנים וון הללך ולא פרעו אורם . והרי
 המחמטים כמו הללך את ההלצ חאכלו ואת הלמור הלצשו . וכל מה
 צאהם אוכלים וליצסם הכל הוא נפשות זכותם . ולפעמים
 כשהדור חייצים ח"ו כועל לדיק אחד ומוכפר על הדור וז"א ואת
 הצרי"הם הצצשו . ועם כל זה הללך לא תרעו . את הנחלות לא
 חקרים וכי כי יש כונה אופנים לקרצ הנלם לה"ח כדי שיוכלו
 לעסקו צחורה ה' . והנה אופן אחד לעשות עמו כצולין עם
 יששכר צ' ליקח ונאון החכם ולעשות לו פרקמטי"א . ג' שיתים
 הוא ראשון למכור סחורתו . ד' למכור לו צול ולקנות אחר כך
 ונאנו ציוקר . ה' לפירנקו ולכלכלו צחורה לדקה :

הרי

ה' אופנים לקרצ בהועלת לה"ח . ואהם לא עשיתם
 אפילו אחת ונהנה וז"א את הנחלות שהם חלושי ונאון
 לא חזקתם כמו צולין עם יששכר . ואת החילם ר"ל שיש ונאון
 להתי"ם ונפתי כי אינו נרויח הוא אוכל הקרן והפירות ונשא
 ערים וכתיקין ליקח ונאנו ולעשות לו פרקמטי"א וגם זה ואת
 החולה לא רפאתם . וגם אם יש איזה פרקמטי"א לזה הפה"ח ונעט
 וון היועט וכונעט חשנה להשכר והתיקון הוא להקדים לו יום
 הסוק כדי שימכור סחורתו צדמים יקרים גם את זה ולנצצרת לא
 חששת ודין גרונ"ח כי נעשה ידו ונאנו נאנו נדח . ועדין הים
 חיקון לעשות עמו לדקה צדך כצול למכור לו צול אך אם יום
 לו יועים יעמוד צרשוהו ואמר כן לחזור ולקטטה עמו ציוקר .

מדת רעצם פרק יא

אדם עשיתם צהפך למכור לו ציוקר והכחם העני חושב צדעתו
אחר עצור ימים או עשור סוף הכבוד לצד צדכה עד צלי די כי
תשובו ותקנו ומנו וכל פרוטה ונלטרף לחשבון גדול. ואח"כ
צראוהו כי אין עי שיהפוך את פניו לקראוהו לא אותו ולא את
סחורתי. ויד עובר צטוק אלל פכה ומוכרה לנוכר את סחורתי
למחלה לשליש ולרביע לצעלים ראשונים ושלוחי יחנו לו מה שלקחו
ומנו. וז"ל ואת הכלתם לא השבותם. ועי"ז אך ילא ילא לחזור
על הפחחים וגם צזאת סואכה אדם מצקסים לאמר אין משגיחין
צעני החוזר על הפחחים אפילו למהכה מועטת וז"ל ואת האובדת
לא צקשתם. ובכל זאת אדם רואים את זה העלוב פעני כע
וכד על המשיה ועל הכלכלה אדם ליעקים לאמר אין צצקת
למקדוחך וצמקיס אשר חסיה יושב כל היום כולו על הסורה ועל
העבודה אדם ועי"ל כל היום כולו צצוקים וצרחויות ארוכות
וקלרות אין זה כי אם רוע לצ רעה עיך צצל אמרים וכיולל
וצלו דצרים דצרי צצויות. וצצלוא אדם הייחם ופחיים איתם
ונכקיסם היה לכס איזה כח לדצר להם צחזקם. אמנם לא די
שאין אדם ופחיים אותם וגם יצבעו צחרפה נכס. זה אין הדעת
קוצלתו וז"ל מאחר כי את הנחלות לא חזקהם וכו'. וצחזקם
דיחם אותם וצפרך. וכע"ס כרי מדרש שמואל ז"ל על פסוק
הלצמו קגרו פיו דצרו צגאות. לא די שחלצמו קגרו שאינם פחיים
אותם ונכקיסם ופיו דצרו צגאות אין הדעת קוצלתו. וצעוה"ר
זה גורם והפוליכה וצלי רועה ר"ל מאחר כי עיניהם הרואות כי
אין להם רועה לכלכל אותם והיינה לאכלה לכל חיה השדה
ר"ל פושטים את דיחם ליקח ממין צהלוואה עון הגוים צנשך
וצמריבית כדי לכלכל את ציהם ועל כי אין ידם מושגת לגדל פרע
החוצ והפולכה ר"ל יולאים וציהם וממכון שצחם א ארץ אחרת.
ישגו לאני צכל ההרים ר"ל להיות מדלג על ההרים וקפץ על
הגבעות לדפוק על דלתי נדיצי עמים ומקיר מקוה הצוטה ועל
פניו לצבאיל צפה ואלל הצד לכו' להם. וצעוה"ר כונה לער מרגישים

על היותם נעים וכדים גלים ונעולעלים מנוי אל גוי וממלכה אל עם אחר. ועל היותו מלפניו לסולחן חזירו ועולם חשך צעדו כי מאן דאכיל דלאו דיליה וכו'. וזה גרס כי מתחלה אין דורש ואין מצקם להם תיקון כדי שיתפרכשו שלא צלער וכונס הפלגו רז"ל על כבוד ה"ח כמ"ש בגי' נעשה בר"י צ"ח שאלך לכרך גדול של רוני אל תינוק אחד יש צנים האסורים יפה עינים וכו' אל מי נתן לנשיקה יעקב וכו'. ענה אותו תינוק ואמר הלא הי' זו הטחטו לו וכו' אמר מוצטחי צזה שמורה סוראות צישראל העבודה שאיני זו ונחאן עד שאפדנו וכו' וכן הים. ופריך סם והא אין פודין את הסצויין יותר מכדי דמיסן ותינך ה"ח שאני. מאלא דגדול כבוד ה"ח כיון שפודין אותן יותר מכדי דמיסן. שהינן שהינן הזם אפי' שעדן לא ביה שכם וכיון שהכיר צו שהים עמיד להיות מורה סוראות צישראל פלאו צממון רב מכ"ס לת"ח עלמו:

ועפ"י כלצ"ד כונת הכתוב ואשה אחת תנשי צני הנציאים לעקם אל אל שע לעומר עבדך אישי נח ואחה ידעה כי עבדך הים ירא את הי' ונעוריו והנוטה צא לקחת את סני ילדי לו לעבדים. צהקדים מ"ש בגמ' מאן דמוקיר רבנן סויין לים חתונה רבנן. מאן דרחים רבנן סויין לים צכין רבנן. מאן דפיל רבנן איהו גופיה לורצא מרבנן. ואי לאו צר סני משהמען מלוהי כלורצא מרבנן. ויהבן לומר כי מעלת סירא כוא גדול מכולם וזכה צשלשהן וכע"ס סופיסיס ע"ס יראו את הי' קדושו סמול לרצות ה"ח. כי אין מחקור ליראיו ר"ל סזוכס לצנים ה"ח וחסנים מן סמנין וגם כוא צכלל:

ועל זם אמרה האשה הזחה צהכמהה אהס ידעה כי עבדך הים ירא את הי' ר"ל לרצות ה"ח. וכיון סבן ודאי כי זכה לצנים ה"ח. וראוי לפדות אותם אם נפלו צצנים אפי' יותר מכדי דמיסן ומכ"ס לעכצן מליפול צצנים לימכר לעבדות הי' ועבדך הים ירא את הי' כמ"ס. והנוטה צא לקחת

מַרְפֵּא רַעֲצִים פֶּרֶק י"א

אח צי ילדי לו לעבדים ואם כן עליך הסולחכה לגמור בלא
ינכרו לעבדות ח"ו ודוק :

הרי כבר אמרנו הנסגה לח"ח הרוצים את ישראל שלתיכס
להתנג את ישראל בכל ההנאים שאמרנו כדי שיפיו
דבריהם כשומעים . ולא יהיפו את הארץ ח"ו :

וגם כבר אמרנו הנסגה לכל עם הקהל הרוצים את
החכמים לכלכלם ולפרנקסם ושלא להפניהם בלעז
הפרנקס . וילמוד העשיר ק"ו מעליו אם שבת אחד לא כזמון לו
לקטורנו דגים או הרנוולת פטומם או צבר שמן וכיוצא כמות
וולטער ולא היה נחונת הקרון כים ללא בלא פלע ימים דגים
וכיוצא . ומה יעשה אוהו בעלוב החכם העני המכלכל בלעזריו
עד כבר להם נחונת נויס דוקא ואינו נצקס נוחרות . וכי יהן
צביק עיניו אין כל נחונת צידו אם יש נוכחוב בנכחובו ויש לער
בלעזר רח"ל . כי על כן מוטל על כל גדולי העיר לצקס אופנים
והנוללות כדי שיפרנקו הלוידים חכמים בלא בלעז . וכדאי הוא
לצטל נחם כל גזרות קשות ורעות וצפרם להלילם מרשעת הנויס
הרובלים את ישראל בכל מה . וכנ"ש בגמרא זכר הלא פרוק
לרעב לפונק . ה' צרחניו ירחם עליו ועל כל ישראל עמו ולא
ילערכו צפרנקס זה לזה ולא לעם אחר כי אם נידו הנסגה
והנוללת חונן כן יסי רלון :

פרק יב הנהגות . המצרים אמרו צומכי אצות יסי
כבוד חבירך חציב עליך כשלך .

וכן אמרו יסי נחנין חבירך חציב עליך כשלך . רלו להודיע לנו
גודל געלת ההצרותא אשר אין ערוך אליה וכן אמר החכם
הס'ל סוף אדם צלי חצר כשנאל צלי ימין . וכן אמר רבי
יאובע צומכת אצות כשנאל רצן יוחנן בן זכאי איוסי דרך
עובה שידבק צם האדם אמר חצר טוב . וכדי לחזק יהדות
המצרותא אמרו יסי כבוד חבירך חציב עליך כשלך . ויסי נחנין
חבירך חציב עליך כשלך . וער אמר חזק ונר אמר חזק ולא

פליגי והוא כי יש צני אדם נוקפידים על הכבוד צהכלית ואין
 נוקפידים על זמון מפני כי הם נדצי לב . ולז"א זה ההנח
 אם אהם רולה צההקיים החצרותא העיקר הוא להצדל על
 כבודו כמו שאתם נקטם כבודך וכיון שאתם נכבדו והוא
 רואה שהוא נחכבד על ידך צזה ומהחזק האכזה אשר לח
 חכהק לעד לעולם . והחנח אשר שאמר ימי זמון חצירך וכו' כי
 יש צני אדם שאינם נוקפדי על הכבוד ועל הזמון נדקדקים
 על פהוח משהו פרוטה . ולזה אשר ימי זמון חצירך חצירך על ידך
 כשלך ליזהר שלא יאבד זמוןו חפילו ומה . וכיון שרואה חצירך
 שכל כך אחס חס על זמוןו חפילו על פכים קטנים . מיד הוא
 כורה צריח עונך לחזק עצותיהם האכזה כי לעולם לא ימוע .
 וימלא לו ריע אהוב נאמן עזרם צלרות וצטמחהו ליו יתעצ
 לעשות לו נחת רוח צכל דרכיו . וצאמה כי אין צמחה ואין נחת
 רוח צעולם כמו חצרותא נאה . עד שאמר צבונתא צההוא עובדא
 דפוכי הועגל או חצרותא או מיתיהא צ"ע :

אננם כל זה שאמרנו אינו חלל למיני דשמיא כי איש חס
 דעהו יעזרו ללמוד וללמוד לשמור ולעשות חס כל
 דצרי ההורם . ולהקיר ולפספס איזוסי דרך ישרה לקניח
 לעלום עיל יראה שמים וזה יזהיר לח זה מדרך פרע
 ויחסיקו זון הכיעור וזון הדוניה לו . וגם חצירו אם ראה צו
 דבר שאנו הגין אומר לחצירו הכי אחי אחס ולהסת עולם
 אכזהך על כן תכתיב צצרים למען הודיעך כי לא על הנחם
 לצדו חנו אהבים ורעים כי עיקר אהבתיו אינה חלל צמילי
 דשמיא . ואם כן הדבר הזה אשר עשית וע הוא צעיני
 חללים ואלם ולא יפה עשית . ואזי חצירו החציר מודם לו
 צאומר חלו חטאתי כי לא ידעתי רוב דציר ונעשהו כי לא
 נכון לעשותו . ועמה אחי לח ללרה יולד קיונה נעזתי להקן
 אה אשר קלקלתי והורני כל צלחיה אופן אוכל להקן אשר
 צחטתי . ואזי חצירו אסובו נאמן מודם לו חס סדך ילך צה

מרפא לעצם פרק יב

למען יסוב בחסונה שלמה :

ואם מה שמעל הוא דברים שבין אדם לחזירו יהיה
אחוריו עזר כנגדו לתקן את אשר טיחה ויהיה הסלום
ציניהם ולא יבא עוד שוד ושבר בגבולם . ועל זה אמרו צומאי
אבות כל כנסיה שסיה לשם שמים קופה להצדיקים :

והויז וכן התנאים האמורים לנעלה לריך עוד כונה הנאים
אחרים הלא הנה יסודות חזקים למזק עצמות
האשה . אחד והוא העיקר והשורש כי לא יעבור רוח קנאה
ציניהם כלל ועיקר בין בכבוד בין צומאי . דהיינו אם נוכדים
את חזירו יותר וננו וברי הם בשקל אחד לא יתקנה צנה
במולקין לו כבוד כי ח"ו נחמה הקנאה יבואו לידי שנאה .
וע"ז כיון התנא באומרו יהי כבוד חזירך ר"ל הכבוד שמוכדין
העם את חזירך יסא חציב עליך כשלך ר"ל כנו הכבוד שאתם
חולק לו שבדאי אין צו קנאה כי אם היית רולה לא היית
מוכד . וכשתה חושב שהכבוד שנגיע לו מאחרים באלו אהם
כדתו ודאי לא העבור עליך רוח קנאה וכן צומאי :

תנאי צי שלא יהא שום הקפדה ציניהם כלל ועיקר בין
דבור בין צומעה . ואם ח"ו יש ציניהם לא החקיים
חזורהם אפילו רגע . כי העולם אי אפשר שיסיו כל דבריו
של אדם צמאזים עם חזירו הרגיל עמו בכל שעה דברים
המורקים . כי לפעמים ילא מפיו דבר או צומהכין או שלא
צומהכין דבר שחינו הגון ואם יקפיד עליו בכל דבור לא
תחקיים חזורהם וע"כ לריך שלא יהיה הקפדה ציניהם וע"י זה
האשה תהיה קיימת לעד לעולם :

תנאי גי מ"ש התנא והוי דן את כל האדם לכף זכות מ"כ"ש
החברים זה לזה . שכונה פעמים יעשה האדם חיזה
מעשה או ידבר חיזה דבור ונההלך צוממו לדיק . וחזירו
הצומע לו חושב פלרעה נהכון . ואם ידין אותו לנף חונה לא
החקיים אהבהם ואלרנצא לשנאה הכפך ח"ו . כי על כן יספר

חוויד לדון את חצירו לכף זכות . ואם עלה צדעתו לדון אותו
 לכף חובה לא ילטיע הדבר בלבו . כי אם יאמר לחצירו למה
 דברת כך וכך או למה עשית כך וכך ואזי חצירו ותכלל אליו
 לאמר חלילה לי אחי לעשות זאת אלא אדרבא לעונה נתכונתי .
 ואהבתם תחקיים לעד :

תנאי

די שלעולם יחסוב אדם עלמו שהוא הקטן וכל
 החצורה ואפי"ה הוא גדול וכל החצורה יחסב עלמו
 שהוא קטן וכולם . וזה יועיל שכל אחד ואחד ויבדל אז חצירו
 והאהבה תהגדל ציניתם ותחרבה כשאור צעיקה . ואם ח"ו
 כל אחד מתנשא לחצר אחי אמרוך וְאֵלֵי כֹהֵן הַכֹּהֵן וְהַגְּדוּלָה
 חציריו ותקנאים זו ושונאים אותו ומעט מעט מן הקנאה יבא
 לידי שנאה וא"ו יצאו לידי פירוד ואין זה דרך החצירים
 הרולים לפיות צאהבה ואהבה :

תנאי

ה'י שכל אחד מן החצורה יחסוב צדעתו שכוף עיקר
 ויסקוד החצורה ועל ידו דוקא ותחקיים החצורה חבל
 לא יהיה מתנצחו זה להגדל ולהתנשא כי אם שעי"י מתנצחו
 זה ישתדל בכל עוז ותעלימות לקרב כל הדברים הנקיימים
 את החצורה . ולהרחיק דברים הנועכים האהבה והאהבה
 וא"ו גומעים כזק ושנאה ופירוד . ועל ידי זה תחקיים
 חצורתם לעולם ועד :

תנאי

ו'י שלא יהיו כפויי עונה זה מזה . שאם אחד מן
 החצורה קבל הנאה או וכל החצורה או נמקלהם
 או נאחד מהם לא תשכח מוננו לעולם ואפי"ה היתה הנאה
 מועטת יחסבנה צעיכו בהנאה מרובה . ואפילו היה חייב זה
 האיש לעשות לו הנאה המקבל יחסוב צדעתו שלא היה נחויב
 בדבר . ואין זה אלא כי מועיב לבו ורליכו עשה לו את כל הכבוד
 הזה . ולעולם תהיה אהבתם הלך וגדל :

תנאי

ז'י האיש העושה הנאה או לכל החצורה או למוקלהם
 או לאחד מהם . לא ינאם עליהם צעבור זה באלו

מִיָּמָא רֵעֵצָה שִׁרְקֵיב

נפח צלפח נשונה חיים ואלרצח יחשוב אוחו כדצר קל וכדצר
נועטו ואפי' היא הנאה גדולה. ועוד יחשיב כי כל וזה בעצם
היה מחויב לעשותו. ואם ח"ו המקבל הנאה ישיה בפני טוזה
ויסא צעיקו אפי' הנאה גדולה לדצר קל ואפילו זה חושב ציעתו
שומל חייב הוא שיעשה. ומצירו העושה הטוזה חושב שיעשה
דבר גדול ולא מלך החייב אי אפשר שהחוקים חצרהם אפילו רגע
וצן לילה היה וצן לילה אצד :

כ על כן הרולה להתחצר עם חצורה נאה לריך שיסתדל
לקיים כל אלו טיעה תזאים האמורים. וכבר אמרו
בפזלה כי עיקר החצרים ימים לש"ש ולא לאכול ולשתות ולשמוח.
כי אם ח"ו יהיה חצרהם לזה הנה יכירו ויפולו צד הלה"ר
והוא ינחם וינהלם על פי מלחו ולא ימנעו מלנוס מעשות כל
רע. ואי לחצורה כזאת ואלרצח פריד"ה טוזה היוננס כי צמקוס
השראה שכינה הם גורמים שישרה עליהם סט"א והשנן מוקד
צנייהם להכשילם צבל ונכסול רע. ובהחלה נפתה איהם
צאכילה ושחיה וע"י אכילה ורוב השחיה פוהה פיהם לשחוק
וקליה ראש ונוסם יפרד לדצר ליטות ולשון הרע ונבלות הפס.
ואי להם על כצום ורוע מולם כוח להם שילאו אלנוס וגל
יכעסו אה הנצ"ה צרות שפתיהם וסנצ"א חונר הוגערים אח
הי צדצריכס. ואמרו רז"ל חונר הקצ"ה אחי צרלתי שמים וארץ
ולא היחה יגיעה לפני. אחי מנהיג אח העולם ואין יגיעה לפני.
ואינוחי אי יגע כשאלחם פיהם פיהם לדצר נבלות הפה ולשון
הרע יכילא הוי הוגעחם אח הי צדצריכס הוי לנו אהה עלינו.
וצמקוס אשר ישנו אחים יחדיו ואפי' צאכילה ושחיה ונבל
שיסא מורא שנים עליהם ויפתחו פיהם צדצרי חורה או
צדצרי שירות והשצחה המנמח אלהים ואנשים כי צום הזה
השולחן הוא צמקוס מנחם. וכמו שהמנחם היה נכפר ציון
שגמ"ח קיים כן היום השולחן מנפר. ואיך ימללו לצם
לעשיר לרמן לרע על השולחן וליצנות נשפע הקצ"ה ציון

וְצִבְרֵי וְכָל מִינֵי מַעֲדִים . וְהַגּוֹזֵל לְשׂוֹר יִגְנוּ לוֹ לֵבִי הוּא לְהַכְתִּימוֹ
 זֶהְצֵל שְׂפִירָם וְהוּא עוֹן כִּי אֵין צוֹ שׂוֹם הוֹעֵלָה וְהַלְרָצָה הַיִּיק
 צִלְדוֹ . וְלֹם אֲמוֹר יִלְמוֹר הַחֲדָם שִׁישׁ צוֹ הוֹעֵלָה כִּי עִי צִוֹר
 זֶה הִיעַ מִכִּית וְלָצוּ כָל דַּלְמוֹת שְׂבֻלָּיו . מִה שְׂחִינוֹ פּוֹטֵל לוֹ
 הַהוֹרָה וְהַגּוֹלִים כִּי לְפִילוֹ יִהְיֶה כָל הַיּוֹם יוֹבֵצ וְלֹמֵד אֵינוֹ מִכִּית
 הַדְּלָגָה מִלָּצוֹ . וְאִם שַׁעַת קֹלָה יוֹשֵׁב וְשׂוֹנֵעַ אִוּ מוֹדָר דְּבָרִים
 הַרְעִים כְּאֵלוֹ כָּל הַדְּלָגוֹת שְׂבֻלָּיו יַחֲדוּ יִהְיוּ הַנּוֹיִים . וּמוֹכֵשׁ
 אִם כּוֹמֵךְ לִיִּם וְלִילָה עַד הַלּוֹת . אִוּ לוֹ לְאִדָם אֲשֶׁר מִלְּאוֹ לָצוֹ
 לְמוֹר כֵּן . וְצִחְוֹנוֹ לוֹ כֹּחַ וְלוֹ יֵאֵה לְהַרִים קוֹל צִלְלָה וְלִלְצוֹק
 צָקִיל מִר וְלָצַ חֲנֻנְנוֹ וְלִצְבוֹת וְלִהַחֲלוֹקֵן עַל רוֹעַ מִזְלוֹ וְעַל
 שְׂחֲלָדָם מִמֵּנוֹ כִּכֶּשׁ הַיִּסָּה וְהוּא כִּשְׂאֵר צִנְפֵשׁ הַצְּבֹנוּיָה דּוֹקָא :
וְאִמְיָשׁוֹר לְמַה הַדָּר דְּוֹנָה לְשֵׁנֵי אֲחִים סִיּוֹשִׁים צְבִית
 אֶחָד וְאוֹכְלִים עַל שׂוֹלְחַן אֶחָד . אֲבָל מִאֲכָל
 הַעֲרֵב לְמָה אֵינוֹ עֲרֵב לְמָה וְיֵשׁ שִׁטּוֹי צִחְכִּילָהֵן . הַצְּבוֹר כָּל הַאֹת
 כִּפְסוֹ אֵינוֹ אֲלֵף דְּבִים וְנִלְמוֹתִים וּבְצִיכָה מְלִוְחָה וְכִיּוֹלָא . וְהַקְטָן
 מִהַהֲבַג צַעֲמוֹ צִמְחָל פּוֹלִיט קָן צִשֵׁר שׂוֹן הַרְנַגְלוֹת פְּטוּמָה וְיִין
 יִשָּׁן וְכִיּוֹלָא . וְצַעֲלוֹת עַל הַשׂוֹלְחַן בְּצִיכָה וְדְבִים וְנִלְמוֹתִים הַצְּבוֹר
 שְׂמֵחַ וְטוֹב לָצַ וְהַקְטָן צוֹרַח הוּא מִשֵּׁם כִּי אֲפִי הַרִית אֵינוֹ יִכּוֹל
 לְקַצּוֹל וְצַעֲלוֹת עַל הַשׂוֹלְחַן צִשֵׁר וְהַרְנַגְלוֹת וְכוּי הַקְטָן יִהְיֶה שְׂמֵחַ
 וְטוֹב לָצַ . וְהַגְּדוֹל צוֹרַח הוּא מִשֵּׁם כִּי גַם זֶה אֵינוֹ יִכּוֹל לְקַצּוֹל
 הַרִית . וְעַתָּה אִם אֵינוֹ רוֹחִים אִחַ הַצְּבוֹר שְׂמֵחַ וְטוֹב לָצַ אֵינוֹ
 יוֹדְעִים כִּי אִישׁ גְּבִיָּן אִוּ דְּבִי וְנִלְמוֹתִים הִים וְעַל כֵּן הוּא שְׂמֵחַ וְאֵינוֹ
 יוֹדְעִים צְבִירוֹר כִּי אֲחִיו הַקְטָן אֵינוֹ מִם צְבִית יִכּוֹן לְהַסֵּךְ עִיכ
 הַחֲשֵׁל . וְהַכּוֹמֵשׁ הַרִי הוּא כּוֹמְצוֹלָר כִּי שְׂנֵי אֲחֵם הַלֵּא הַנּוֹה
 יִלְסֵר כִּי הוּא הַצְּבוֹר וְלַפְתַּח הַטִּיֵּאֵה רִוֵּץ . וּמִאֲכָלוֹ כָּל דְּבַר
 רַע וְכָל אֲשֶׁר תֵּאֵוֹת כִּפְסוֹ אֵינוֹ אֲלֵף שְׂרִיף שְׂחִיק וְקִלוֹת רֵאֵשׁ
 וְדְבָרִים הַנּוֹרְגִילִים אֵת הַאִדָם לְשִׂרָה . וְאֲחִיו הַקְטָן יִגְדֵל מִמֵּנוֹ
 כִּי מִאֲכָלוֹ צְרִיחָה הוֹיֵת הִי הַמִּיּוֹת וְדְבָרֵי קִיּוֹשָׁה וְכִיּוֹלָא .
 וְכִּי־פַתַח הַאִדָם אֵה קַפְרָה הַמּוֹיִם לְלִמּוֹד וְלִכְנוֹת צֶם אִזִּי צוֹדֵאִי

מראה רעצב פרק יב

שהילכה"ר צורה נוסס והילה"ט נבחר ענוו שמוח וטיוז לב ונוכניס
שוחה צלצו וכמס"ה פקודי סי' ישרים נוסמחי לב . ואין עלצות
שס כלל כי ווי שהוא עלצ צדצרי תורה הוא ילר הרע חלף הלך
לו ויעצור והנה ח"כנו . ואס ח"ו פוחח פ"ו צדצרי נבלות
וכזולא הילה"ר שמוח וטיוז לב ונוכניס שוחה צלצו כי הילר
סטיוז שהים עלצ צדצר פנה נוסס פנה הודה פנה הדרה .
נועהס אס כה יאמר האדם כי נודי דצרו דצריס הרעים נכנס
שוחס צלצו ולהסך צדצרי תורה . ווי ווי שהוא נע"ד בעלמו
כי המליך הילר הרע על רנו"ח חצרו וסס"ה גידיו והצריח את
יל"הט מעליו . אוי לנו מיום הדין כנה יאוח לן לצכות ולהחלצל
על זה . ולטווצ צחשוצה שלמה לפכו יחצרך עד שועטע מעט
נעשה להסך לקרצ את הרהוק ולרהק את הקרוצ . וזה יהי
צכה ככסיה שהיא לשס שנו"ס ע"ד כצוד שנו יחצרך . והי
משנו"ס יעזרונו לעוצה למען כשנו"ר חקיו ונלותיו תמיד כל
הינו"ס כן יהי רליון חנו :

פרק יג מוסר שלמה הנביא אמר יראה סי' מוסר

הכמה ולפני כבוד ענוה . רלס להודיע

לכו ונ"ס החכא צנוסכה חצות כל שיראח חטאו קדווח לחכמותו
חכמותו מתקיימת וכל שהכמותו קדווח ליראח חטאו חן חכמותו
מתקיימת . וע"ז אמר יראת סי' ר"ל ווי שרולה להיות ככון מיראח
סי' מוסר חכמה ר"ל יקדים מוסר שהוא יראת חטא לחכמה .
וכנ"ס שרצ נדרש שמואל על פקוק שנועו מוסר וחכמו . ר"ל
שנועו מוסר צחחלה ואח"כ וחכמו ואל הפרע"ו ר"ל לא העשו
להסך דאס ל"ו קר"ה לנפרע לא ילא כי חן חכמותו מתקיימת .
ואל חרעה על הפסך לומר כי איך יחכן להיות נקדים יראת חטא
לחכמה והוא דבר שאי אפשר לשנוע . לזה מצ"ח רח"ה ולפני
כבוד ענוה . שהרי חנו"ו צנוסכה חצות ח"הו מוכוד המוכד את
סצרות ר"ל שרולה להיות מוכוד לריך שיקדים הוא צחחלה
לכד את הצרות וכשרוא"ס הצרות כעס רוצ גדלו חולק להס

כבוד . וגם הנה תמיד יהיו זמירים בכבודו . וז"ל יראה ה' מוסר
 בחלמה ולא"כ חכמה ולא יפלא מנוך הדבר הזה שיהיה ולפני כבוד
 עניה כן הדבר עלמו שאם רואה הקצ"ה גדול זמירותך זיראה
 חטא . גם ה' יתן הטוב להרחיב עין שכלך עד שיהיה חכם גדול
 כי הצא ליעהר מסייעין אותו מן השמים :

זיה

כלע"ד כונת הכתוב אהב מוסר אהב דעת ושוכח תוכחה
 צער . ר"ל ווי שרולתי שיתקיים חכמתו בחלמה ונקדים
 לעלמו יראה חטא . וז"ל אהב מוסר מי שאהב מוסר הדע שהוא
 אהב דעה ורולה שחכמתו מתקיים צדו . אצל וסוכח תוכחה
 צער ר"ל ווי שהוא סוכח תוכחה מפילו שהוא יוסב ולמוד עכ"ז
 צער יתקרי כי כידון ע"ש סיפור כי אין חכמתו מתקיימת כי על
 כן כמה ראוי להיות כל איש לור"ר צדו צדו לזין עלמו לפשט
 צמעייו ולזיוס רגיל תמיד צפרי מוסר צין ציוס צין צלילה שעה
 קטנה כי הם מעוררים את פאדס ונסתה אילתו ונודיעים להדס
 דוע מעט וזה שהיה נראה צעירו עד עתה כתיבה וכדבר קל
 וכאשר ילמוד צפרי המוסר בם ינללכו החנו"ר חס"ר ותכף
 יראה לתקן את אשר שחת . ומכאן ואילך יהיה לו ספר מוסר
 אשר קורא בו לפייג וגדר לצלתי צא עצירה לידו כל עיקר ועוד
 לא תאונה אליו רעה ונגע לא יקרב צאלו :

אינם

לריך לקבל עליו מהחלמי שכל מה שילמוד מחוק
 הספר שיכתוב אותו על לוח לבו ולא יסור ממנו
 לעולמים . דרך מוטל אם הוא היה רגיל לדבר בצית הכנסת
 וצפרט ח"ו צטעה החבלה עכשו שקרא צפרי העוסק וראה
 שהוא עין פלילי מפילו שלא צטעה חבלה וכו"ס צטעה חבלה!
 יקבל עליו שלא לדבר עוד מפילו ללורך גדול חוץ מדבר מלות
 שלא צטעה חבלה . וכן על זה הדרך בכל ענין יקבל עליו לעשות
 ככל הכתוב בו צלי שני והנודע אצל אם לומד צהם דרך עראי
 וכל כונתו אינו אלא אם ינלא צו דבר חרפה וכיולא ומעולם לא
 עם אל לבו לקבל ממנו טוב דבר של מוסר ויראה חטא ח"ו אזי

מַרְפֵּא רַעֲצֵם פֶּרֶק י"ג

כַּכֶּסֶס צָבֹוּב לֶךְ כַּמִּיּוֹשׁ שֶׁלֹּוֹת הַמַּעֲשִׂיָּה לֹא יִשְׁכַּח לֶךְ הַיּוֹכַח לוֹ . וְעוֹד
כַּמֵּה רַעוּת הוּא גּוֹיִם לְגוֹפֵי וּלְנַפְשׁוֹ . מֵה שֶׁאֵין כֵּן הַמִּקְוֶה עֲלֵיו
עוֹל הַמוֹסָר אֲפִילוֹ מִן הַסְדִּיּוּעוֹת . וְיֵי לֹו גְדוֹל וְדוֹד הַעוֹלָךְ עִיָּה
שֶׁכָּבֵל מוֹסָר מֵאַחִיּוֹתֶיךָ צִיָּה אֱלֹהִים כַּהֲלֵךְ צְרַגֶּשׁ . וְיִשְׁכַּח
צְדוּקוֹת כִּי אֱלֹהֵי יֵשׁ לֹו מוֹנֵי לְלִמּוּד רַצִּים וְעֲלוֹמוֹת כַּמֵּה רַחֲמֵי
חַכְמָה וְשִׁבְעַת מוֹסָר וְשִׁנֵּי לִוְחוֹת הַצְּרִית וְחוֹצֵה הַלְּצִצוֹת וְרַצִּינֵי
יִוָּה זִי"ע אֲשֶׁר הִפְלִיאוֹ לַעֲשׂוֹת חַכְמָה וְיִוֹסָר וְהַכֵּל מִחוֹקֵן לִפְנֵי
כַּשִּׁילָחֵן הַעֵרֶךְ . וְצִוָּה מֵהַחֲסֵד הָאֵלִים וְיִוֹלָא מִרְגוּעַ לְכַשְׁשׁוֹ וְגוֹפֵר
כּוֹלֵס שׁוֹרֵם לַעֲוֹה . וְיִוֹלָא מִיִּם לְגוֹפֵר וְהַשְׁמַתוֹ מֵהַ שֶׁאֵין כֵּן
הַשְׁנוֹא הַמוֹסָר צִים כַּהֵיב שִׁינָא הַיּוֹכַחַת יָמוֹת . וְהַשְׁנוֹא מוֹסָר
כַּהֵיב צִים וְדִיךְ חִים הַיּוֹכַחוֹת מוֹסָר . וְיֵי הָאֵשׁ הַשְׁנוֹא מִיִּם
וְאִוִּיב הַיְצִיָּה מִי"ו . כִּי עַל כֵּן יֵהֵא הַאֲדָם זָסִיר לְלִמּוּד קִשְׁרֵי מוֹסָר
אוֹ לְהַעֲוֹת אֲזוֹנוֹ לְשִׁמּוּעַ מוֹנֵי שֶׁהוּא אֲפִילוֹ יֵהִים קָטָן מוֹתָנוֹ וְלֹא
יִלְעִיג טַלְיָו וְלֹא יִהְיוֹלֵךְ עַל דְּצִרְיוֹ כִּי לֹא לוֹ הַלְּטֵג וְהַלְּלִיּוֹת כִּי אֵלִים
לְדַצְרֵי אֱלֹהִים מִיִּם הַיּוֹלָאִים מוֹפִי"ו . וְהֵם כֵּן אֲפִילוֹ יֵהִיוּ דַצְרֵי מוֹסָר
יּוֹלָאִים מוֹפִי רַעַע מִי"ו מוֹלָה עֲלֵיכֶם לְשִׁמּוּעַ וְלִקְבֵל מוֹתָנוֹ . וְיִלְמּוּד
אֲדָם צְדִיךְ מוֹשֵׁל אֵם הוּא עֲסִיר גְדוֹל וְיִוֹלָא לַעֲשׂוֹת חַכְמָתוֹ
לְאַשְׁתּוֹ מַחֲצִיטִים עוֹצוֹת וְיִוֹרְגְלִיּוֹת . וְחוֹקֵר וְדִרְשׁ אֲזִיזוֹ מִקּוֹמָן
שֶׁל צְחִי"ם לְקִטוֹת כֹּל לִוְרָכוֹ וְיִחַפֵּשׁ בְּכֹל צְהִי הַקּוֹשָׁרִים וְלֹא
מוֹלָא אֵם מְצִיקָסוֹ . וְיֵהִי אֲךָ יִלָּא יִלְחָוֶה אֵשׁ אֶחָד לְקִרְאָתוֹ וְיִוֹלָא
לְצוֹט צְגָדִים לִוְחִים וְכִיָּס אֶחָד צְחִיקוֹ מִלְּאֵה אֲזִיטִים טִיבִים
וְיִוֹרְגְלִיּוֹת וְיִאֲמַר אֲלֵיו אֲדוֹנֵי שְׁמַעְתִּי עֲלֵיךְ כִּי אֲתָם מוֹצֵקִים אֲזִיטִים
טוֹצוֹת וְכוּ' מִיָּדֵי הַצְּקָשָׁה הִנֵּי שֶׁיֵּךְ לִפְנֵיךְ צַחַר לֶךְ בֵּל אֲשֶׁר
הָאוֹת נַפְשֶׁךְ . וְיֵהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה הַעֲשִׂיר אֵת כֹּל הַכְּצוּד הַזֶּה
וְיִרָא וְהִנֵּה כֹל לִוְרָכוֹ מוֹכֵן וְמוֹזוֹן צִלְתִּי יִגִּיעַה . וְכַאֲשֶׁר רָאָה אֵת
הָאֵשׁ הַמוֹכֵר כִּי אֵשׁ עֲנִי הוּא וְיִצוֹ צַעֲרֵיו לְשַׁלּוֹת יָד בְּכֹל הַמּוֹזוֹן
הַהוּא וְלֹא רָלַם לְקִטוֹת מוֹתָנוֹ מֵאַיְמוֹת . וְיִשְׁבֵּ אֵל צִיָּהוֹ קֵר וְזַיֵּץ
כִּי כֹל הַיּוֹשׁ כּוֹלֵו יִגַּע לְרִיק . וְהַאֲמַר לוֹ אֲשֶׁתָּו הַלֵּל הַבָּחַח לִי
צְרַבֶּס וְיִקְפַר אֱלֹהִים אֵת כֹּל אֲשֶׁר קִרְהוֹ . וְהַאֲמַר לוֹ אֲשֶׁתָּו טוֹעֵה

שצעולס ולנוס ראית והסתכלת באיש המוכר ולא הסתכלת בכל
הכבוד שצידו. וכי יש שטות גדול וזה. עד כאן המשל:

והנמישר מוצן מאליו כי האיש החפץ לקנות הכשיתיץ
לאשהו הוא האדם הלריך דברי מוסר ותוכחות

להתן את כשנתו. ויהי כאשר ילא לזקש והנה אים אחד ונן
הסדיוטות וצידו ספר והגה מפיו ילא כל הדבר הלריך לו.
והיחכן כי יצה אנרו כי נעמו ואין לו אלא לקבל הדברים כמו
אזנים עוצות ומרגליות. ויהיו מני שיהיו:

ועוד אמשול משל לנה הדבר דונס לאדם אחד שהוא חולם
צחולי ומוכן. ויש תרופה לזה החולי כמו פאמזי"ר

וכיולא. והקס הזה אינו צנואלא אלל כל אדם ויצקשו את הקס
הזה ולא נואלא כי אס אלל אים עני. היחכן כי יאמר החולם
לא תקחו מהאיש הכזזה דבר. ויחר וקבל עליו הנותה הק
כי לא להזכיר. ובדאי כי צאחה טעה טרואה את עלמו צככה
יתן את כל הון ציתו כדי למואל תרופה למחלתו מני שיהיה ומשל
הדיוט אנורים אס פ"ו נפל אדם לים כדי להליל עלמו כאחז ונן
הנחש צוקוס חבל. והוא הדבר אשר דברנו כי האדם הוא חולם
מחולי הכפש ועליו לזקש תרופה מכל וקוס אשר ינאל. וכן אמר
החנא איזהו חכם הלמוד מכל אדם. הי יתן צלצבו לשמוע צקולו
ולדקק צו ולא כצוש צעולס הזה ולא ככלס לעוה"צ. ונכמוע
וכעקס רלינו הניד כל הינוס כי"א:

פרק יד מורא אנרו רז"ל כשתלה רצן יוחנן צ"ז ככנקו
חלונדיו לזקרו ח"ל צרכנו אנר להס

יהי רלון שיהא מורא שניס עליכס כמורא צשר ודס. אמרו לו
רצינו ע"כ ותו לא. אנר להס כשאדם חוטא נכנס הדך לפנים
מחדר שלא יראהו אדם ואינו יודע כי מלא כל הארץ כבודו.
ומכאן יראה האדם כי עוב לו להיות מתיירא מכל אדם כדי שלא
יטעא ועיי יראה צשר ודס יצא לידי יראה שנוס. וכן אמרו
צמקנת אצות הוי ממשלל צעלומה של ונלכוה שאלמלא מורא

מרפא רעצם פרק יד

איש אח רעהו חיים זלעו. כמלא שטוב הדבר לעלות מורא על ראשו אפילו וון האדם אשר נשמה באפו. ואל יאמר האדם מאהר בחיו אין מורא שמים על ראשי כילד יהיה עלי מורא צער ודם ואל יאמר האדם כן. כי אדרבא על די זה יכנס מורא שמים על לבו ונטע מעט עד אשר הפרה היראה בלבו בהכלית :

ויתכן

כי כונת רצון יוחנן צ"ל שצריך את תלמידיו ברכה זו כיון לדבר אחר. והוא כי יודע כי הצא לגנוב נצית חזירו כסף או כלים ודאי כי לא יצא צקולי קולות. או ח"ו הצא אל הזוכה כי אלו הם דברים שבחשאי. ולא יצא בכל עת לגנוב או לזנות כי אם צשעה שאין איש ואלאשי הצית הם צצית. וחיו לא היה חושד ריב"ז לתלמידיו על דברים כאלו וכיולא מאלו. חונס יש כונת דברים הלא הנה מקורים ללב שעל זה אמרו בגמרא בכל דבר הנקור ללב כאמר זו ויראת מאלהיך שואמר שאין לו מורא מצטר ודם. כי אין אדם יודע מה בלבו של חזירו ע"ז נאמר ויראת מאלהיך כי הוא צוחן לב חוקר כליות ויודע נחשבות אדם. וע"ז אמר ריב"ז לתלמידיו יהי רלון טיהא מורא שמים עליכם כמורא צער ודם. ר"ל צעניכים ודברים שלא יש צהם מורא צער ודם כי אם מורא שמים דוקא יה"ר שיהיו בום צעניכים אלה הדברים כונו אותם הדברים טיש צכס מורא צ"ו להזהר צהם נאלד נאלד וצזה יהא ניכר צכס עול יראת שמים. כי אם יפרוט האדם נגזל ועריות וכיולא מאן ליווא לו כי מפני מורא שמים הוא עושה ואפשר כי מיראת אדם הוא פורש. חונס אם האדם כזה מדגרים הנקראים ללב אזי יצטה בעלנו כי מורא שמים על ראשו. וצזה נגלה דעתו כי אפילו אחם הדברים שסייך צהם מורא צער ודם הוא חינו פורש כי אם מפני יראת ה' החוסף עליו כל היום. וכלע"ד שזה כיון לכתיבנוס צאונו אל תהיו כעצדים הנושמים את הרב על ונת לקבל פרס אלא הוו כעצדים הנושמים את הרב שלא ע"ו לקבל פרס ויהי מורא שמים עליכם. ר"ל שאם

אומר יאמר האדם אכי עובד את ה' ע"מ שלא לקבל פרס אין וני
 שיכחישנו לומר שקר ענית כי זהו דבר הנקור ללב . ואפשר
 שצפוי לאומר כי אינו מלכה לתשלום גמול וצנבו רוח אחרת
 עמו . והאדם יראה לעינים ויהי יראה ללב . לז"ל אל תהיו
 כעבדים יכו' . אלא הו' כעבדים העשונשים ע"מ שלא לקבל
 פרס אבל לריך לזה שחזרו כי ויסי וורח סמים עליכם כי
 הרי הוא דבר הנקור ללב :

ובאופן

אחר נראה לצי"ד בונה התנא . והוא כי כל
 המפרטים כולם באחד הקרו' כי איך ילא ופי
 אנטויגניק דברים באלי כי ניחא ליה להקב"ה שבעבוד אחרו
 ע"מ לקבל פרס . ועיין להב' ודרש שמואל ז"ל שהציא כל
 דברים והרב ז"ל חירץ ויה שחי' יעש"ב ולעד"ן צהקדים וי"ש
 צלו זיית רבי עקיבא ע"ה . כי עתיד הקב"ה לחז לכל לדיק ולדיק
 במחנה שלט ונאות וני עולמות פנאמר ע"ה עולם אהן לו .
 ורתי' להרב אליהו הכהן צספר שבט ווסר שזכאן כלמוד
 שתיקפת של הקב"ה ונרובה על העיקר לא כנודת צ"ו . שאם
 אדם נוגד פועל לבנות לו בית בעברה דינרים שכר פעולתו
 ליום . ואם נותן לו מתנה נותן לו דיכר אחד שוא יתן לו עו
 דינרים לא יתכן . אבל הקב"ה נותן שכר לכל לדיק ש"י עולמות
 ומחנה ש"ה עולם :

מעשה

לריך לקדק צלשון אנטויגנוס דלמה שיכז וולשון
 המעשה צכל וקוס נקט לשון שכר וכאמן הוא
 בעל ונלחכך שישלם לך שכר פעילהך . ודע ונהן שכן וכו' .
 ואם כן למה אנטויגנוס נקט לשון פרס . אמנם אנטויגנוס צא
 לסהיר שלא כהיה לרי עין לעבוד את ה' על מנת לקבל פר"ס
 זו המתנה שכן פ"ק עילה ש"ס . שהאדם היגע צתורה ה' ע"מ
 לקבל שכר אין צו השמה והדרבא עליו נאמר יגיע כסף כי
 האכל אצריך ועוב לך . אמנם האדם אחר שנוטל הסכר
 מערעד אחר המתנה ללר עין יחשב . ואם הצעל הצית נותן לו

מִיָּמָא רַעְצָא פֶּרֶק י"ד

וּנְטוּב רְלִיבוּ וְהָ עוּב וּוְנָה כְעִיס . וְהָס אִינּוּ נִיטָן לּוּ אִיךְ רֵאזִי
לְפִועֵל לְהַעִיז פִּכִּיז סִיחָן לּוּ וּנְחַנָּה . וְעִיז אֲנֵר אֲכִינְיָגוּס אֵל
חֵסִיז כִּעֲזָדִים הוּנְטוּנְסִיס אֵחַ הַרְבַּע עִיז לְקַצֵּל פֶּרֶ"ס שֶׁהָס שֶׁ"ס
עוֹלָם שֶׁל וּנְחַנָּה . אֲלֵא הוּוּ כִּעֲזָדִים וְכוּ' עִיז שֶׁלֵּא לְקַצֵּל פֶּרֶ"ס
כִּי אֵס סַכֵּר דּוּקָא . וְאֲנֵר עוּד וִינִי וּנְרָא שְׁמִיס עֲלִיכֶם רִ"ל
צִטְעִנָּה יְדוּעָה שִׁיס לְהַקְצִ"ס לַעֲתִיד לְבֵא וְיִי הַקְדִּימִנִי וְאֲשֵׁלֵם
וְיִי וּלְפִנֵּי עַד שֶׁלֵּא כַחֲתִי לּוּ צָן . וְיִי עֵשֶׂה לְדָקָה עַד שֶׁלֵּא
רַחֲמֵי לּוּ וּנְוֹנֵן וְכִיּוּלָא . נִוּלָא שְׁצַעִיקַר הַסַּכֵּר יֵשׁ טַעֲמָה חֲזָקָה
לְהַקְצִ"ס וּכְלֵל סַכֵּן אֵס יִצְקָשׁ וּנְחַנָּה אֲפַסֵּר יֵאֲמֵר עֲלִיז גִּוּלָא
אֵזֵל לְנִעְבִּי קֶרְבִּי וְכוּ' . וְלִזֵּ"א הוּוּ כִּעֲזָדִים הוּנְטוּנְסִיס אֵחַ הַרְבַּע
עִיז שֶׁלֵּא לְקַצֵּל פֶּרֶ"ס שֶׁהוּא הוּנְחַנָּה . וְלִנְהָ אִנִּי מְלִיחָה אֲחַכֵּם
כֵּן לִזֵּ"א וִינִי וּנְרָא שְׁמִיס עֲלִיכֶם שֶׁלֵּא יֵלֵא הַקְצִ"ס צִטְעִנְתּוּ
הַחֲזָקָה וְיִי הַקְדִּימִנִי וְאֲשֵׁלֵם :

וְעַבְיָ"ז

וְאֲנֵרִי דֶרֶךְ רַחוּ כוּבַח שְׁלֵמָה הוּנְעִי"ס צַחֲכוּת וּנְשִׁלּוּ
עוּב אֲרוּחָה יִרְק וְאֲהַבָּה שֶׁסּ וּנְסִיר אֲצוּס וְשִׁחָה
צו . וְהוּא כִּי צַעוּס"ר הִילָּה"ר וּנְפַחָה אֵחַ הַאֲדָם שִׁיחַעֲדָן וּנְנַעֲדִי
עוֹלָם הַזֶּה הַרְוֵג צַקַּר וְשַׁחֲטוּ אֲלֵן וְכוּ' וְנִי לֶךְ לְהַקִּיר עַתִּידוּת
וְצוּנְפִלָּה וּנְיָךְ אֵל הַדְּרוֹשׁ וְכִיּוּלָא וְעַל זֶה כִּבֵּר אֲנֵר כַּתְּוֵא וְהוּי
מַחֲסֵב הַפֶּסֶד וּנְלִיחָה כַּנְגֵד שְׂכָרָה וְשַׁכֵּר עֲצִירָה כַּנְגֵד הַפֶּסֶדָה .
וְכִבֵּר אֲנֵרִי צַפְרִיקִים הַקּוּדְמוּסִים כִּי הַעִיקַר הוּא שִׁצִּיעַ וְיִקְחֵל
הַאֲדָם אֲחֵרִית דַּר מַחֲשִׁיתוֹ וְאִיזְבוּ חַכֵּם הַרוּחָה אֵחַ הַכּוּלֵד .
וְעִיד יְדוּעַ כִּי צַעֵל הַצִּית הַכּוּתָן וּנְחַנָּה לְפִועֵל חוּץ מִן הַשַּׁכֵּר
הַקְצוּעַ לּוּ הוּא כִּי רֵאשׁ צוּ כִּי הִיָּה פּוּעֵל אֲנוּת שֶׁפַע לְתוֹ אֲנוּת
וְעַקַּק צוּלְאֲכָהוּ צִאֲהָרָה רַבָּה . לֵא כֵּן אֵס וּלְאֲכָהוּ הִיחָה
צַעֲלָלוּת וְצַעֲלָלוּת כּוּי שֶׁפִּסְאוּ טַד וְכֵל וּלְאֲכָהוּ פְּגוּמָה וְצַעֲלָלַת
וּיִס וְדֵאִי שֶׁאֲדַרְבָּא וּנְכַס לּוּ מִן הַשַּׁכֵּר וְכִ"ס שֶׁלֵּא יִחָן לּוּ וּנְחַנָּה
אֲפִילוּ פְּרוּטָה קַטְנָה . כֵּן הַדַּרְבָּר צִהַקְצִ"ס זֶה שֶׁאֲנֵרִי טַעֲהִיד לִיחָן
לְכֵל לְרִיק שִׁ"ס עוֹלָם צַמְחָנָה הוּא דּוּקָא לְנִי שֶׁפַעֵל וְעֵשֶׂה
הַכּוּרָה וְהַעֲלִיָּה צִהַקְצִ"ס אֲהַבָּה . וּנְעֵשֶׂה זֵהוּ רַחוּ קַבְּחוּז עוּב

ארומת יר"ק ר"ל עוז אשר פצנו ותראה סכר העמיד סהוא
 ט"י עולמות סהוא צגיו יר"ק . וגם ואהבה ט"ס ר"ל אס
 הוא בחוספת אהבה הזכה לט"ס עולמות . והו עוז ונח
 פאחה רואה לפיך סור אצוק . אצל ופנאה צו סקוף סוף
 הוא ילכו"ר הוא מלאך המות והוא בעלמו כפרע נמנו ה' ילילו :
וביון טצא לידינו ענין זה ראיתי צמחוי המוקר כנח
 הפליגו צענין הפועלים הפוסקים צמלאכת חצריהם
 סכונה לריך טיהו זהירים לעשות אה המלאכה מחוקנת ויפה
 אשר לא יהיה זה נוס כמו הצנאים . והיינו צמחטו סויליא
 הלצוק והצגד מחוקן ויפה . וח"ו לא יגצו נמנו אפילו חוט
 אחד כי גדול עונם ונפוא . וצקפר קצ היקר הציא מעשה
 צחייט אי פלוא לפני עותו טיעשו נוסולחנו הרגיל לעשות
 מלאכתו ארון . והאמה נחה המה יהו צי עדים שלא גכ
 נוסוס צריה אפילו חוט אחד ומלאכתו אין זה טוס רמיה .
 אשריו וטוב לו ועלו באור יגיע כשיך כי האכל אשריך בעולם
 הזה וטוב לך לעוה"צ . והנה צעיה"ר צדורותינו אלה הוכל
 איש להתפאר ולומר כי זהיר חריו צזה שלא יגכז כלל ומלאכתו
 נקיה וקלה . אוי להם כי חושבים כי צזה יצנה ציהם ואלרצא
 צזה יסיסם ולא יצנס ואלרצא נכנס צציתו כאש לרצת ה'
 ילילו . וכמו שאירע על ספרי הקטן זכות הרצים טוסקתי
 אותו ציר הנדפיק להדפיסו ואני קמכתי על הנדפיק הוא
 אור אלי סרי המקדר והמגיה כני אנשים עברים וכל אחד צסס
 ח"ח יכוכה . אשר אס ימלא איזה עשות צכתיצה או מחוקר
 לסון או מייסור לסון המה צכממת יוכלו לתקן אה כל העוהה .
 ואל בא חסיה לצך אל הדצר הזה כי מלאכתך כעשית על
 ידיהם וצלצד סהטטרי צהובים . וכאשר טמעתי לדצרו
 סנכתי על דצרו ועל שני כהר"ו המקדר והמגיה . וקמתי
 לקוצ צצירות צפליחות נלוא מעה"ק יוסלים חוצצ"א . ויהי
 כאשר סזרתי והכף הלכתי אל צית הדפיק . וארא והנה קריתי

מרפא רעצם פרק יד

לעשות ענינים ויעשו צדושים . ולקח את הכפר והנה מלא
טעיות רבו ונכרצ"ה ואין להם מוסר עד שלא יכולתי לסדר לוח
הטעיות . ולא על המוסר אני כועס כ"א על המוסר והעיקר
על הטעיות . כי איך צד המוסר טעיות מדעתו והמוגים טח
ענינו מראות ולא ידעתי אן חכמותם . כי צמקים עוכר שמו
צבי לסנות פעמים מוכרך ופעמים מוסרך . וצמקים ואלדבר
ואלדבר . וצמקים וכח הרמז"ס בלשונם המוסר צולחן המוסר
וכיולא כמה טעיות והוספם שפ"ן זה מוגעת שורה שכולה
כס"ף . וגם פי' ראה כעלמה וזהו ואחר שהתחיל צפרסה
הולילו לדבר אחר וכמה טעיות אין מוסר . אחר שהוללתי
הוללה מרובה חלבי ודמי והמה לא די שלא תקנו את הטעיות
כ"א אלדבר עוותו את המוסר וצדוטי זאת לעקתי צקול מר
ווי לחסרון כים וגדל לערי מאלד . ומה אענה ומה אומר על
אנשים כאלו כי אם צמות אינו יולא מידם לעשות המלאכה
שיהיה נוח לו שלא יתעסק זה מתחלה ולא זיכנס צקול
גכז גזון מקלקל ממוון חצירו . ואנא לא ידענא אם דבר זה
יחן למחל אף על פי כי מלדי אני מחלתי להם . ועם כל
זה ה' ימחול להם :

מבר מוקום מוסר דאגה בלב איש ימחה כחצתי זאת וגם
ע"י זה להגיד לעם העושים לגרום לער לחציהם כי
גדול עונם מנסוא . ויראו מוכאן ואילך להזהר כל בעל מלאכה
לעשות מלאכה חצירו ביושר וצדוטי ולא ידבק צדים מלאכה מן
החרס . כי אם עתה יערב להם מים גכזים ואחריתה מרה כ'ענם
צ"מ כי על כן ראוי כל איש להיות תמיד מורא שמים על ראשו
ולזהר מאלד שלא ליכשל צמים ממשול גזל ואזכאת חצירו . ויסי
רלון מלפניו יתי' סיכוכן לצדו לעצדו בלב שלם ולשמור הקיו
ומליתיו ומלא חן ושכל עוצ צעיני אלהים ואלם . ולא יארע לנו
שום הקלה על ידי אחר . ולא יארע שום הקלה לאחרים על ידינו
כי אם יהגבל זכות על ידינו לעד לעולם אמן כן יהי רלון :

מִרְפָּא רַעֲצִים פֶּרֶק טו

פֶּרֶק טו מַחֲשָׁבָה

אָמְרוּ רַז"ל עַל פְּסוּק וַיֵּרָא אֶל

וְלֹא יִחַצְיֹכֶן כִּי מַחֲשָׁבָה רַעֵה אֶת

הַקִּצְנִים מִלְרַפָּה לְמַעֲסָה . וְהַפֶּךְ נֹזֵה בְּמַחֲשָׁבָה עוֹצֵה כִּי הַקִּצְנִים
מִלְרַפָּה לְמַעֲסָה . וּמִכַּאֲן יֵרָאֵה הָאֵדָם גּוֹדֵל רַחֲמֹתָיו יִחַצְכֶּךָ עַל
יִשְׂרָאֵל עָמוּ כִּי מַחֲסֵג עוֹנֵהם צָקָדֵר הֵזֵה . וְהַפְּלִיא הִ' אֵת עָמוּ
מִכֹּל אֲוֵמָה וּלְשׁוֹן כִּי אֵלֵל הַאֲוֵנוֹת הוּא לְהַפֶּךְ נֹזֵה . וַיִּבְרָאוּ הָאֵדָם
כֹּל זֹאת בְּנֵה רָאוּי לְהַלְבֵּשׁ צְקוּשָׁה הַמַּחֲשָׁבָה אֲשֶׁר לֹא תִזְוֹן וּמִמֵּנו
לְעוֹלָם וָעַד . וְכֹל הַיּוֹם וְכֹל הַלַּיְלָה תִּנְוִיד לֹא יִחַשֶׁה לְצוֹ מִלְחָמָה
וּמַחֲשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת וְעִבְרוֹת . וְגַם יֵהִיֶה גּוֹמֵר צַפִּיּוֹ לְוֹמֵר מַחֲשֵׁב
מֵלֵוָה זֶה לִיֵּדִי וְאִקְיִימָהּ מֵלֵב וּמִכַּפֶּשׁ וּכְבֵד אֲוֵרֵי הַמַּפְרָסִים עַל
פְּסוּק כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מֵאֵד . וְהוּא כִּי אִם יִאֲמַר הָאֵדָם נֵה
אֲנִי וְאִבִּי שְׂבָעִים גִּזְרֵי עָלַי תִּרְיִיג מֵלֵוָה וְאִי אֲפַסֵּךְ לְקִיּוּמָה כִּי
לֹא כוֹדְמוֹ לִיֵּדִי . לִז"ל כִּי הַמֵּלֵוָה הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנִי וְעֵלֶיךָ הַיּוֹם
לֹא כַפְלֵאת הִיא וְנוֹךְ וְכוּ' . ר"ל אֵל תַּחֲרַעֵם עַל הַמֵּלֵוָה לְוֹמֵר
רַחֲמֵם מֵלֵוָהךָ מֵאֵד וְאִי אֲפַסֵּךְ לְקִיּוּמָה . לִז"ל כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר
מֵאֵד . וְהוּא כְּשֶׁתַּחֲשׁוֹב בְּלִבְךָ לְאֲמֹר מַחֲשֵׁב יֵצֵא מֵלֵוָה זֶה לִיֵּדִי וְגַם
לְוֹמֵר צַפֵּה מֵלֵב אֲלוֹ דְּבָרִים צְלוּסִין שִׁיחַ פִּיךָ וּלְבָבְךָ שׁוֹה וְהֵם
חֲסוּבֵי בְּאֵלֵינוּ עֲשִׂית הַמֵּלֵוָה צַפּוּעַל . וְז"ל כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מֵאֵד
צַפִּיּוֹ יִבְלַצְךָ וְהֵם חֲסוּבֵי לְעִסְתוֹתָ וּמַעֲלָה אֲנִי עֵלֶיךָ כְּאֵלֵינוּ עֲשִׂית
אֵת הַכֹּל וְעַתָּה אֶתְּן לְאֵדָם פַּחְחוֹן פֶּה עַל הַיּוֹתוֹ צַטֵּל וְעַתָּה הַחֹרֶה
וּמֵן הַמֵּלֵוָה צַטְעֵנָהוּ הַרְעוּעָה כִּי מֵאֲחֵר כִּי אֶתְּן צִדוֹ לְקִיּוּם אֲוֵהֶם
עַד הַכְּלִיָּהִם לְנֵה לוֹ לְהַחֲחִיל . הַרִי כִּי צִד הָאֵדָם לְקִיּוּם כֹּל
הַמֵּלֵוָה בְּמַחֲשָׁבָתוֹ הַטּוֹבָה וְהַצֵּל פִּי הַטְּהוֹר וְהַקִּצְנִים מִלְרַפָּה
לְמַעֲסָה . וְכֹל זֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל כִּי מַחֲשָׁבָה עוֹצֵה מִלְרַפָּה הַקִּצְנִים
לְמַעֲסָה וּמַחֲשָׁבָה רַעֵה אֶתְּנוּ מִלְרַפָּה לְמַעֲסָה . לֹא כְּאֲמַרְתָּ לְכֹל אֵדָם
וְלֹא כֹל הַלְּבָבוֹת כּוֹתֵם . כִּי בְּמַחֲשָׁבָה עוֹצֵה הַקִּצְנִים מִלְרַפָּה
לְמַעֲסָה כְּשֶׁאֵן צִדוֹ לְקִיּוּם אֲוֵהֶם כְּמוֹ יְבוּם חֲלִילָה פִּדְיוֹן הַבֶּן
וְכִיּוֹלָא שְׁלֵחַ צָלוֹ לִידוֹ וְא"ל לוֹ לְקִיּוּם . אֲבָל בְּמֵלֵוָה שֶׁאֲפַסֵּךְ לוֹ
לְקִיּוּם כְּמוֹ לִילִית הַפְּלִין סוּכָה וְכִיּוֹלָא לֹא תִלְרַף מַחֲשָׁבָתוֹ לְמַעֲסָה

מרפא לעצם פרק טו

כלל . כי אין לו פה להשיב ולומר נתי יצא לידי וכו' שהרי הנס
 צידו והרי אין לבו שלם ורחמנא לצח צעי . ואפשר שזה כיונו רז"ל
 בגמרא הטיבה ה' לטובים יכול לכל ה"ל ולישרים בלבנות
 ובקמרי זכות הרבים פי' מאמר זה בגי' אופנים . והנה צעה"ה על
 פי האמור אחי שפיר . והוא כי לשון הטובה הוא נצחוץ ולא מן
 הראוי . ומלינו צמרת הקדוש צ"ה שמעלים שכר לאדם על מלות
 שלא עשה מפני נחשבהו הטובה וצרות פיו האומר נתי יצא
 לידי ואקיימנה . וה"א הטיבה ה' לטובים . ועתה שואל הגמרא
 יכול לכל ר"ל חפ"י אותם שיש יכולת צידם לקיימום יולאים ידי
 חוצתם עם נחשבתם ונוטלין שכר על נחשבתם כמעשה ה"ל
 ולישרים בלבנות . ר"ל מי שאין צידו יכולת לקיים איזה מלכה
 אותה נחשבה יולא מעמקי הלצ ורחמנא לצח צעי ומפני זה כועל
 עליה שכר כמעשה . אמנם אם יש יכולת צידו לקיים אין נחשבתו
 כלום כי מיי נועבד צידו וז"ל ולישרים בלבנות . וכן נחשבתה
 רעה שאין הקצ"ה מלרפה למעשה לא כל האלצנות שוות ולא
 כל העתים שוות כי לפעמים נפרעין ונזנו על הנחשבה כמו
 המעשה והוא צ"מ"ש אין הקצ"ה מלרפה למעשה הוא דרך משל אם
 פעם ציוכל נסתכל באיזו עבירה ונפשו אותה ומשך בדעתו לעשות
 אותה ולא באם לידו ולא עשאה לאדם כזה אין נחשבה מלרפת
 למעשה . כי הנחשבה הזאת לא באם אלא פעם ציוכל ואף גם
 זאת כילה אותה ונדעתו כרגע . אמנם האיש הצומע צום שאין
 נחשבתו הרעה מלרפת למעשה . ובכל יום התאזה תאזה
 להעניק שכלו ודעתו נחשבתו זרות ונכריות באומרו כי אין
 נחשבתה שום מנשית ואם כן אין צו עיני כלל . הצל יפלה פיהו
 כי צזה אמרו רז"ל הרעורי עבירה קשים ומצירה . וע"ז לוחם לבו
 תורתו הקדושה ולא תהוירו אחרי לבצכם . כי אם יאמר אדם
 כי אין נחשבתה שום מנשית שקר ענה כי יש ויש ראים לזה
 צעוה"ר כי על ידי נחשבתו הרעם אשר חישב ציוס אותו הסרסור
 פועל שח"ו יצא לידי מנוחלת קדי צלילה והם דצר הנראה לעין

ג. ועוד ראוי כי אם האדם אומר כי צומצמא אין זה ממשותף
 גם צומצמא קוצה אשר חסצ אינו ראוי לשכר כלל כי כן
 נעשמו הוא חרץ וא"כ מוכרח הוא להודות צעל כרתו כי
 צומצמארו יס זה ממש . וא"כ כעה ראוי לאדם לקגור דלמי
 שכלו ודעהו ועמקי לבו לכל יכנס טוס ממשצזה זרה . ואם
 למעניים דחקס וככנסה חכף יגרסכה מדעהו צאומרו פסקו ויאמר
 ה' אל הטעון וכו' . וגם קעפים סנלתי עד כוף הסקקא . וגם
 פסקוס סורני ה' דרך הקיך ע"ס . וגם ג' פסקוס סומפיליס
 סורני . סורני ה' דרך הקיך ואלכני עקצ . סורני ה' דרכך ונחפי
 צאורח מייסור למען סורני . סורני ה' דרכך אהלך צאומחך יחד
 לצצי לירחא סומך . צאומן טיעסה ססחללות כומך להסיד רוע
 ממשצתו מעליו ולא יעמא אח מוסכן נסומתו סמסורס . וצטרט
 כמה לריך זסירוח רצ צטעת סהפלס לצדוק עמקי לבו כנו סומך
 צפורין וצקלקין עד טישאר גופו זך ונקי ואין כופ"ר ומוצט לו
 סספלחו הקוצל צרלון מלחר כי אין דצר חולץ . וכצר למכנו
 צפי פקודס כי דצר זס הוא מכלל סדצרים שסס מוקורים ללב .
 ואם האדם רגיל צזס אין מי טיאמר לו וס סעסה וסס ססעל
 ואין מי טיוכיחו כסלר עזירות סגלויות . ואין סדצר חלוי אלה
 צאלס עלמו ססוא יליל אח עלמו וון כלס וון סדליקה . ועל
 זס אור סהכא חס אין אחי לי מי לי ודוק סיעצ :

והואיל

ואתא לידן אמרתי ציוני חרפי עומ"ס רס"י ז"ל
 צפסקו וצרלונס עקרו סור זס יוכף . וז"ל רלו
 לעקור אח יוכף סנקרס סור דכתיב צכור סורו סדר לו . וכ"ל
 ססרצ נחלה יעקב ז"ל סקסה צזס מלחר דקי"ל כי לישראל
 מחצבס רעה אינה נולטרסת לועסה . א"כ איך כתיב צסו
 עקרו כאלו עקרו ממש ולרס"י ז"ל קסיא כי אחר ססכמוצ חנו
 עקרו סור איך פי"י הוא ז"ל רלו וכו' כי סרי סהכוז מסיב
 להו כאלו עסו סדצר צפועל :

לע"ד

צמ"ס סומ"ס טעס נכון למה לישראל מחצבה

מִרְפָּא לְעֵצֶם פִּרְקוֹן

עוֹצֵה מְלַמֵּד לְמַעֲשֵׂה וּבְחֻמּוֹת הַעוֹלָם כֻּלָּל
 חֲסִיד . וְנִחְשָׁב רַע לְהַפְךָ לְחַוֵּה מְלַמֵּד לְמַעֲשֵׂה וּלְיִשְׂרָאֵל
 כֻּלָּל חֲסִיד וְנִחְיֵי שָׂנֵא וְכִי וְנִשְׂרָף פְּנִים יֵשׁ דְּצַדִּיק אֲמוֹנֵס הַצַּדִּיק
 יָדוּעַ כִּי נִשְׂמַת הַחַיִּים הַיִּשְׂרָאֵלִי הֵלֵךְ הָיָה הַלְוָה וְנִקְוֶה הַחַיִּים
 וְהַקְדוּשָׁה חֵלֶק אֱלֹהִים וְנִשְׁעַל וְאִיכָּס מִתְּחִלָּה כִּי אִם עוֹבֵד וְלֹא רַע .
 וְאִם לְפַעֲמִים הִלְכֵהוּ אֲשֶׁר צָקַרְצַב לְבַב הַאֲדָם וְהִגְרַם צוֹ לְחַשׁוֹב
 מִחֲשָׁבוֹת זְכוֹת וְחֹשֶׁב לְעִשְׂוֹת עֲצִירָה . וְאִם־ךָ אִם לֹא צָחַס לִידוֹ
 וְלֹא עָשָׂה קוֹם דְּצַדִּיק לֹא יוֹנֵעַ פִּי וְלִשְׁוֹנוֹ מְלַמְדוֹת לֵה' אֲשֶׁר
 הִלֵּל מַצּוֹת כַּפְּסוֹ וּפְדָלוֹ מִן הַעֲצִירָה . וְהוּא שְׂמַח וְעוֹבֵד לְבַב עַל
 שְׂלֵחַ צָחַס הַעֲצִירָה לִידוֹ . וְצָחַס גִּילָה דַעְתּוֹ שֶׁלֹּא הִיָּה חֲסִיד
 בְּעֲצִירָה וְעַל זֶה אָרְחָה מִחֲשָׁבָה כֻּלָּל חֲסִיד . לֹא כֵן בְּחֻמּוֹת
 הַעוֹלָם כִּי הֵם מְנַקְוֶה הַטּוֹוֹאֵה וְנִפְשָׁה רַעֵה אָרְחָה רַע . וְכַשְׁלֵל
 צָחַס הַעֲצִירָה לִידוֹ אַחֵר כִּי הִכִּין עֲלֵמוֹ דּוֹאֵג וְנִלְטַעַר עַל שְׂנֵאֲדָה
 וְנִשְׁוֹנוֹ וְגִילָה דַעְתּוֹ כִּי הִיָּה חֲסִיד בְּעֲצִירָה וְעַל זֶה מְלַמֵּד מִחֲשָׁבָה
 לְמַעֲשֵׂה . וְצַעֲבִין מִחֲשָׁבָה עוֹצֵה הוּא לְהַפְךָ כִּי הַגּוֹי שְׂחַשְׁבָה לְעַשׂוֹ
 מְלֹה וְכֹאכֵס וְלֹא עֲשָׂה לֹא חֵלִי וְלֹא וּרְגִישׁ עַל שְׂנֵאֲדָה וְנִשְׁוֹנוֹ
 וְעַל זֶה לֹא הַלְטַרְק מִחֲשָׁבָה זֹאת לְמַעֲשֵׂה . אֲמוֹנֵס אִישׁ יְהוּדִי
 אֲשֶׁר חֲשָׁב לְעִשְׂוֹת מְלֹה וְכֹאכֵס וְלֹא עֲשָׂה לֹא יִשְׁקוֹט וְלֹא יִנּוֹחַ
 מְרֹב לְעַרְוֹ אֲשֶׁר נִאֲדָה מִיָּדוֹ הַמְלֹה וְעִי' מְלַמֵּד לְמַעֲשֵׂה .
 כֹּוֹלָל לְפִי' כִּי הַכֵּל חֲלוּי צְרָלוֹן . וְאִם יִאֲרַע מִי' שְׂנֵאֲדָה יִשְׂרָאֵל
 בְּחַוֵּה וְדָחִי כִי יָדוּעַ כִּי־יִשְׂרָאֵל וְכֵן לְהַפְךָ חִי' . עוֹד נִקְדִים מִי' שְׂ
 הַמְּפִרְשִׁים עִי' שְׂ צִמְדָּה הִלֵּל אֲמוֹר הַקְצִי' אִהֵם מְכַרְחֵם צִנֵּס
 שֶׁל רַחֵל וְהַיֵּד מִאֲכַל וְנִשְׂחָה אֶף צְשׁוֹטָן וְכוּ' . כִּי יָדוּעַ מִי' שְׂ
 רִי' כִּשְׂהַאֲדָם רַעֵב יֵשׁ לוֹ צִ' לְבָבוֹת שְׂנֵאֲמוֹר אִישׁ נְצוֹב יִלְצַב
 וְאִין דַּעְתּוֹ עֲנוּ . וְכֵן לְאַחַר מִאֲכַל וְשָׂחָה וְשָׂבַע וְדַטָן אִין לוֹ לְבַב
 כֻּלָּל . וְאִין הַאֲדָם מִיֹּשֵׁב צִדְעָתוֹ כִּי אִם דּוֹקָא בְּחֻמְלֵה אֲכִילָתוֹ .
 וְהִנֵּה אִם הַשְׂעִים הִיוּ מְנַקְוֶים אִתּוֹ יוֹקֵף אִו קוֹדֵם אֲכִילָהֵם אִו
 אַחֵר אֲכִילָהֵם הִיָּינוּ יְכוּלִים לְדוֹן אָרְחָה לְכַף זְכוֹת שְׂלֵחַ מְדַעְתֵּם
 וְלִיָּנֵס הַטּוֹב נַעֲשֵׂה זֹאת . וְיִשְׂ הַמְּקַרֵּשׁ אִהֵם מְכַרְחֵם צִנֵּס שֶׁל

וְחַלּוּ מִחוּךְ מֵאֵכֶל הַיָּבֵשׁ מִחוּךְ דִּיקָא ר"ל צְלוּלַע שְׂאֵכִילַם
שֶׁאֵל הַדַּעַת מִיוֹבֵט וְזֶה מוֹרָה כִּי מַעֲוֹב לָגַם וּכְלוּמַם כַּעֲשֵׂה הַדָּבָר .
וְעַל כֵּן צְפוּסָן וְכוּ' :

נִמְצָא

וְזֶה כִּי תִכְרַח יוֹסֵף הִיֶּה צְרָלוּמַם הַטּוֹב וְכִיּוֹן
שֶׁהוּא צְרָלוּן חֲסִיֵּץ לְהוֹ מַחֲסָנָה כְּמוֹעֲסָה . וְז"ש
הַכְּחוּב וּבְרָלוּמַם עֵקְרוּ שׁוֹר ר"ל עַל יְדֵי שֶׁהִיֶּה צְרָלוּמַם לְזֶה חֲסִיֵּץ
כְּאֵלּוּ עֵקְרוּ שׁוֹר . וְזֶה דִּיקָא רַס"י ז"ל רָלוּ לַעֲקוֹר שׁוֹר וְלֹא צְאוּמַם .
מַעֲשֵׂה עַל זֶה רַחוּי לְהַתְּפַלֵּל אֶל אֲדִיבֵי סַבְשֻׁמַיִם לַמַּעַן יִכּוּנוּ
מַחֲסָבוֹתֵינוּ אֲלֵינוּ יִתְצַרְךְ צְקוּסָה וּצְפִירָה . וְיֵלֵא מַחֲסָבוֹתֵינוּ
סְטוּבָה לַמַּוֶּעַל לְסַמּוֹר חֲקוּתֵינוּ וּמְלוּתֵינוּ הַמַּוֶּיֵד כֹּל הַיּוֹמִים כִּי ר"א :
הַרִי לְסַכֵּיךְ ע"ו פֶּרְקִים מֵאֵלּוּ הַמַּדּוּת הַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
אֱוֹמַם הַחֲלָמַם וְהִי צַהֵם . וְהֵם רַחוּמִים צַהֵם

אֲבָרָהֶם

אֲדִיבֵינוּ ע"ה וְכָכֵל הוּא מֵאֵלּוּ סְלֵטָה מַדּוּת הַטּוֹבוֹת
כְּאֲשֶׁר יִרְאֶה הַרוּחָם . וְכָל הַקּוֹרָא צוּ אֲבָרָהֶם אֲדִיבֵינוּ
ע"ה יִתְפַּלֵּל צַעֲדוּ לַמַּעַן יִכְנָסוּ דְצַרֵּינוּ אֵלֶם חוּךְ מוֹרְשֵׁי לְצַבוּ וְלֹא
יִקּוּרוּ מוֹמֵנוּ לַעוֹלָם וְעַד . וְעַל יְדִישָׁם אֲזַכֵּם אֲחֵי הַלְעִיר הַמַּחֲצֵר
לְהִיּוֹת מַעֲשֵׂי רָלוּנוּ יִתְצַרְךְ תַּמּוּיֵד . וְיִוְלָאֵי חֲלָלֵי הַמַּוֶּה יִהְיוּ שׁוֹמְרֵי
מַשְׁמַרְתֵּי הַקֶּדֶשׁ עוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' לְשַׁמֵּה צְלֵי שׁוּם פְּכִיָּה וְיוֹסֵרָה
ס"ו וְיִהְיוּ מוֹרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שׁוּנוּ . וְס' יִזְכְּנֵי לְשׁוּמוֹת עוֹשֵׂהִם יִמִּים
וְשָׁמַיִם רַבִּים גַּם עַד זְקָנָה וְסִיבָה כֵּן יִהְיֶה רָלוּן מַלְפָּנֵי אֱלֹהִים
חַיִּים אֲמֹן כֹּלָה קֵלָה וְעַד :

רַחֲמֵי לְכַחוּב צ' ג' גְּרַבִּירִים סָלָא לְהַנִּיחַ הַנִּייר חֲלֵק

אָדָם

אֶחָד סָאֵל מוֹמֵי בִירוּשָׁלַיִם עַה"ק חוּב"צ לְשׁוֹן רַס"י ז"ל
צַמ' וַיִּשְׁלַח וְז"ל עַם לְצִן גְּרַתִּי לֹא כַעֲשֵׂתִי סָר וְחַשׁוּב
אֵלֶם גַּר וְאֵיכָךְ כְּדֹאֵי לְסַמּוֹר אֲחוּתִי עַל הַצְּרָכָה סַבְרַכְנֵי אֲבָא הוּא
גְּבִיר לְאַחֵךְ שְׂהַרִי לֹא כַתְּקִימָה צִי ע"כ . וְי"ל סִיכוּל עֲשׂוּ לְהַסִּיב
לִיעֲקֹב וְלוֹמַר לוֹ אֲנֹחַ סָלָא כַתְּקִימָה וּפְכֵי סָלָא הִיֶּינוּ סְכִיבוּ
יַחַד צְנוּקוֹם אֶחָד . וְאֵם הִיֶּית יוֹסֵב אֲלֵלֵי וְדֹאֵי הִיֶּתָה מַחֲקִימָת

לקושים

אחרון. עוד צמדלרש ע"פ יפרא כשושנה למס כחולו לדיקים
לשושנה לומר לך וזה שושנה זו אינה כלקטת אלא ע"י יקורין כך
שכרן של לדיקים לא צא להם אלא ע"י יקורין. כנאלא וזה כי
לגבי אברהם ע"ה כי לא ייחד שמו ית' עליו ולא נקרא אלהי אברהם
כי אם אחר פעירתו הרי הוא דומה לתמר שללו ורחוק. ולגבי
יחזקאל נקרא אלהי יחזקאל אלא אחר שכפו עיניו וכדכח
ציקורין הרי הוא דומה לשושנה הנלקטת על ידי יקורין:

מעשה זה כלע"ד כונה הפעולה. והיה האיש אשר אצח
צו ונעשו יפרא ואין זה כ"א שפאקצ"ה יקרא שמו
עליו. כי תיבת וה"ה הוא אותיות הו"ה צ"ה כ"ל שם ה' יקרא
על האיש אשר אצח צו. אונס לא כל אדם שום. כי יש לדיק
כתמר יפרא כאברהם אבינו ע"ה אחר פעירתו כמו תמר שללו
ורחוק ויש לדיק יפרא כשושנה הנלקטת על יקורין כן יחזק
אע"ה על ידי שכפו עיניו. ויש לדיק זה יפאק אע"ה שייחד הקצ"ה
שמו עליו צחי וצלי יקורין וזהו יפרא צימיו לדיק. ורוב שלום
כנו ששאל הוא ושצחי צשלים אל בית אבי והיה ה' לי לאלהים.
ודוק כי נכון הוא:

שמעתי ופי הגביר התי השלם כונת"ר רפאל אברהם
סיחקי כר"ו דבר נאה ונתקבל סמיכות הכחוצים
צפרשח לך לך ושונתי את זרעך בעפר הארץ אשר אם יוכל איש
לנוכה את עפר הארץ גם זרעך יענה קופ התכלך בארץ לארכת
ולרצצה כי לך אחכס. ואנורו רז"ל כי באותו הילוך קנס אברהם
אע"ה. וכנאלא וזה שארץ ישראל מוחזקת היא מנצחיתו. אונס
יש לחקור למאן דאנור כי גזרת צין הצתרים סתחיל ונסגולד ילפא
ונומנו סתחיל הגרות וכנאלא וזה שישראל ילאו ונמלרים צזונן.
ולפי מ"ש שארץ ישראל מוחזקת היא מנצחיתו כנאלא שלא ילאו
צזונן. ואם כן יומר יתראה אברהם אע"ה שלא להחזיק בארץ
כדי סיתחיל הגרות ונומנו ועל ידי זה יקל ועל צניו עול הגלות.

אמנם סצרת המלך כי איי נוחזקה היא נאצותינו סצר כי ילאו נמלרים צזמן נוכח רצוי עם כי השלים הנוכין . נעשה יתלה אצרהם אע"ה לקנות את הארץ נאחר כי נאלא להם הקצ"ה תקנה ננוקוט אחר :

מעשה

נצטר הקצ"ה את אצרהם צרצוי עם וז"ל ונעתי את זרעך בעפר הארץ אשר את יוכל איש לנכות את עפר הארץ גם זרעך ימנה . ואם כן יש להם תקנה ללאת קודם הזמן . נעשה קום התהלך צארץ לקנות אותה כראוי כי שוב אין דבר חולץ . ודוק והוא כפתור ופרח :

איתא

צליקוטי שושנים נהרב נוסר"ש נאסטרופולי זל"ה"ס שהציא נעשם הרב הקדוש רבינו האר"י זל"ה"ס כי שלשה נקטרגים הם נעשית חף חנה . כי אנשים לדיקים יכולים הם להכניע ראשי תיבות שלהם ונשים לדקיות יכולים צידן להכניע קופי תיבות שלהם . והו קוד הוא יסופך ראש . ואתה תסופנו עקב אל האשה אחר . וזהו אור הרב ז"ל שזהו קוד נישא אישן חיור עלו ראש והוא ר"ת דדין בר"ת דדין כי אלו השלשה היו נקטרגים צונלחנות עמלק וצחו נישא אישן חיור והכניעום . וגם צקריעת ים סוף אלה הגי היו נקטרגים וצאם נורים הנציאה והכניע קופי תיבות שלהם . והו קוד יתקה נורים הנציאה אמות אהרן את הח"ף צידה והי" הח"ף הם קופי תיבות חנהי נעשית חף . וכיון שהכניע אותם ניד אננה שירו להי כי גאה גאה ודוק וש"י ננ"ע :

וכאשר

אנרתי דברים אלו אל אחד נאיר הוא הגביר החכם הנרונוס כמס"ר ילחק האעים נר"ו ההוא אור אלי כי יתכן כי אלו הגי הם נעכצים ציאת נשיחמו . כי ע"כ אמלעי תיבות של נשיח"ית וחמה הם אותי נשי"ת . וצעות"ר הוא נוסגר צין שניהם והוא אקור ציקים . וערב נאל לחכי וש"י . ואני אנרתי לו שאפשר שזהו כונת הכתיב רוח אפינו נע"ח ה' נלבד צשחיות"ס ר"ל צי שחיותהם ודוק . וגם זה

דקושים

כיוון רז"ל באומרים על פסוק כי אלעל ארוכס לך וממכותיך
ארפאך. בא ורלס פאין כמדת צטר ודס מדה הקצ"ה מדה
צטר ודס מכה באיזמל ומרפא צרעיה חבל בקצ"ה צדכר שמכה
צו עלמו ומרפא הס"ד וממכותיך ארפאך. ואפטר שכיונו לזס
כי צעכותינו סרצים על ידי ווקטרגים חלו כל ריב וכל נגע
וכל סיפורין סצעולס מהס צאים. וצפ"ה גס ציאה מסיח
לדקנו נפס הוא בא כונו סרמוח באמלעי חיבות ואזי יקוים לאמר
לאקורים לאו וכו'. והו מ"ש סכחוצ כי אלעל ארוכס לך
וממכותיך עלמוס שפס המוקטרגים סכוכרים ארפאך מהס עלמוס
יצא הרפואה מסיח לישראל. וצא לליון גוש. צמסרה צימונו חמן:
צי יעמוד ליונין חביון להוסיע משופעי כפסו. אמרו צגוי
לדיקים ילד הטוב שופטן. רשעים ילס"ד שופטן.
ציכוכיים זה חז סופטן. וי"ל ללדיקים מה לורך לסופטן ומהו
סנפפטי סילר הטוב אשר סופט את הלדיקים. וצצלמא לרשעים
נאה לילה"ר לספוט אוחס אמנס ללדיקים אין לו מוצן. ועוד
י"ל על סציכוכיים דלמס יספטו ע"י צי דיכיס ואיך יכונו יחדיו
סניהס לספוט אופו ולריך ציאר:

ונדעך

צמ"ס רז"ל כי ווי סרובו זכיות ומיעוטו עוכוס
כפרעין מנוכו מיעוט עוכוס סיס צידו צעולס הזה
כדי סילך זך וקיי לעוה"צ. והרשעים הוא להפך סרובס עוכוס
ומיעוטן זכיות ומיעוטן זכיות סיס צידס פורעים לו סכרו צעולס
הזה כדי לפורדו מן העוה"צ. אמנס לציכוכיים רע להס מעט
צעוה"ז וגס רע להס מעט צעולס הצא עד סיחמורק עונס.
ואחר כך סולכין לקבל סכר פעולחס ממלות ומעשים
טובים אשר עשו:

מעשה

נראה לע"ד צזה כונס סמאמר כי ידוע כי ילס"ד
צעולס הזס רלוכו סיסים צריא האדס דבן וסמן
כדי סיוכל לעצוד עבודהו הזרס והוא מצקס סלל יאונס חליו
רעס וקוף סקלון להציא עליו לעולס סצא. אמנס סילר הטוב

רלונו וחפלו שיהיה האדם מדוכה ציקורין בעולם הזה כדי
 שיהיה כלי מוכן לעסק החורה . וכמו שאירע לרשב"י ע"ה ולרבי
 אלעזר בנו ע"ה שני יקורין המה עלו בעולם רמה בחורה
 ובקדושה . והשכירות אינה נסתלמה אלא לצדק לעולם שכולו
 סוד לעולם שכולו ארוך . והוא מה שכיונו רז"ל לדיקים ילד המוצ
 שופמן ר"ל בעולם הזה מציא עליהם יקורין וכיון שהם מדוכים
 ציקורין בעוה"ז והו עכה סילר המוצ שופמן וזוה הולכים לעוה"ב
 זכים ונקיים צלי טוס סיג כלל . לא כן הרשעים שבעולם הזה
 דרכם ללחם ואין להם אפילו עימוס ראש . ואין זה אלא כי
 ילד הרע שופמן ר"ל עונקס שומר להם לעולם הצד והו משפע
 הנער ומעשהו להפריע וממו בעוה"ב . והם שאמרו הוא צד
 זכיות ומיעוט עונות וכן להפך . אצל ציכונים שהם נחלה על
 מחלה אין כח צילה"ט לסופמו בעולם הזה על כל המחלה .
 ואין כח ציד הילה"ר לשלם לו שכר בעוה"ז על המחלה זכיות
 שיש לו . וע"כ הפשרה שיעשו ציניהם שזה וזה שופמן . ויש לו
 רע בעולם הזה ואל עשמן הילה"ט אשר כפרע וממו בעוה"ז
 מקלת עבירות ומשאר כפרע וממו הילר הרע בעולם הצד . ואחכ
 התידוק העונות ומקבל שכר פעולת זכיותיו בגן עדן ודוק :

ואני הפעוט לפקע"ד אחי אונר כי אין מלחמה חזקה
 כשעת היות האדם ציכוני . כי ציחורו רוצו עונות
 הילה"ט יועלו לקרבו אללו אצל צחשות כח מפני היותו רחוק
 וממו מאל . וכן להפך אם הוא רוצו זכיות הילר הרע מתגרה
 בו לצחמותו אצל גם כן צחשות כח מפני היותו רחוק וממו מאל .
 אמנם בשעת שהאדם ציכוני אזי שניהם מתלצקים גזורה ויולאים
 לשלחם ומערכה מול ומערכה והאדם בעלוב צאמלע . וכמ"ט
 הפייטן מה יעשה איש אשר אלה לו שני דייני גזרות . וע"ז
 אמרו רז"ל לעולם יחזיק אדם עלמו כצנוני חלו זכאי וחלו
 חייב עשה מלוט אחת אחריו שהכריע עלמו לכף זכות . ואם
 חיו עשה עבירה אי חיו לו שהכריע אלו עלמו לכף חובה רמ"ל :

דקושים

והנה

עליו הוא האדם באותו פרק זה מוסך אותו אליו
זה מוסך אותו אליו ולבו כל עמו ולא ידע אהה ילך
ואהה יפכה ודברי מי ישוע . כי זה מפתח אותו בספתי חלקות .
זה יועלו לפי דרכו דרך הקדש :

וכבר

אמרו רז"ל חיקון להכלל מעלת ילפי"ר שיזהר ודבר
סקר וישמור עלמו מאל מן הסקר . וסכמי המוסר
הביאו מעשה נפלא על זה . מעשה באדם אחד רסע גמור שלא
היה כל עבירה שלא עשה ויהי היום ולכלכה בו רוח קדושה
ונחשיר על כל מעשיו . והכיר בעלמו כי היה מטופק ומיוחס
בעצמות נבית ומזון וכל גיפו מלא פשעי"ם אין בו נוחים . ויוק
לבו ויהי למים ויוד גמר צדעתו ללכת אל בית הרב החכם שנצטר
לשאול ממנו חיקון ע"כ מעשיו הרעים . ובהיותו הולך לבית
החכם בא אליו הרודף זה ילפי"ר והסיגו ויבך אליו . ויהסן לו
באותו מה מלאה צי עול כי רחוק מעלי וחלך אחרי האב"ל ולום
וכי . עתה היראה מה שגזר עליך הרב כמה חכמה בעבודה
עליך צהעניות וקיגופים וכיולל . ויען ויאמר אליו אל הירח בי
אך אני ולא ארסך ולא אצונך . ואם יגזר עלי הרב גזרות קשות
לא אקבל כי לא אוכל שאהו ולא נקיתי באלם אמנם על כל פנים
כשעז קיבלי מה ילפי"ר אליו . ויקס וילך אל בית הרב . ויהי בראית
הרי אותו צידעי ומכירו ויתמה על הסגן ויאמר בלבו מה לבית
הקצרות צבית ברו ומה לחנן אלל הר"ב . ויען האיש ויאמר
אליו אהוי יודעי הילדים רבי"ם ילדי פשע אשר עשהו ורביהי .
אם כן אהה שאלתי ונאם הדוכי אם יוכל לעלות חרופם לורי לחי
מצלי שאונע עכל דרכי כי אי אפשר לומר ונקס ואין צי יכולת
לעל אה עצמי . ויען הרב ויאמר אליו אני מוזמן לנכס חרופם
למחיק רביה קלה וגם שחלך צבל דרכך אשר דרכת זה כל
יתי חייך וצלבד שחשומר לעשות כל אשר אכני מולך היום . ויען
ויאמר האיש אחי אעשה כדברך . ויאמר הסגן לוי וישבע לו .
ויאמר אליו כל אשר הלוה כשך עשה וצלבד גדבר סקר הדבק

ולא ישמע על פך ספח שקר ולשון נזיפה כלל ועיקר וקום לך לדרכך . וייד זם האיש שנחם הרבם מאלד כי מלא חרופה קלם ומבלי הכים הרגלו הרע . ומרוב הסנושה הלך תכף לבית סזוכם ושבר אותה עיניו שיצא אליה צאישון לילה ואפילה . ויהי צלילה כאשר בלחה הרגל מן הסוק הדליק אח הפנסק ללכת לדרכו וערס יסתח פתח ביתו שמע קול לעדה עובר בסוק . מיד הסב צדעתו לומר אח עתה ישאלוני מאין באת ולאין אחס סולך עם אענה ומה אומר אוי לי אח אומר האמת כי יתפסו אותי ופעו אותי צבור וסיף סוף יסיה חייב מיחה . ואס הדבר שקר אוי לי כי אעבוד על סצועתי וגם אח דברי הסכס אשר ליה אלי ויאמר חרופתי . ונחושצו זלח חזק צו וקצ לביתו ושכב על מנתו וכן אירע לו צלילה השכיח ונפלישים עד סהבין צדעתו חכמת הרב . ויהי מנוחרת הלך אל בית הרב ויפול לפני רגליו ויצד ויתחנן לו לחטן יתן לו תיקון על העצירות סצידו . וכהן לו ונעשה בעל חסובה בנור ונפטר צסס עוב מן העולם . הרי עלינו שהסומר פיו ולטורו מדבר שקר עומר מלכות נפשו . ועפ"ז אשר כונת הכחוב ואל הלל מפי דבר אמת עד מאלד וכי וצום ואשתרה חרחת חניד לעולם ועד ומזן מאליו :

ודומה

לזה שונתי מאת רב אחא"י זרע קדש הסכס הקלס ח"ר רבינו יששכר אצולעפייה ר"ו . כינת הכחוב מפקודיק אחרובן על בן כנאחי כל אורה שקר . צסקדים עה שחקר הרב הגדול מר זקנו צספר עקראי קדש דלמה צדצרות ראשונות כתיב לא הענה צרעך עד שקר וצדצרות אחרונות כתיב לא הענה צרעך עד שאו . ותיקן סוף ז"ל צע"ש צגנורח מנין שאס אמר לו רבו אחס יודע צי שאיני מפקר העד לי על פי סחייב לי מנה שלא ישמע לו ח"ל מדבר שקר מרחק . ומנין שאס אמר לו איני רולה ממך סתעיד אלא עמוד בלד העד סשני סוסק מנין שלא ישמע לו הלמוד לוער מדבר שקר מרחק . ועל זם צדצרות ראשונה כתיב עד שקר מפני שיט דצור וצדצרות

דקושים

אחרונות כתיב עד שוא שאשי צלל דבור הוא חקור כמו עדום
סקר. ושיי כפתור ופרה. ומעשה זהו כונת הכתוב ומסקודיק
אחזקן שיש הפרט מדברות ראשונות לדברות אחרונות ומסס
למדתי כי אפילו יוסב וסותק יכול לעבור על מדבר סקר תרחק.
על כן שנאמי כל אורח סקר אפילו כל דפו ודוק ושיי :

אשרי אדם שנוטף לימינו לשמוע בקול ילד המוצר ובחורו
רבע ומחבר על ילד"ר לדחותו מעליו ועל אוחס
שעה כאשר איזפו גבור הכובש אה ילרו. וכמה לריך שיחפלב
שאלם שלא יפול צפה הילד"ר ולא ילכד ולא ימקר צידו כמו
שמהפלב שלא יפול ציד אויב וסונא. כי באמת זהו אויב וסונא
אמתי. הרחוק ברחמי ירחם עלינו ויקרב לנו קץ הגאולה לקיים
לבו מקרא שכחוצ ואם רוח הנוגחה אעציר מן הארץ. וכן
ופקירותי את לב האבן ומצטרבם וכהמי לבם לב צטר. והי משמים
יסקיף עלינו בעין חמלתו לסוס ולרחם עלינו ואל יעזבונו ואל
ישנו להטות לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולסמוד חקיו ומלוטיו
אשר לום את אבותינו. ולא נקור מוננו אהבתו וחמלתו סמיד כל
כימיס חמן בן יהו דלון :

